

Frank Bornakke

Lyset fra Fyrø

Lyset fra Fyrø

Af Frank Bornakke

**Forside Flemming Sørensen
Skellerup Forlag 1993**

**“Lyset fra Fyrø” er inspireret af forfatterens
ophold på Tvind i perioden 1978-1980.**

Kapitel 1

Kristian stod i stævnen af den lille færge og nød forårsbrisen, der dovent løftede hans lyse lokker. Han lyttede til bølgerne, der klukkende løb mod stævnen. Han frydede sig over, at de alle ubønhørligt blev kastet bagover af færgen, der støt og roligt pløjede sig fremad.

- Er det dig, der skal besøge Solvej? spurgte en pigestemme bag ham.

Kristian vendte sig og svarede: - Ja.

- Så er du hendes ungdomskæreste og hedder Kristian?

- Ja, men hvordan ved du det? spurgte Kristian forbavset.

- Solvej har fortalt os, at du skulle komme, så vi kan tage ordentligt imod dig. Jeg hedder Birgitte, og er med til at sejle færgen, sammen med Klaus. Hun nikkede op mod styrehuset, hvor Klaus stod.

Birgitte fyldte sit arbejdstøj godt ud, bemærkede Kristian og gættede på, at hun måtte være en halv snes år ældre end han selv.

- Bor I også på Fyrø? spurgte Kristian.

- Ja, vi har begge været med fra starten, og det har vi ikke fortrudt et eneste sekund. Det er verdens bedste ø, sagde Birgitte og smilede. Er du forresten ikke styrmand?

- Jo, men jeg har ikke kunnet få nogen hyre, efter at jeg blev færdiguddannet for et par måneder siden. Så det passer mig udmærket at komme herover et smut.

- Ja, det gælder bare om at komme ud af røret. Du kan blive her lige så lang tid, du har lyst. Kender du noget til os i forvejen?

- Ikke andet end at I producerer store motorbåde, støtter folk i den tredje verden og bor i kollektiver.

- Det er fint. Så har du mulighed for at opleve vores praksis uden at være hæmmet af andres syn på os.

- Det glæder jeg mig til, sagde Kristian.

- Jeg må lige op til Klaus, for vi går snart i havn, sagde Birgitte og forsvandt.

Nu kunne han tydeligt se Fyrø, der lå badet i sollys og omkranset af blå hav. Øverst på øen stod et hvidt fyr, og spredt rundt omkring lå hvidkalkede gårde og små hyggelige huse. Nede ved den lille havn brød en stor firkantet bygning idyllen med sin arkitektoniske brutalitet. Den var opført af grå betonelementer, og Kristian gættede på, at det måtte være øens værft.

Nu kunne Kristian se hende. Hun stod inde på havnen og vinkede, iført cowboybukser og grå arbejdsskjorte. Hendes lange mørke hår, som Kristian stadig huskede duften fra, var klippet af. Det var synd.

Kristian havde kendt Solvej lige så længe, han kunne huske. Hun havde boet i nabohuset i Næstved, og de havde ofte leget sammen. De havde haft et hul i hækken, som de kravlede igennem, når de ville ind til hinanden. Og neden for enden af Kristians have havde de en hule, hvor de legede hemmelige og forbudte lege. Da de var blevet større, var der kommet afstand mellem dem. Kristian legede med drenge og hun med piger. Det sidste år, før de var flyttet hjemmefra, havde de kysset og flirtet lidt til fester. Mere var det aldrig blevet til.

Det var længe siden, Kristian havde hørt fra Solvej, men for et par dage siden var der kommet brev, hvor hun spurgte, om han ville besøge hende.

Kristian hoppede i land, da færgen endnu manglede en halv meter i at nå landgangsbroen.

- Hej, Solvej, din gamle tøs, sagde han og slog armene om hende.
- Det var godt, du kunne komme Kristian, sagde hun glad.
- Har du det godt? spurgte han og fangede hendes blik.
- Jeg har det udmærket på vores lille solskinsø her.
- Hvor bor du henne?
- Oppe på den gård, sagde Solvej og pegede i retning af en kalket gård, omkranset af store bøgetræer som var på nippet til at springe ud.
- Er du blevet gårdmandsfrue? spurgte han med et smil og så på hendes friske kinder.
- Det kan du godt kalde det, men vi er fem mennesker der bor på gården, fire gårdmandsfruer og en gårdmand, sagde hun og gjorde sig med en let bevægelse fri af hans favn.
- Hvor mange bor I på hele øen?
- Vi har lige holdt en stor fest, fordi vi blev hundrede. Vi lavede en kæmpemæssig lagkage med hundrede lys i. Den fyldte et helt bord.
- Hvem pustede lysene ud? Var det dig?
- Nej, sagde Solvej, imens Kristian lagde mærke til en lille fin rynke der svagt blev dannet i hendes pande. Han kendte den rynke helt fra barnsben af.
- Hvem skulle så puste lysene ud? spurgte Kristian drillende. Han blev forbavset over, hvor tydeligt hendes rynke igen kom frem, før hun fik taget sig sammen til at sige: - Det var vist en fyr der hedder ... Janus ... som pustede lysene ud.
- Hvorfor har Solvej så svært ved at nævne navnet på en mand, der hedder Janus? tænkte Kristian. Gad vide, om det er hendes fyr?
- Oppe på gården hilste alle på dem med glade smil. Der var endda et par stykker, der til Kristians overraskelse havde sagt "dav, Kristian", da de så ham.
- Vi, der bor her, kalder os vikinger, fordi gården hedder Vikingegården, sagde Solvej. De, der bor på gården derovre med det røde stuehus, hedder spillemændene. I den gård ovre ved fyret, bor guderne og gudinderne. I gamle dage, før øen blev affolket, og vi købte den, blev det hus brugt som skole og om søndagen som kirke. Udenfor, hvor de høje træer står, er der stadig en tilgroet kirkegård.
- De mennesker ville vende sig i deres grave, hvis de så, hvad øen nu bliver brugt til, sagde Kristian.
- Hvorfor det?
- Jo, de har vel været nogle troende og fattige mennesker, mens I bor i kollektiv og den slags.
- Jeg tror nu ikke, vi er så forskellige. Vi bor også i en slags familier, selv om vi ikke er gift. Vi er arbejdsomme og nøjsomme, som de var. Hvor de havde en tro på gud, har vi en tro på fællesskabet og en tro på, at vi kan hjælpe mennesker i u-landene.
- Sådan kan man selvfølgelig også se på det, sagde Kristian og smilede.
- Vi havde tænkt os, at du skulle sove her, sagde Solvej og pegede på en gammel seng. Jeg sover på sofaen. I den seng her sover Egon, og på madrassen sover Birgitte. Du kan få de to nederste hylder til dit tøj.
- Udmærket, sagde Kristian og kiggede rundt i rummet. Loftet havde gule fugtplamager, og tapetet sad flere steder løst.

- Vi har ikke fået sat Vikingegården i stand endnu, sagde Solvej undskyldende. Vi prioriterer det højere at skrabbe penge sammen til u-landene.
- Det er udmærket, sagde Kristian, skønt han undrede sig over, at de ikke havde taget sig tid til at gøre bare en lille smule ved værelset.
- Nu skal vi op og spise på Fyrgården. Det er den store gård oppe ved fyret. Vi spiser altid vores aftensmad der. Morgenmaden tager vi her på gården, og frokosten, hvor vi arbejder.

På Fyrgården var en næsten ny stald blevet indrettet til fælles spisehus. To langborde af massivt fyrretræ fyldte næsten rummet, der var hvidt og havde små vinduer.

På væggene hang plakater, der viste stolte mennesker fra den tredje verden. De fleste bar eller svingede med våben, bemærkede Kristian.

Maden bestod af en stor gryde med grønsagssuppe, der blev placeret i midten af rummet. Skønt Kristian skrabede bunden, var det ikke mange grønsager, han fik op på sin tallerken. Men da han spiste godt med brød til, blev han til sidst mæt.

Da de var færdige med at spise, rejste en høj kraftig mand i midten af trediverne sig op. Straks blev der stille. Alle i forsamlingen rettede ligesom automatisk opmærksomheden mod denne mand.

- Først synes jeg, vi skal byde vores nye gæst, Kristian, velkommen, sagde han. Velkommen her til øen, Kristian.

Kristian nåede ikke at finde ud af, om han skulle sige tak eller ej, for i det samme begyndte nogle at råbe: - Op og stå! Op og stå! Op og stå!

Kristian rejste sig usikkert, og til hans store overraskelse begyndte alle at klappe.

- Vi glæder os over, at du vil besøge os, fortsatte den høje mand, da der igen var blevet ro. Jeg kan i øvrigt fortælle, at vi har Solvejs gamle kæreste blandt os den næste uges tid. Du må gerne sætte dig ned igen, Kristian, sagde han, og Kristian satte sig hurtigt.

- Jeg kan desuden oplyse, at vi i dag har fået en ordre hjem på ... han holdt en lille kunstpause, mens alles øjne klæbede til hans mund.

- Vi har fået en ordre på fem Fyrøbåde, råbte han pludseligt og slog ud med armene.

Vild jubel og klappen afbrød ham. Nogle begyndte at rejse sig op og klappe taktfast, mens de råbte: - Fyr-ø-båden, Fyr-ø-båden.

Kristian kiggede sig omkring og så, at han som den eneste stadig sad ned. Hurtigt rejste han sig og klappede med. Jubelen ville ingen ende tage, før den høje mand gjorde tegn med hånden til, at han ville sige mere. Lige så hurtigt, som jubelen var opstået, forstummede den igen.

- Det var flot, tænkte Kristian imponeret. Tænk at have sådan en udstråling og magt over folk.

- Hvad hedder han? hviskede Kristian nysgerrigt til Solvej.

- Det er Janus.

- Han kan vist ikke være Solvejs fyr, tænkte Kristian. Højt spurgte han: - Er det dig, der har fortalt ham, at jeg kom?

- Ja, vi fortæller altid, når der kommer gæster. Så ved alle, hvad I hedder og hvem I er.

- Freja og jeg har gennem de sidste dage forhandlet med en nordmand om salget af de fem både, sagde Janus. Da vi sælger til forskellige priser, alt efter hvor

meget vi kan opnå, vil jeg helst ikke oplyse noget om salgsprisen. Det kunne blive brugt imod os på et senere tidspunkt. Men vi kan da godt røbe, at det er en yderst fordelagtig pris, vi har fået for de fem både. Det skyldes ikke mindst Frejas dygtige forhandlingslinje. Hun kan sælge olie til araberne og is på Nordpolen.

- Sådan skal det være, råbte én.

- Hørt, hørt, lød det flere steder fra.

- Bådene skal leveres med én om måneden i de næste fem måneder, så vi går en travl tid i møde, fortsatte Janus. Det er en nødvendighed, vi alle yder alt, hvad vi kan, for at overholde kontrakten.

- Hørt, hørt. Vi giver den en ekstra skalle.

- Hvad betyder det, om vi sover en time mere eller mindre, når vore kæmpende kammerater andre steder i verden ikke kan sove på grund af tomme maver, sagde en pige. Hun havde drengeklippet hår, og sad ved siden af Kristian.

- Hørt, hørt, råbte en anden.

- Jeg er nu bange for, vi ikke kan holde så stram en tidsplan, lød det pibende fra en skaldet mand omkring de fyrre.

Der blev død stille i spisesalen.

Alles opmærksomhed var fanget af de sidste ord, der som en bombe havde bragt stemningen ned på et nulpunkt.

- Mener du, at vi skal diskutere det nu, Olav? spurgte en kvinde. Hun var i slutningen af tyverne, og hendes hud, der lå i folder som en punkteret ballon, vidnede om, at hun tidligere havde vejlet meget mere.

- Nej Else, ikke hvis vi finder et andet tidspunkt at diskutere det på, svarede Olav.

- Du ved, du til hver en tid kan indkalde hele øen til et fællesmøde, hvis du mener, det er vigtigt, svarede Else.

- Jo, men kontrakten er allerede skrevet under, så der er jo ikke mere at diskutere.

- Hør her, Olav, har du tænkt dig, at hver gang Freja har en køber, der er klar til at skrive kontrakt, så skal hun sige: - Vent lige en uges tid, jeg skal lige hjem og spørge de andre om lov, sagde Janus med Olavs pibende stemme, mens han kløede sig i håret.

Kristian kiggede på Olav og lagde mærke til, at han sad og kløede sig på sin skaldede pande på samme måde, som Janus kløede sig i håret. Han lagde også mærke til, at nogle trak på smilebåndet. Andre grinede mere uhæmmet. Først nu gik det op for ham, at Janus efterlignede Olav og hans pibende stemme. Mod sin vilje kunne Kristian ikke lade være med også at trække på smilebåndet. Så godt gjorde Janus det.

- Neeeej, sagde Olav endelig, men vi har aldrig før overholdt tidsplanerne. Det tog mere end dobbelt så lang tid at sætte husene i stand end vi havde planlagt.

- Der er ingen grund til at trække alt det negative frem, snurrede Else.

- Det er ikke for at være negativ, jeg siger det her. Det er fordi, vi kan lære af vores fejltagelser, så vi ikke kommer til at lide af søvnmangel igen.

- Søvnmangel. Snak for dig selv. Jeg har aldrig lidt af søvnmangel, svarede Else. Er der andre, som har det?

- Nej, råbte flere i munden på hinanden.

- Hvis vi bare alle sammen tror og arbejder for at få en båd færdig hver måned, så når vi det også, sagde Else.
  - Hørt, hørt, råbte pigen med det drengeklippede hår.
  - Vi skal ikke bruge al tiden på at skændes. Lad os komme i gang. Så vil praksis vise, at vi sagtens kan nå det, sagde Solvej.
  - Det har hidtil taget to måneder for os at bygge én båd, svarede Olav.
  - Det er rigtigt, men nu kommer flere til at arbejde på værftet. På Fyrgården arbejder vi desuden med planer om at få arbejdet til at skride hurtigere, sagde Janus. Olav, hvordan vil du i øvrigt kunne forsvare at bruge to måneder til at bygge sådan en lille båd, når tusinder af mennesker hver dag dør af sult.
  - Hørt, råbte flere, og Kristian bemærkede, at de havde den samme sjove måde at råbe "hørt" på.
  - Ja, men så siger vi det, sagde Olav.
  - Nej, det siger vi ikke bare, sagde Else, for hvis bare én i blandt os ikke tror på vores fælles mål, så når vi dem aldrig.
  - Godt jeg tror på, at vi kan nå at lave én båd hver måned.
  - Er du helt overbevist? spurgte Else.
  - Ja, svarede Olav.
  - Er alle enige om, at vi kan bygge én båd færdig hver måned? spurgte Janus.
  - Ja, blev der svaret enkelte steder fra.
  - Tror du det også, Olav? spurgte Janus.
  - Ja.
  - I virker ikke særligt overbevisende. Er I helt sikre på, at vi kan nå det? spurgte Janus.
  - Ja, blev der råbt højt fra alle sider, og enkelte begyndte at klappe og tromme begejstret på bordene med håndfladerne. Hurtigt faldt alle i med at klappe i takt. Midt i al larmen begyndte Janus at synge en sang om fællesskabets værdi og enighedens styrke. Alle sang med af fuld hals, på nær Kristian og nogle få andre, som han gættede på enten måtte være nye eller gæster.
- Kristian undrede sig over den entusiasme, sangen blev sunget med. Specielt Janus' stemme gik klart og tydeligt igennem over alle andres. Janus holdt hele tiden tonen et kort øjeblik længere end de andre. Det lød godt, syntes Kristian, og da den første sang var færdig, gik de straks i gang med en ny.
- De sang gamle arbejdersange og nye militante kampsange om folk i den tredje verden. Kristian kendte kun enkelte af sangene. På et tidspunkt fik han fat i et sanghæfte, så han bedre kunne synge med.
- Der blev sunget i over en time. De stoppede først, da to piger stillede kakaokager og urtete på bordene.
- Kristian var faldet i snak med pigen med det drengeklippede hår. Hun hed Lea. Hun bar samme slags slidte arbejdstøj som alle de andre, men det kunne ikke skjule, at hun var en yderst velskabt pige.
- Hvorfor er I så mange piger her på øen? spurgte Kristian.
  - Er vi det? Det har jeg ikke lagt mærke til, sagde Lea med et smil.
  - I er da flere kvinder end mænd.
  - Det kan godt være, du har ret. Jeg har bare ikke tænkt på det. Det må skyldes, at kvinder er mere motiverede for at bo sammen og gøre en indsats for u-landene.
  - Hvor længe har du været her på øen?

- To år. Jeg var med fra starten. Jeg havde et forhold til en, i det kollektiv, som Janus, Else, Jytte, Freja og nogle andre boede i ved Vordingborg. Det var dem, der fik ideen med at købe øen og hjælpe folk i u-landene.

- Kan du godt lide at være her?

- Ja, det er ligesom at begynde på et helt nyt liv. Det er noget helt andet at leve her end inde på fastlandet. Der gjaldt det mest om at rage til sig og blæse på alle andre. Her er du nødt til at leve mere socialt, og du er aldrig alene. Vi er næsten altid to eller flere om at udføre en opgave. Her er ikke noget med at sidde og kede sig for sig selv om aftenen eller i weekenden. Vi er hele tiden i gang, hvis vi da ikke sover, spiser eller laver andre vigtige ting.

- Har I slet ingen fritid?

- Jo al tiden her er fri, for vi har i fællesskab besluttet, hvad vi vil.

- Hvad så, hvis du får lyst til at læse en god bog en eftermiddag. Kan du så bare gøre det?

Lea grinede. - Jeg har aldrig haft lyst til at læse en bog for mig selv her. Vores arbejde er for vigtigt til, at vi har tid til at dyrke fritidsinteresser. Det tog vi stilling til, da vi valgte at leve her. Men en gang imellem beslutter vi os alle til at læse en bog sammen. Eller en enkelt arbejdsgruppe beslutter sig for det.

- Hvor tit tager du væk fra øen?

- I de to år jeg har været her, har jeg kun været borte fra øen fire gange, og de tre gange var for at besøge mine forældre.

- Det var ikke meget. Bliver du ikke tosset af aldrig at se andet end øen her?

- Nej, overhovedet ikke. Her bor alle, der betyder noget for mig. Alle mine venner er her, og jeg ser dem hver eneste dag.

- Har du ingen venner uden for øen?

- Nej. Min bedste veninde fra før er blevet gift og går ikke op i andet end sit barn og sin mand, og det interesserer ærlig talt ikke mig.

- Hvor bor du på øen? spurgte Kristian.

- Jeg bor på Vikingegården, det samme sted som du skal bo. Jeg sover bare i det andet soveværelse.

Janus havde rejst sig. Hurtigt blev der stille, og alles øjne blev forventningsfuldt vendt mod ham.

- Klokken er blevet ti, forkyndte han. Vi er et par stykker, der foreslår, at vi tager en dukkert, inden det bliver helt mørkt.

- Uha, det er koldt, råbte en pige.

- Bangebuks, svarede en anden straks. Kommer du ikke, tager vi din dyne med i vandet i stedet for.

- Jeg kommer, jeg kommer, råbte pigen, og alle begyndte at lede efter deres håndklæder, som de havde liggende i reolen på Fyrgården.

- Du må gerne låne mit håndklæde, hvis du vil, sagde Solvej.

- Tak, sagde Kristian, og tænkte på sine badebukser, der lå ovre på Vikingegården. Men han sagde ikke noget, for han havde bemærket, at de andre også kun tog håndklæder med.

Kristian fulgtes med Solvej ned til stranden. Da de nåede stranden, smed de alt deres tøj. I det svage lys beundrede Kristian Solvejs krop, som han ikke havde set uden tøj siden de var børn.

- Vi tager hinanden i hænderne og lover, vi alle går under, når vi er kommet ud på dybt vand, og jeg råber "venceremos" sagde Janus.

- Hvad betyder "venceremos"? hviskede Kristian til Solvej.

- Det betyder "vi vil sejre", svarede hun.

Hurtigt blev der dannet en lang menneskekæde, som i løb bevægede sig ud fra den mørke strand.

Der lød høje hvin, da det forårskolde vand med morild sprøjtede op omkring de nøgne kroppe, som stormede frem.

- Venceremos, brølede Janus pludselig, og Kristian blev trukket ned i vandet af de to piger, han holdt i hænderne. Da han kom op igen, var der en råben og hvinen og arme og ben, der pjaskede og sprøjtede.

Da de havde vænnet sig til vandet, og der var blevet lidt mere roligt, sagde Freja: - I dag svømmer vi alle sammen over til den store sten. Else danner bagtrop, og jeg svømmer forrest.

Frejas bryster var halvt dækket af det mørke vand, mens hun talte. Kristian frøs, så tænderne klaprede. Han håbede, at hun ville skynde sig.

- Vi svømmer i en lang række af sikkerhedsgrunde. Vi skal have alle med ind igen. Hvis nogen ikke kan svømme, kan I bare gå. I kan bunde hele vejen.

Månen og de første stjerner lyste op, da flokken satte sig i bevægelse. Da de nåede stenen, skyndte alle sig op på land. De løb tilbage til deres tøj, tørrede sig og klædte sig på, inden de småsnakkende forsvandt i små grupper for at sove.

Solvej og Kristian fulgtes ad.

- Det var en mærkelig - men flot tur, sagde Kristian.

- Hvordan mærkelig? spurgte Solvej.

- Det var underligt, at bade så tidligt på året, og så være så mange, der badede nøgne i mørket.

- Jeg tror, det er vigtigt at prøve noget nyt en gang imellem. Hvis vi ikke hele tiden flytter vores grænser for, hvad vi kan, så dør vi, sagde Solvej. Derfor overskrider vi tit vores grænser. For eksempel arbejder vi meget længere, end jeg havde troet, jeg kunne holde til. Og jeg kan oven i købet lide det, sagde hun glad og tog Kristian i hånden.

Kristian havde tænkt en del på, hvilke planer Solvej mon havde med at invitere ham til øen. Da han mærkede hendes varme hånd i sin, anede han hendes plan - og kunne li' den.

- Kan du huske dengang, vi kyssede hinanden for snart fire år siden? spurgte han.

- Ja, det glemmer jeg ikke.

- Har jeg nogensinde fortalt dig, at du var den første pige, jeg kyssede?

- Nej, men det vidste jeg da godt, lo hun.

- Hvordan kunne du vide det?

- Jeg kunne mærke det på dig.

- Hvordan?

- Du begyndte at snakke hurtigere og dit blik flakkede. Jeg syntes, det var enormt charmerende og ægte.

Der gik lidt tid før Kristian spurgte: - Var det også første gang, du kyssede nogen?

- Nej, svarede Solvej og smilede.

Kristian smilede tilbage, selv om han gerne havde hørt et andet svar.

- Nu er klokken snart tolv, sagde Solvej, og trak sin hånd til sig. Jeg skal op i morgen klokken halv seks og lave morgenmad til vores gård, og så spiser vi klokken seks. Jeg kalder på dig ti minutter i seks, så du kan spise morgenmad sammen med os andre. Er det i orden?
- Ja, sagde Kristian og tænkte på, hvorfor hun så brat havde taget sin hånd til sig.

Han faldt hurtigt i søvn og sov fast, indtil Solvej kaldte på ham næste morgen.

- Kristian, der er morgenmad. Klokken er ti minutter i seks, og maden står på bordet.
- Jeg er godt nok træt ..., men jeg kommer nu.
- Ti minutter efter sad han sammen med de andre vikinger og spiste morgenmad.
- Vi skal have fundet ud af, hvad du har lyst til at lave i den uge, du er her, sagde Solvej.
- Ja.
- I formiddag holder jeg fri fra værftet for at vise dig rundt på øen, men i eftermiddag skal jeg arbejde igen. Vi har ekstra travlt for tiden, som du jo hørte i går. Det ville være godt, hvis du ville give et nap med på værftet i eftermiddag.
- Det kan jeg godt.
- Det er meget fint, sagde Solvej. Jeg tror, den bedste måde at lære andre mennesker at kende på er at arbejde sammen med dem. Desuden er det også en støtte til u-landene.

De gik ned mod bådeværftet ved havnen. Værftet lå som en grim betonkolos på den ene side af den ellers så idylliske havn. Udenfor lå brædder, rustne metaltønder, plastik og andet affald.

- Her arbejder halvdelen af os, sagde Solvej. Det er her, vi skal tjene pengene til at leve for og penge til at sende til folk, som vil noget i u-landene. Vi er færdige med de tre første både. De to første er leveret, og den sidste ligger klar i havnen. Kristian kiggede på båden i havnen.
- Den er flot, sagde han.
- Ja, der er også rift om dem, sagde hun stolt.
- Da de trådte ind i hallen, slog en ubehagelig kemisk lugt dem i møde sammen med støjen fra mange maskiner.
- Er det ikke farligt at arbejde i den luft? spurgte Kristian.
- Nej, vi opfylder alle sikkerhedskrav til punkt og prikke, svarede Solvej.
- Solvej viste Kristian rundt i de store haller. Han så, hvor de malede og færdigmonterede bådene. Overalt arbejdede kvinder og mænd i ens blå kedeldragter, og mange af dem bar masker eller høreværn. Alle steder var der rodet og beskidt. Havde det ikke været for alle de glade smil, Kristian fik, ville han have fundet stedet gråt og trøstesløst.
- Hej, Kristian, råbte en pige, som kom hen imod dem med en maske, der skjulte hele ansigtet. Fra halsen og nedad var hun dækket af den obligatoriske blå kedeldragt, som gik helt ned til støvlerne.
- Kan du kende mig?
- Nej, det kan jeg ikke, sagde Kristian. Er det på Mars, jeg har set dig før?
- Nej, det er såmænd på Fyrø, sagde hun og tog masken af. Nu kunne Kristian se, at det var Lea, som han havde snakket med aftenen før.
- Hej, Kristian og Solvej. Viser du Kristian rundt?

- Ja.
- Så kom med her hen og se, hvordan vi støber bådene, sagde Lea og gik forrest ind i et stort rum, der var fyldt op af halvdelen af en båd, der sad fast i et træstativ. Her lægger vi skiftevis et lag glasfiber og et lag polyester på formen. Derefter skal den sættes sammen med den anden halvdel, som er ved at blive lavet i lokalet ved siden af. Bagefter skal den males, og det indvendige skal bygges op. Til sidst skal motoren lægges i, men alt det har jeg heldigvis ikke noget med at gøre, sagde Lea og grinede.
- Hvordan fik I råd til at købe så stort et værft og en hel ø samtidig, spurgte Kristian.
- Vi fik det meget billigt. Øen havde været ubeboet nogle år, og ingen andre end os var interesseret i at købe, sagde Lea. Da vi tillige var mange om at dele købet, var det ikke så svært at få pengene skrabt sammen.
- Det har også betydet en god del, at Janus og Freja har været gode til at få åbnet EF's kasser, sagde Solvej med et smil. Vi har både fået egnsudviklingsstøtte og meget andet.
- Har I været ude og prøve en tur i den båd, der ligger i havnen? spurgte Lea.
- Nej, men det var da en god idé, synes du ikke, Kristian?
- Jo, det kunne være spændende.

Lidt senere var Solvej og Kristian på vej ud af havnen i den store båd. Solen skinnede, og humøret var højt. Solvej styrede, og Kristian gik rundt i båden. Han var i forkahyten og bagkahyten, på toilettet og oppe på dækket.

- Man kunne godt tage på langfart femten tyve stykker med den her båd, sagde Kristian, da han kom tilbage til Solvej.
- Ja, vi har før taget på korte ture, hvor vi var firs, men så var den også propfyldt.
- Firs, det var mange, sagde Kristian. Hvem har råd til at købe sådan en båd?
- Det har folk med nogle millioner for meget, sagde Solvej og smilede skævt.
- Er der ingen af jer, der lever i parforhold? spurgte Kristian.
- Jo nogen, men det er ikke mange, som gider. Hvorfor isolere sig med en enkelt, når man har hundrede gode kammerater?
- Det er alligevel noget andet at være et par fremfor gode kammerater, sagde Kristian.
- Jeg kan ikke se anden forskel end det seksuelle. Her kan du sige de samme ting til alle, som du kan til én, du har et forhold til. Når du ikke har et forhold, kan du også være meget mere fri. Du behøver ikke bekymre dig om, hvad din partner tænker, hvis du snakker og pjatter lidt for meget med en sød fyr eller pige.
- Har du tænkt dig at leve alene hele dit liv?
- Nej, tværtimod, jeg lever sammen med hundrede mennesker her, og det vil jeg blive ved med. Men ingen skal komme til at eje mig, for det var vel det, du mente med dit spørgsmål, ikke?
- Jo, noget i den retning, men kommer du ikke til at savne noget?
- Nej, for jeg kan da bare finde én og gå i seng med, hvis jeg får lyst til det. Jeg har en enkelt gang været i seng med Klaus som sejler med færgen, men vi var begge enige om, at det ikke betød andet, end at vi havde det rart sammen en aften.
- Vil du heller ikke have nogen børn?

- Nej, jeg har en gang for alle taget stilling til, at jeg ikke vil have børn. Både børn og forhold tager al for lang tid. Hvorfor sætte børn i verden, når der i forvejen er alt for mange, vi ikke giver mulighed for et værdigt liv? Hvis kvinder i Danmark har behov for at spille rollen som den store moder, var det bedre, at de adopterede børn fra u-landene.
- Er der slet ingen på øen, der vil have børn?
- Det tror jeg ikke.
- Hvad nu, hvis to alligevel vil have et barn sammen.
- Hvis nogen absolut vil lave en unge, skal vi først diskutere det på et fællesmøde, for det bliver jo os alle, der kommer til at være forældre for ungen.

Da de igen var kommet ind på land, havde Kristian fået et andet syn på Solvej. Nu vidste han blandt andet, at hun ikke havde inviteret ham til øen for at genoptage deres gamle forhold.

De var rundt for at se lidt mere af øen og fortsatte op til Fyrgården.

- Heroppe, hvor Fyrgården ligger, holdt der engang sørøvere til. Det var lang tid før, Fyrgården blev bygget til skole- og kirkebrug. Men kælderens nede under fyret stammer efter sigende fra dengang.

- Kan vi komme ned og se den?

- Nej, det er ... det er ikke så godt.

- Nå, det var en skam.

- Du kan se alt andet end lige kælderen. Den kan godt være ... lidt farlig ..., hvis den for eksempel braser sammen, sagde Solvej.

Kristian bemærkede, at rynken i hendes pande igen var kommet til syne.

- Bliver fyret stadig brugt?

- Ja, du kan godt komme op og se det, hvis du vil.

- Det kunne være spændende.

Fyrtårnet var hvidkalket, ligesom resten af gården, det var bygget sammen med. De gik ind ad en dør og op ad stejle trappetrin. Helt oppe var der en flot udsigt over hele øen, og i det fjerne kunne de skimte nogle kyststrækninger.

- Det er Lolland, sagde Solvej.

I et vindue lå en kraftig kikkert ved siden af en opslået bog.

- Hvem er det, der læser heroppe? spurgte Kristian og pegede på bogen.

- Det er vist Janus. Han kan godt lide at være heroppe. Han er i gang med en bog, som de har valgt at læse i hans arbejdsgruppe. Det er en utrolig spændende bog, der foregår i Sovjet lige efter revolutionen i 1917. Du skulle prøve at læse den.

- Ja, det må jeg gøre engang, sagde Kristian. Bor Janus her på gården?

- Ja, Janus og syv andre bor her.

- Goddag, sagde en stemme pludselig over hovedet på Kristian. Kristian for sammen af bar forskrækkelse. Han havde været helt sikker på, at de var alene i toppen af fyrtårnet. Han så op og fik øje på en papegøje, der sad på en bjælke.

Det var en rød Ara. Den var næsten en halv meter lang.

- Fyrø er verdens bedste ø, hørt, hørt, fortsatte papegøjen. Goddag. Fyrø er verdens bedste ø, hørt, hørt.

- Pyh, jeg blev godt nok forskrækket, sagde Kristian. Hvis er den papegøje?

- Det er Janus', sagde Solvej. Synes du ikke, den er god til at snakke?

- Jo, sagde Kristian.

De fik frokost på Vikingegården. Den bestod af rugbrød, makrel i tomat og torskerogn. Bagefter fulgte Kristian med Solvej ned til værftet.

- Du kan desværre ikke arbejde sammen med mig, da vi ikke har ekstra svejseapparater, sagde Solvej. Men hvis du vil være med til at lægge glasfiber på, vil Lea vise dig, hvordan du skal gøre.

- Det vil jeg godt, sagde Kristian.

Kristian havde fået beskyttelsesdragt og maske på, og Lea havde kort fortalt ham, hvad han skulle gøre. Arbejdet var let at udføre. De skulle bare lægge glasfibervæv på formen, det ene stykke ved siden af det andet. Bagefter rullede de polyester ovenpå. Derefter kunne de starte forfra med et nyt lag væv.

Det var svært at snakke gennem maskerne, men på et tidspunkt foreslog Lea en pause. De gik udenfor i den friske luft og tog maskerne af.

- Det er farlige stoffer, vi arbejder med, sagde Lea. Måske er det ikke verdens sjoveste arbejde. Men vi regner med at tjene en del penge på det, som vi kan bruge til at støtte kammerater, der kæmper i u-landene. Når man tænker på, hvor meget vores hjælp betyder, synes jeg ikke, det gør noget, at arbejdet er lidt kedeligt og beskidt.

- Nej, sagde Kristian og lagde mærke til, hvor bløde og runde Leas træk var, da hun havde fået den grove maske af.

- Hvilke ulande støtter I? spurgte Kristian.

- Vi har indtil videre kun støttet "Den Lysende Sti" i Peru. Og kun med et mindre beløb, fordi vi først skal have konsolideret os her på øen.

- Hvad er "Den Lysende Sti"?

- Det er en guerillabevægelse, der kæmper for en retfærdig fordeling af jorden og magten i Peru. Mange børn dør af underernæring og mangel på medicin. I det samme land, sviner andre med penge til privatfly og private swimmingpools.

- Jeg tror, jeg har hørt om "Den Lysende Sti" i fjernsynet engang. Er de ikke maoister?

- Jo, men vi ser ikke så meget på, hvilken ideologi, de bekender sig til. Det vigtigste for os er den praksis, de udviser, og her synes vi, at "Den Lysende Sti" arbejder godt og målbevidst på at skabe en bedre fremtid for Peru.

- Kæmper de med våben mod styret?

- Ja, det er de nødt til, for styret forstår ikke andet sprog. De, der sidder på styret i Peru, er rige, korrupte godsejere, og alt, hvad de bestemmer, er til deres egen fordel. De går ikke frivilligt med til at dele magten med folket. Derfor har "Den Lysende Sti" været nødt til at starte en revolutionær proces for at tilkæmpe sig magten sammen med den brede befolkning.

Kristian så ind i Leas ivrige blå øjne og sagde: - Det er klart.

- Skal vi ikke gå en tur langs stranden? spurgte Lea.

- Jo, men kan vi bare det?

- Hvem skulle forhindre os i det, lo Lea. Øen er vores.

- Jeg mener, kan du bare komme og gå på arbejdet, som du vil?

- Ja, til dels. Hvis jeg bare arbejder godt og stabilt, kan jeg godt holde en pause en gang imellem, uden at nogen siger noget til det. Vi er jo vores egne arbejdsgivere.

- Hvor lang tid arbejder I?

- Når vi har travlt, arbejder vi i døgndrift, kun afbrudt af spise- og sovepauser. I andre perioder tager vi den mere med ro.

Mågerne fløj skrigende over deres hoveder, og forårssolen skinnede på dem, da de gik hen langs stranden.

- De har reder her, sagde Lea. Det er derfor, de er så nærgående. Prøv og kom herover og se. Jeg tror, her er en rede.

Kristian løb bag efter Lea over til en høj græstue, hvor der ganske rigtigt var en mågerede med tre grågrønne æg.

- De er pæne, sagde Kristian, og dukkede hovedet, fordi en af mågerne styrtdykkede efter ham.

- Du skal ikke være bange, sagde Lea smilende. Det ser ud, som om de vil ramme én, men de slår altid af i sidste øjeblik.

- Har du ikke lyst til at blive her fast? spurgte Lea på vej tilbage til værftet.

- Det ved jeg ikke, men det kunne da godt være, sagde Kristian, opløftet over, at det netop var hende, som spurgte. Kan jeg blive her, hvis jeg vil?

- Ja, hvis du vil indordne dig under fællesskabets regler. Den første måned, du er her, er en prøvetid. Så kan du finde ud af, om det er noget for dig, og vi kan se, om du passer ind her. Men endnu har vi aldrig afvist nogen, der har ønsket at blive her.

- Hvad er det for regler?

- Alkohol og stoffer er totalt bandlyst her. Hvis én alligevel drikker en øl eller ryger hash, har vedkommende selv meldt sig ud af ø-samfundet.

- Det er hårde regler. Smider I bare folk ud, fordi de kommer til at drikke en øl?

- Nej, det gør vi ikke. Den, der drikker en øl, vælger selv at melde sig ud af fællesskabet. Ingen kommer nemlig til at drikke en øl ved et uheld, når man kender konsekvenserne på forhånd.

- Sådan kan man selvfølgelig også se på det.

- Du må godt drikke nogle enkelte genstande, når du er inde på fastlandet, men vi har to tidligere alkoholikere, og for at støtte dem har vi vedtaget et totalt alkoholforbud på øen.

- Så kan jeg bedre forstå det, sagde Kristian.

- Desuden skal du fortælle det videre, hvis du ser en anden ryge eller drikke.

- Det er da det rene angiveri, udbrød Kristian.

- Sådan ser vi nu ikke på det. Vi opfatter det som en solidarisk hjælp til kammeraten. Det viser, at vi ikke bare er ligeglade med hinanden, sådan som inde på fastlandet.

- Jeg kan godt acceptere, at jeg ikke selv må ryge hash eller drikke øl. Men jeg synes, det er for strengt, hvis man skal angive en anden.

- Du skal heller ikke angive. Det er den, som bryder reglerne, der selv har valgt at bryde med fællesskabet.

- Det kan der måske være noget om.

- Ja, det er et spørgsmål, om du er loyal over for fællesskabet eller over for én, der pisser på vores fællesskab.

- Det lyder rigtigt nok, men jeg skal lige vænne mig til den tankegang, sagde Kristian og så ind i Leas energiske blå øjne.

- Det er klart. Når du i hele dit tidligere liv har levet individualistisk, så tager det tid, før du lærer at tænke på fællesskabet. Derfor er det også utroligt vigtigt, at vi tør kritisere hinanden, for at vi kan forandre os.

- Ja.

- Desuden er vi fælles om hele vores liv. Det vil sige, at alt kan tages op på et fællesmøde og diskuteres. F.eks. hvad du skal lave, hvor du skal bo og hvor mange penge du skal have.

- Hvad så, hvis man ikke kan blive enige på et møde?

- Så diskuterer vi, indtil vi bliver enige.

- Hvad sker der, hvis I alligevel ikke bliver enige? Stemmer I så om det?

- Det ved jeg ikke, for vi bliver altid enige. Vi bliver simpelthen ved med at diskutere, indtil vi er enige, om det så skal tage en hel nat - vi bliver ved.

- Det lyder underligt, at I altid kan blive enige.

- Det er fordi, vi alle er lige. Ingen har flere penge end andre, og ingen bor bedre end andre, så der er ingen grundlæggende modsætninger imellem os. Derfor.

- Der må da være ting, som I bliver ved med at have forskelligt syn på.

- Selvfølgelig kan man altid blive uenige, hvis man ønsker det. Men vi vælger ikke at blive det. Hvis nogle for eksempel har en anden opfattelse end os andre, må det skyldes, at de har nogle erfaringer, som de ikke har delagtiggjort os andre i. Det kan selvfølgelig også tænkes, at vi ikke har sat dem godt nok ind i vores erfaringer.

- Det er en anden måde at leve på, end jeg er vant til, sagde Kristian, men jeg tror faktisk godt, jeg kunne tænke mig at prøve det. Man bliver i hvert fald ikke ensom her.

- Nej, sagde Lea, det bliver du bestemt ikke. Jeg er også sikker på, at det vil være godt for dig at blive. Når din prøvemåned er forbi, kan du starte på en femårskontrakt.

- Har du skrevet under på en femårskontrakt?

- En femårskontrakt er ikke et stykke papir, som vi skriver under på. En femårskontrakt er en mundtlig og ubrydelig aftale mellem alle os, der har været her mere end en måned.

- Hvad så hvis du en dag finder ud af, at du ikke vil være her mere?

- Det finder jeg ikke lige pludselig ud af. Jeg har en gang for alle taget stilling til at blive her i fem år. Derfor er jeg nødt til at gå ind i tingene og arbejde på, at det kommer til at gå godt.

Kristian var fascineret af Leas og de andre øboers entusiasme og beslutsomhed. Han begyndte at føle, at det var den rigtige måde at leve sit liv på. Det var både til fordel for øboerne og mennesker i u-landene. Der var dog stadig ting, han ikke var helt enig i. Blandt andet at han skulle melde en kammerat, hvis han drak en øl. Alligevel følte han sig sikker på at han ville blive i hvert fald en måned.

Den næste dag kom Solvej over til Kristians og Leas plads på værftet.

- Går det godt? spurgte hun.

- Fint, alt er under kontrol, sagde Kristian.

- Det er ikke meget, jeg tager mig af dig, selv om du er min gæst, men jeg håber, at Lea og alle de andre er gode mod dig.

- Ingen grund til at klage, sagde Kristian smilende.

- Det kunne du også bare lige prøve på, sagde Lea og forsøgte at se alvorlig ud.

- Det ser jo ud til at gå fint, sagde Solvej. Var det så ikke noget for dig at blive her, Kristian. Du kan komme en måned på prøve først.
- Det foreslog Lea også i går. Jeg kunne også godt tænke mig at prøve at leve ligesom jer. Jeg har jo ikke noget arbejde, så hvorfor ikke?
- Det vil gøre mig glad, hvis du bliver, sagde Solvej. Jeg tror, du passer godt ind her.
- Det tror jeg også, sagde Lea.
- Okay, så snupper jeg en måned, sagde Kristian optimistisk.

Det blev aftalt, at han fortsat skulle arbejde sammen med Lea i den næste måned, hvilket passede ham glimrende. I det hele taget var han glad for at skulle blive. Her var så mange mennesker, som hele tiden var imødekommende og venlige overfor ham. Han havde en følelse af, at alt, hvad der skete på øen var godt og rigtigt. Han kunne også godt li', at målet med hele ø-livet ikke bare var selv at have det godt, men derimod at hjælpe fattige mennesker i u-landene. Desuden var der ikke andet, som trak i ham. De to halvtomme værelser, han havde lejet, kunne godt klare sig et stykke tid uden ham.

KAPITEL 2

Solen skinnede på den stenede strand, og Lea og Kristian gik ude ved vandkanten. De gik hver dag en tur langs stranden. Kristian nød havluften og Leas selskab.

- Hvad laver I når det er weekend? spurgte Kristian.
- Det er meget forskelligt. Nogle gange sætter vi huse i stand, andre gange ordner vi haver, eller også finder vi på noget helt andet. Men vi laver som regel noget i fællesskab.

- Hvordan finder I ud af, hvad der skal gøres?

- Fyrgårdsgruppen bestemmer og planlægger, hvad vi skal lave.

Vi kan selvfølgelig alle komme med forslag til Fyrgårdsgruppen. Men for at vi ikke skal bruge al vores tid på lange møder, er det dem fra Fyrgården som bestemmer.

- Har I valg til Fyrgårdsgruppen, eller går det på skift?

Lea smilede. - Nej, det er hverken noget, der går på skift, eller noget, man kan blive valgt til. Vi snakker os frem til, hvad hver især er god til. Desuden opfatter vi alt arbejde her på øen som lige vigtigt. Hvis ingen bygger både, hjælper det jo ikke meget, at fyrgårdsfolkene kan sælge dem.

- Er der ikke mange, som gerne vil sidde i Fyrgårdsgruppen?

- Nej. Vi har aldrig diskuteret, hvem der skal være i den gruppe. De kammerater, der udfører det arbejde, har alle været med fra starten. Og da de alle passer deres arbejde godt, er der ingen grund til at skifte nogen ud, fastslog Lea.

- Hvem arbejdede du sammen med, før jeg kom til øen? spurgte Kristian.

- Lea, der ellers altid havde et smil på læberne, blev pludselig alvorlig. Hun strammede læberne og sagde: - Lone.

- Holdt hun op her på øen?

- Ja ..., hun stak af. Hun skulle besøge sine forældre en weekend. Og i stedet for at komme tilbage, sendte hun et brev, hvori der stod - at hun ikke kom mere. Det var fejlt. Vi arbejdede sammen hver dag og stolede på hinanden. Men så skred hun pludselig, uden så meget som at nævne det med et ord til mig. Leas øjne blev små og hårde.

- Er det lang tid siden, hun stak af?

- Nej, men skal vi ikke snakke om noget andet i stedet?

- Jo, det kan vi godt.

Hver aften samledes alle øens beboere oppe på Fyrgården for at spise, og bagefter fortsatte de med at synge og diskutere.

Janus styrede forsamlingen. Og det virkede som en selvfølge, at han gjorde det. Efter måltidet rejste han sig og foreslog aftenens program. Straks klappede alle af forslaget. Han var fantastisk dygtig til at tryllebinde hele forsamlingen. Mange gange talte han i timevis. Om situationen i Sydafrika, om Fyrgårdsgruppens arbejde og om vigtigheden af solidaritet med verdens undertrykte. Kristian glemte alt omkring sig, og han begyndte at føle sig som ét med Janus og alle de andre på øen.

Dagene skred fremad med arbejde, sang, snak og sparsom søvn. Tidligere ville Kristian have benægtet, at han kunne nøjes med så lidt søvn. Men da de altid havde travlt, kunne han ikke få sig til at gå i seng før de andre.

De havde faktisk meget travlt, hvis de skulle nå at blive færdige med den første båd til den aftalte tid. Det fik Kristian til at føle, at der virkelig var brug for ham, og han følte sig efterhånden sikker på at blive, efter prøvetiden.

En aften, da de havde spist, meddelte Janus: - Olav er stukket af. Han har lagt en seddel med den besked, at han har taget robåden ind til Kragenæs. Jeg ved godt, at vi ikke taler om den slags ting, når der er folk til stede, som ikke er med i ø-gruppen. Men i øjeblikket har vi kun Kristian, og ham ved jeg, vi kan stole på.

- Kristian er god nok, sagde Else.

- Hørt, sagde Birgitte.

Kristian mærkede, at blodet steg ham til hovedet af stolthed.

- Jeg foreslår, at Jytte og Nina sørger for at få ham tilbage, sagde Janus.

Der blev nikket samtykkende rundt omkring.

- Så er det sådan, sagde Janus.

Jytte og Nina rejste sig straks og gik.

- Desuden har vi meget travlt på værftet, fortsatte Janus. Og det er vigtigt at holde hjulene i gang, for det gør os i stand til at støtte den revolutionære kamp. Jeg ved, at I, der producerer bådene, udfører et utroligt flot arbejde. I arbejder målrettet og energisk. Men alligevel vil jeg foreslå, at vi tager aftener og weekender med i en periode, så vi kan overholde leveringsaftalerne. Det kan også blive nødvendigt, at vi indfører et nathold i en overgangsperiode. Jeg håber, at I kan se jeres uvurderlige arbejde på værftet som en del af den internationale revolutionære kamp, og at I vil påtage jer denne ekstra arbejdsindsats.

- Det skal vi nok klare.

- Hørt, hørt.

- Vi giver den en ekstra skalle.

Som på tælling begyndte et par stykker at synge øens slagsang, der handlede om, at det er godt at være mange, som står sammen. Straks stemte alle i, og sangen blev sunget for fuldt drøn og med militærisk skarphe. Kristian sang godt med. Han følte sig mere og mere som en del af fællesskabet.

- Dejligt at høre jer synge, råbte Janus efter sangen. Jeg tager det som et løfte om, at I vil gøre alt, hvad I kan. På den måde skal vi nok nå vort mål i fællesskab. I morgen kommer der i øvrigt en journalist fra Berlingske Tidende, der vil skrive en artikel om os. Så vi må se at få ryddet godt op. Freja og Solvej viser journalisten rundt og tager sig godt af ham. Han skulle jo helst skrive noget smukt om vores lille eksotiske sydhavnsø, så vi kan få rigtig mange med på teltlejren til sommer. Vi kan ikke blive for mange. Bliver vi for mange her, køber vi bare et par øer mere. Er der forresten nogen der ved, hvad Lolland koster? spurgte Janus.

Alle skreg af grin.

- Eller hvad med Sjælland? råbte Freja, der sad ved siden af Janus.

Latteren brusede op omkring Janus og Freja.

Tre dage senere sad Olav igen i spisesalen, da øboerne samledes til aftensmad.

- Ja, Olav har bestemt sig til, at han vil blive hos os, sagde Jytte.

- Skal vi ikke give ham en hånd, råbte hun.

Bifaldet bragede løs og gik over i en sang, der handlede om, at enhed skaber styrke.

Bagefter fortsatte de med andre sange for fuld udblæsning. Det var slagsange om socialisme, oprør og kamp. Desuden handlede nogle af sangene om øen, og de blev sunget ekstra højt. Kristian kunne godt li' sangene, og efterhånden, som han lærte dem at kende, sang også han med for fuld kraft.

Birgitte havde været en tur i København og var kommet tilbage da de andre "vikinger" spiste morgenmad.

- Jeg snød rigtigt konduktøren, fortalte hun stolt. Først snuppede han mig lige efter Roskilde. Jeg sagde bare, at jeg var kommet med et forkert tog og derfor ikke havde nogen billet. Fjolset troede på det. Så gemte jeg mig i en halv time på et lokum, men midt ude på Storstrømsbroen kom han og bankede på døren. Jeg svarede ikke, men han var ihærdig, så et øjeblik efter åbnede han døren. I kan tro, han gloede, da han så, det var mig igen. Jeg sagde, at jeg havde tabt alle mine penge i København.

- Du giver sandelig ikke op så let, sagde Lea anerkendende.

- Nej, men ved I, hvad han spurgte mig om?

- Nej, sagde Else.

- Han spurgte, om jeg kom fra Fyrø. Birgitte grinede.

- Gjorde han det? spurgte Else bekymret. Hvad svarede du så?

- Jeg sagde ja. Skulle jeg ikke have gjort det? Birgitte så spørgende på Else.

Svaret kom først, da Else havde tænkt sig grundigt om: - Det giver ikke det bedste indtryk af os, hvis togpersonalet ved, vi aldrig betaler. Nogen kunne finde på at bruge det imod os.

- Det lyder rigtigt nok, sagde Kristian. Han havde ikke før hørt, at de snød sig med togene, og han brød sig ikke om det.

- Jeg vil snakke med Janus, om vi ikke skal holde med at køre uden billet, sagde Else.

Da øboerne var færdige med at spise aftensmad, sagde Janus: - For fremtiden skal vi købe billetter, når vi kører med tog. Det er ikke, fordi det er moralsk forkert at snyde DSB og den danske statskasse. Men vi må passe på vores omdømme. Af samme grund skal vi også holde op med at snuppe i butikkerne. Det er ikke, fordi vi er blevet enige med kapitalisterne, men rent taktisk er det klogest.

- Det er brand ærgerligt, at vi skal til at betale for alle de ting, men vi er nødt til det, sagde Jytte.

Lea og Kristian var igen på tur langs stranden. De havde sprunget turen over et par dage, efter at Janus havde indskærpet dem, at de havde travlt.

- Kom, skal vi ikke se til mågereden, foreslog Lea.

- Det var en god idé.

Da de nærmede sig, fløj en måge op fra reden og kredsede over deres hoveder.

Æggene var blevet til unger.

- Det kan ikke være mange dage eller timer siden, de er kommet ud af æggene, udbrød Lea glad. Er de ikke søde?

- Jo, det er de, sagde Kristian. Skønt de er noget pjuskede, tænkte han, og dukkede sig for en af de voksne mågers styrtdyk.

- Jeg kunne godt tænke mig at holde en af dem i hånden, sagde Lea.

- Det skal du ikke, sagde Kristian, for så er det ikke sikkert, forældrene vil have noget med dem at gøre mere.

De stod et øjeblik og kiggede på mågeungerne, mens de voksne blev ved at flyve skrigende over dem.

- Kom, sagde Lea og tog ham i hånden. Lad dem hellere få fred.

Kristian fornemmede varmen fra hendes hånd, mens de sammen fortsatte væk fra mågereden.

Lea standsede.

- Bliver du her efter prøvetiden? spurgte hun og så fast på ham.

- Ja, sagde Kristian med en klump i halsen.

Det var som om, han sagde ja til et ægteskab, eller noget, som var endnu mere forpligtende.

- Jeg er glad for, at du bliver, sagde hun.

- Jeg kan slet ikke tage af sted herfra, når du er her. Han smilede til hende.

- Det er vel ikke kun på grund af mig, du bliver? spurgte Lea pludseligt skarpt.

- Nej, men det er i hvert fald ikke noget minus, at du også er her. Kristian gav hendes hånd et klem.

- Det er godt. Hun strøg ham over håret, mens hun kiggede ham dybt i øjnene.

Han lagde den ene hånd på hendes skulder, og langsomt nærmede de sig hinanden og mødtes i et kys.

- Du er sød, sagde Lea.

- Det er du også.

De satte sig og nød varmen fra sommersolen, der dansede på bølgenes krusninger.

- Det er ikke mange, der bliver kærester her på øen, sagde Kristian ud i luften.

- Nej, men nogen gør, og det er også helt accepteret. Hvis bare ikke de lukker sig inde i forhold til de andre kammerater.

- Ja selvfølgelig.

- Vi må love hinanden, at vi aldrig skjuler noget for de andre, sagde Lea alvorligt. Hvis vi altså danner par, skyndte hun sig rødmende at tilføje.

- Du er så dejlig, når du får farve i kinderne, sagde Kristian og kyssede hende igen.

- Skal vi gå i vandet, foreslog Lea.

- Det kan vi godt. Kristian begyndte at tage tøjet af.

- Uha, jeg tror, det bliver koldt. Hvad er det dog, jeg har foreslået? spurgte Lea, men fortsatte med at smide tøjet.

Med hinanden i hånden løb de pjaskende og skrigende ud i det kolde vand. De dykkede og legede, indtil Lea frøs og ville op.

De løb sig varme og tørre på stranden.

Kristian kunne ikke lade være med at se på Leas bare krop. Han havde ikke forestillet sig, at hun var så fristende uden det slidte arbejdstøj, som hun normalt havde på.

- Lad os hvile lidt i læ bag de buske, foreslog Lea.

- Ja, lad os det. Hvis vi altså har tid til det.

- Det har vi, sagde Lea bestemt. Vi har travlt, men der er dog grænser.

- Hørt, udbrød Kristian og undrede sig over, at han var kommet til at bruge den vending. Han havde aldrig mødt udtrykket, før han for tyve dage siden var kommet til øen. Og nu brugte han det allerede uden at tænke over det.

De lagde sig tæt sammen. Lea lod sine fingre stryge blidt hen over hans pande, hals og bryst.

- Du er sød. Nu er jeg i hvert fald et hundrede og ti procent sikker på, jeg bliver her, sagde Kristian.

- Det er godt, men du må love ikke kun at blive her på grund af mig, sagde hun alvorligt og trak fingrene til sig.

- Jeg ville også være blevet her, selv om du ikke var her, sagde han alvorligt. Men det er nu dejligt, du også er her, sagde han smilende og gav hende et kys.

- Jeg kan godt li' dig, sagde hun og trykkede sin nøgne krop ind til hans.

- Her ligger vi lunt og godt, sagde han, mens hendes fingre blidt legede med hans hår på brystet.

Langsomt begyndte hans hænder at kærtegne hendes ansigt. Han lod sine fingre følge hendes runde furer.

Efterhånden bevægede han sig med glidende bevægelser ned over hendes bryster og mave.

Lea kiggede ned over Kristians mave og smilede, da hun så, at hans lyst var voksende.

- Har du nogen kondomer? spurgte hun.

- Nej.

- Vi må have skaffet nogle, når en af os kommer ind til fastlandet, sagde Lea.

- Ja, men vi kan da godt kæle lidt med hinanden, selv om vi ikke har kondomer, sagde han.

Hun nikkede.

Et stykke tid senere rejste de sig for at tage tøj på og gå tilbage til værfet.

Kristian var blevet utrolig glad for Lea. Han ønskede, at de sammen kunne udvikle et varmt og godt forhold.

- Janus har ringet og spurgt efter Kristian, sagde Else, da de kom tilbage.

Else var den, der samlede trådene på værfet og sørgede for, at alt foregik præcis, som det skulle. Hun var pligttopfyldende. Hendes ryg var rund, men det mest karakteristiske ved hende var hendes løse hud, der gjorde det muligt for hendes bryster at falde ned til midt på maven.

Engang havde Kristian hørt hende fortælle, at hun havde vejjet tre hundrede pund, før hun havde mødt Janus. Men Janus havde fået hende på slankekur, og nu vejede hun næsten kun det halve.

- Hvor har I været henne? fortsatte hun bebrejdende. I kunne da have givet besked, hvis I skulle være så lang tid borte.

- Vi har bare været ude at bade, sagde Lea.

- I har været ude og bade i over to timer, og det lige efter at Janus har fortalt, hvor svært vi har med at få bådene færdige til tiden.

Kristian havde ikke lyst til at indvie Else i de følelser, han havde fået for Lea. Han havde instinktivt på fornemmelsen, at det ikke ville gøre deres sag bedre.

- Det var også forkert, sagde Lea, men vi kan i stedet arbejde længere tid i aften.

- Vi andre har planlagt at arbejde til klokken elleve i aften, så det bliver meget sent, hvis I derefter vil arbejde tre timer mere.

- Det vil vi gerne. Ikke også Kristian? sagde Lea og så på ham.

Kristian havde ikke ligefrem lyst til at knokle til langt ud på natten. Alligevel sagde han ja, fordi det var Leas forslag, men også fordi han skulle op og snakke med Janus. Det var første gang, Janus havde spurgt efter ham, og han følte sig lidt mere sikker på at møde ham, når han kunne sige, at han ville arbejde til klokken to i nat.

Kristian spekulerede over, hvad Janus ville snakke med ham om, mens han skyndte sig op ad stien til fyret. Da han åbnede døren ind til toppen af fyret, sad Janus og diskuterede med Olav og Jytte.

På Janus' ene skulder sad papegøjen og kiggede på.

- Goddag, kammerat. Fyrø er verdens bedste ø. Goddag, kammerat, sagde papegøjen.

Kristian havde svært ved at finde ud af, om han skulle svare den og sige "goddag", men han tav, for ikke at forstyrre diskussionen.

- Hvorfor skal der være specielle regler for dig hele vejen igennem? spurgte Jytte med skarp stemme.

- Det skal der heller ikke, lød det halvkvalt fra Olav.

Kristian kunne til sin store overraskelse høre, at Olav var på nippet til at bryde sammen i gråd.

- Nå, men så forstår jeg slet ikke, hvad dit problem er, sagde Janus. Jeg nægter at tro på, du ønsker at skride fra alle dine kammerater her, bare fordi der bliver krævet noget af dig. Og det med Nina og dig kan da heller ikke være problemet, når du har over hundrede andre kammerater her.

- Næ, sagde Olav.

- Jeg synes, du skal gå ud og finde ud af, hvad problemet er. Når du har fundet ud af det, vil Jytte og jeg meget gerne snakke med dig igen, men du må først selv finde ud af, hvor i dit problem består. Det kan vi desværre ikke hjælpe dig med Olav. Jeg tror i øvrigt vi har fået tilskuere på, sagde Janus og drejede hovedet mod Kristian. Nu er du ny her på øen Kristian, så du kunne selvfølgelig ikke vide det, men jeg vil godt have, at du for fremtiden banker på, når du kommer her.

- Ja, det skal jeg nok, sagde Kristian nærmest som en refleks, mens han mærkede blodet stige ham til hovedet.

- Du kan godt gå, Olav, sagde Janus, og Olav forlod rummet med bøjet hoved. Og dig, Kristian, har vi tilkaldt, fordi vi godt vil høre lidt om dine fremtidsplaner. For at komme lige til sagen. Vil du blive her?

- Jo, det vil jeg gerne ..., hvis I altså kan bruge mig, sagde Kristian. Han havde besluttet sig til at blive, men alligevel gjorde det direkte spørgsmål fra Janus ham usikker. Det var fem år, han sagde ja til.

- Du kan tro, vi kan bruge dig. Vi kan lige præcis bruge en kammerat som dig, der ikke straks bliver fornærmet, fordi jeg gør opmærksom på, at du skal banke på døren her.

Kristian smilede. Skønt det var en lille ting at blive rost for, kunne han mærke, at han voksede indvendigt.

- Normalt plejer vi først at optage folk, når de har været her en hel måned, men som du ser, har vi en strålende udsigt her.

Derfor kigger vi af og til ud over øen, og så har vi jo ikke kunnet undgå at lægge mærke til, at du og Lea har en vis, skal vi kalde det ... sympati for hinanden, sagde Janus og smilede.

Kristian mærkede, at blodet igen for ham til hovedet.

- Derfor har vi tænkt på, at det er bedst at få afklaret med det samme, om du vil blive, fortsatte Janus.

- Det vil jeg, sagde Kristian fast.

- Godt, kender du noget til vores fælles vedtagne regler? spurgte Jytte.

- Ja, noget har jeg da hørt.

- Hørt, gentog papegøjen, der stadig sad på Janus skulder.

- Fyrø er verdens bedste ø, hørt, hørt, kværnede den videre.

- Det er rigtigt poppedreng, sagde Janus og gav den noget i næbbet.

- Jeg må hellere fortælle dig reglerne en gang til, så vi er sikre på, at du har forstået dem korrekt, sagde Jytte.

- For det første har vi fælles økonomi her på øen. Du kan selvfølgelig få lommepenge, hvis du først afleverer et budget til mig. Men da vi er en del af den revolutionære kamp for et andet samfundssystem, har vi andre og vigtigere ting at bruge vores penge til end at støtte kapitalisternes isfabrikker og andre unødvendige påhit. Derfor er det ikke vildt mange lommepenge, jeg accepterer.

- Ja, sagde Kristian.

- For det andet har vi fælles tid. Det vil sige, at vi fælles beslutter, hvad hver af os skal bruge vores tid til. For det tredje skal du være villig til at underlægge dig alle vedtagne beslutninger fra fællesmøderne. I øvrigt har fællesmødet uddelegeret magten, så vi ikke skal holde lange mammut møder om alle småting. For eksempel er det Janus' og min opgave at optage nye medlemmer og finde ud af, hvor I skal arbejde og bo. I praksis er det flere måneder siden, vi har holdt et fællesmøde, men enhver øbo har altid lov til at indkalde til et fællesmøde, sagde Jytte.

Da Jytte også havde fortalt om alkohol- og stofreglerne, spurgte Janus: - Er du parat til at gå ind på de rammer, Jytte har skitseret?

- Ja, svarede Kristian.

- Vil du også uden tøven fortælle os andre det, hvis en af dem, du kender godt, drikker en øl på øen?

- Ja, sagde Kristian så hurtigt, at han knap nåede at tænke over det. Han glædede sig over, hvor hurtigt han havde indset det rigtige i at være åben over for fællesskabet.

- Vil du også fortælle det, hvis det er Lea eller Solvej, du ser drikke en øl? spurgte Jytte.

- Ja, sagde Kristian, i sikker forvisning om, at ingen af de to kunne finde på at drikke en øl på øen.

- Det er godt Kristian, sagde Janus. Når alle på forhånd kender konsekvensen af at drikke, er det en utrolig stor støtte til de enkelte, som tidligere havde problemer med alkohol. Gå nu og tænk over det et par dage, før du beslutter dig endeligt. Du ved, der ikke er nogen fortrydelsesret de næste fem år.

- Ja, sagde Kristian og tænkte på, hvor afgørende denne aftale ville blive for hans kommende fem år.

I de sidste par uger havde han mange gange overvejet, om han skulle gå på femårskontrakt eller ej. Men hver gang var det endt med, at han havde indset, at det rigtigste for ham var at gøre det.

- I øvrigt skal du ikke være alt for nysgerrig med hensyn til, hvad vi laver i Fyrgårdsgruppen. Alt, hvad der vedrører dig, skal du nok få besked om. De ting, som vi ikke fortæller, er det bedst, så få som muligt kender til. Hvis du for eksempel kommer til at overvære en samtale, der ikke er beregnet for dine ører, så bare gå.

- Ja, sagde Kristian og undrede sig over, hvad der kunne være så hemmeligt.

- Vi ses om et par dage. Du kommer bare herop, når du har taget din beslutning. Hvis du vil spørge om noget, er du selvfølgelig også meget velkommen. Vi glæder os til at få dig rigtigt med i vores arbejde, sagde Janus.

- Ja, sagde Kristian, mens stoltheden løb ham til hovedet.

- Forresten har vi en lille gave til dig, sagde Janus.

Jytte gav ham en lille blød pakke med lyserødt papir og en hvid sløjfe omkring. Ved sløjfen var anbragt et lille hjerte med teksten: Til Kristian. Glem os ikke.

Kristian sagde tak og gav sig intetanende til at pakke op.

- Vi ser helst ikke, nogen får børn her på øen, sagde Janus imens. Vores arbejde er for vigtigt til, at vi har tid til det. Hvis nogen absolut ikke kan leve uden at avle unger, skal det først godkendes på et fællesmøde.

- Ja, det er klart, sagde Kristian, mens han fik det sidste papir af og så, at indholdet var - en pakke kondomer.

Kristian kunne ikke finde ud af, hvad han skulle sige eller gøre. Han smilede usikkert og så først på Janus og så på Jytte. Derefter lod han sit blik glide forbi dem og ud ad vinduet til de buske, som han og Lea havde ligget bag for få timer siden. Kristian var med det samme klar over, at de buske ikke kunne yde meget skjul mod den stærke kikkert på bordet. Han følte sig både flov og vred på samme tid. Et kort øjeblik forestillede han sig, at Jytte og Janus var hans forældre, der irettesatte ham, fordi han havde gjort naboens pige gravid.

- Det er ikke fordi, vi vil belure jer, men da vi holder lidt øje med de skibe, der sejler forbi her, er det meget vanskeligt ikke at lægge mærke til, hvad der ellers foregår på øen, sagde Janus.

- Ja, det er klart, mumlede Kristian. Og tak for gaven, sagde han, inden han på det nærmeste væltede ud ad døren og ned ad trapperne.

Det var en lettelse at komme ud i den fri luft. Han trak vejret dybt og gik tilbage til værfet.

- Det var pænt af dem at gøre os opmærksom på, at vi kan ses fra fyrtårnet, sagde Lea eftertænksomt, da Kristian havde fortalt hende om mødet med Jytte og Janus.

- Ja, sådan kan man selvfølgelig også se på det, sagde Kristian. Hvorfor holder de i øvrigt øje med de skibe, der sejler forbi?

- Det må du hellere spørge dem om, sagde Lea, mens hendes øjne blev små og hårde.

To dage senere gik Kristian beslutsomt op i fyret og meddelte, at han ville blive.

- Har du for øvrigt nogen penge? spurgte Jytte.

- Ja, sagde Kristian, halvtreds tusinde som jeg har arvet efter en onkel.

- Halvtreds tusinde, det var mange penge, sagde Janus. Har du dem stående i en bank?
  - Ja, sagde Kristian, jeg har lige fået dem, så de står stadig på min checkkonto.
  - Det vil sige, at kapitalisterne tjener tykt på at have dem, sagde Janus og smilede.
  - Hvad siger du til, at øen låner pengene af dig, så længe du er her? spurgte Jytte. Vi opretter selvfølgelig et juridisk gyldigt lånedokument.
  - Det tror jeg ikke, jeg har noget imod, sagde Kristian.
- Efter lidt snak frem og tilbage om pengene aftalte de, at Kristian den næste dag skulle skrive en check på halvtreds tusinde til øen, og Jytte skulle oprette et lånedokument.
- Om en uge holder vi en optagelsesfest for dig og fire andre kammerater, der er startet lidt før dig, fortalte Jytte.
- Kort efter gik han gik tilbage til værftet.

KAPITEL 3

- Alle op. Rejs jer op, og gå med hænderne over hovedet ind i stuen, råbte en mandestemme.

Kristian forsøgte at se, hvem det var, der havde vækket ham på denne brutale måde. Men han havde svært ved at se noget som helst, fordi han blev blændet af en skarp lampe.

- Det er politiet. I skal alle stå op og gå ind i stuen med hænderne over hovedet, fortsatte stemmen.

Kristian kunne se, det var en bevæbnet betjent, der havde vækket ham. Han rejste sig op og spurgte: - Hvorfor?

- Ingen spørgsmål nu. Løft hænderne op over hovedet og gå ind i stuen, sagde betjenten.

I stuen beordrede en anden betjent ham til at stille sig med hovedet ind mod væggen. De andre beboere på gården var også ved at blive ført ind i stuen.

- Jeg skal først have en bluse på, sagde Birgitte.

- Den kan du få på senere, svarede en betjent og pegede på hende med pistolen.

Birgitte skyndte sig med bar overkrop hen til væggen, hvor alle seks beboere fra Vikingegården nu var samlet.

- Hvad skal det her til for? spurgte Solvej.

- Ingen spørgsmål, og ingen snak, sagde en af de tre betjente. I skal nok få besked senere. Ind mod muren, og hænderne over hovedet.

- Vi må da kunne få en forklaring, sagde Else.

- Hold så mund, sagde den ene betjent og pegede på hende med pistolen. I to visiterer dem, der har pyjamas eller undertrøje på, fortsatte han.

Da visiteringen var overstået, sagde den betjent, der åbenbart ledede aktionen: - Nu undersøger I to stuen her, og jeg holder vagt.

Hynder blev rystet og tæpper blev løftet, men betjentene fandt tilsyneladende ikke noget af det, de ledte efter.

- I gennemsøger resten af huset, sagde den ledende betjent. Henvendt til øboerne sagde han: - I kan godt tage hænderne ned nu, men I skal alle blive her i lokalet. Forstået?

- Ja, mumlede et par stykker, og Birgitte viklede et tyndt tæppe omkring sin bare overkrop.

- Kan vi få en forklaring nu? spurgte Else.

- Vi leder efter våben, svarede betjenten. I skal opholde jer i det her lokale, mens vi undersøger, om I har våben.

- Våben? Hvorfor tror I, vi har våben? udbrød Solvej.

- Det kan jeg ikke svare på, men vi er hurtigt færdige, og hvis I ikke har nogen ulovlige våben, så sker der jer ikke mere.

- Vi får vel en undskyldning, sagde Else.

- Ja, så får I en undskyldning, sagde betjenten og smilede for første gang.

- Er de andre huse også ved at blive undersøgt? spurgte Solvej.

- Ja, hele øen er ved at blive undersøgt.

- Har I egentlig en dommerkendelse, der giver jer lov til at overfalde os på den her måde? spurgte Else.

- Vi overfalder jer ikke, og vi har dommerkendelse.

- Den vil jeg gerne se, sagde Else.

- Her har du en kopi, du kan kigge på, sagde betjenten og rakte hende et stykke papir.

De to betjente var kommet tilbage.

- Vi har ikke fundet noget, sagde den ene af dem.

Betjenten, der havde holdt vagt over dem, stak sin pistol i bæltet og trak i stedet en walkie talkie frem, som han begyndte at tale i.

- Flemming Rasmussen her i hus nummer 5. Alt under kontrol. Ikke fundet noget interessant. Skifter.

- Kaj Nielsen på havnen. Har modtaget din besked. Bed beboerne om at blive i huset og bliv selv og hold opsyn med dem. Send de to andre til havnen, hvor de vil få nærmere besked. Skifter.

- Forstået. Slut. Skifter.

De to betjente gik, og tilbage blev Flemming, som han åbenbart hed. Klokken var halv fem om morgenen, og det var næsten helt lyst udenfor.

En time senere kom en betjent og gav Flemming en besked.

- I må gøre, hvad I vil nu, sagde Flemming. Vi har ikke fundet våben, og vi tager af sted fra øen om kort tid.

- Skal vi ikke have en undskyldning først? spurgte Else.

- Jo, undskyld forstyrrelsen, sagde Flemming, og et kvarter efter havde den sidste betjent forladt øen.

Lidt efter var alle beboerne samlet på Fyrgården.

- Det var et ubehageligt besøg. Det viser lidt af kapitalismens sande ansigt, når den er trængt. De er ved at være bange for os. Det er der heller ikke noget at sige til. For tre år siden var vi bare ti, der havde nogle planer om at købe en ø, og nu er vi hundrede, der har en ø. Hvis vi om tre år igen er ti gange så mange, så er vi tusinde, sagde Janus og holdt en kunstpause, inden han gik videre. Vi vidste godt, politiet var på vej. Vi havde fanget dem ind på radaren.

Der gik et sug gennem forsamlingen.

- Vidste I det? spurgte én vantro.

- Ja, og vi var meget i tvivl, om vi skulle gå rundt og vække og advare jer, men vi besluttede at lade være. Vi var bange for, at de bare ville være endnu grovere og måske komme igen en anden gang, hvis de opdagede, at de var ventet. Det var en svær beslutning, men jeg håber, vi valgte den rigtige løsning, så vi ikke får flere af den slags besøg.

- Det var rigtigt valgt, var der én der sagde, og staks tilsluttede flere sig med et "hørt".

- Jeg kunne godt tænke mig at vide, om der på noget tidspunkt har været våben her på øen, siden politiet laver en razzia, sagde Olav.

- Olav, du ved, at vi er med til at støtte en revolutionær kamp mod racisme, vold og undertrykkelse flere steder i verden, sagde Janus. Om vi støtter vore kammerater i u-landene med våben eller penge, de selv kan købe våben for, det går ud på et. Hovedsagen er, at de får nogle redskaber til at bekæmpe racismen og imperialismen med. Skulle vore kammerater blot lade sig skyde ned, uden at kunne forsvare sig, når de kæmper mod fascistiske tilstande? Nej, nej og atter nej, brølede Janus selv som svar.

En eventuel våbentransport vil blive mere risikofyldt for hver eneste gang, en person mere får noget at vide om den. Derfor, lad være at spørge om ting, I ikke har brug for at vide noget om. Jeg vil dog godt fortælle så meget, at de eneste våben, vi har på øen, er fem rifler og to pistoler, som vi har våbentilladelse til. Politiet fandt dem ikke, og de eneste, der kender gemmestedet, er os på Fyrgården.

Jeg må også hellere fortælle grunden til, at vi har våbnene her, så der ikke opstår misforståelser.

For et år siden kørte Jytte og jeg på en mørk landevej ved Vordingborg. En bil med to mænd begyndte at overhale os. Da den var kommet op på siden af os, rullede en mand sit vindue ned og affyrede to skud mod os, uden dog at ramme andet end bilens skærme. Vi bremsede hårdt op, og den anden bil forsvandt i fuld fart med tildækkede nummerplader. Vi kom noget rystede hjem uden at vide hvem, der havde skudt efter os eller hvorfor. Vi har dog en teori om, at det må hænge sammen med vores politiske aktiviteter. Før vi købte øen her, forsøgte jeg sammen med Else, Jytte og nogle andre kammerater at sejle våben til "Den Lysende Sti" i Peru. Vi havde fået fat i en mindre fragtbåd og fik våbnene om bord i Polen. Det gik godt, indtil vi blev stoppet ud for Møn og måtte overlade lasten og skibet til efterretningsvæsenet.

Måske var det den handling, der var skyld i, at nogen forsøgte at skyde mig, sagde Janus. Og på grund af min og andres sikkerhed her på øen har vi altså anskaffet os et par enkelte håndvåben. Jeg håber, det er en tilfredsstillende forklaring på, at vi har de våben, sagde Janus.

- Hørt, hørt, hørt, råbte alle i munden på hinanden.

- Hvis nogen ikke synes, forklaringen er fyldestgørende nok, vil jeg gerne have, at det kommer frem nu.

Der var dødstille i den store forsamling.

- Det er selvfølgelig klart, at det, jeg her har fortalt, aldrig må komme videre. Skulle det alligevel ske, vil jeg til hver en tid benægte.

- Ingen vil nogensinde være så svinske at fortælle det, tænkte Kristian, mens han mærkede nakkehårene rejse sig.

Der var stille i lang tid, indtil Else brød tavsheden og foreslog, de skulle synge en hyldestsang for den kæmpende partisan.

Efter sangen spiste de og gik så i gang med dagens arbejde.

KAPITEL 4

Kristian missede med øjnene, før han forbavset fik dem åbnet helt. Hele soveværelset var fyldt af mennesker, der sang morgensang. Han kiggede sig omkring og konstaterede, at han var den eneste i værelset, der stadig lå i sin seng. De sang en morgensang, Kristian ikke tidligere havde hørt, og Olav og Jytte spillede på guitar til.

- Til lykke Kristian. I dag skal du optages i ø-gruppen, sagde Janus.

- Ja, du hørte rigtigt. Du er den heldige vinder. Tag nu dit tøj på og kom med over og syng for de fire andre, der også skal optages i verdens bedste ø-liv i dag, sagde Jytte.

Kristian havde ikke troet, at der kunne være så mange mennesker i rummet. Folk begyndte at myldre ud af værelset igen. Hurtigt kom han i tøjet og var med til at synge for de andre fire. Det var første gang i de seks uger, Kristian havde været på øen, at han ikke skulle arbejde på værftet.

I hemmelighed havde alle på nær de fem nye øboer planlagt en tur til nabøen Vejrø. De skulle sejle med den færdige Fyrøbåd, der lå i havnen.

Solen skinnede, og en frisk forårsbrise fik bølgerne til at klukke mod stævnen, da de sejlede ud af havnen. Båden lå dybt i vandet på grund af den tunge last på godt hundrede mennesker, der stod som sild i en tønde. Soltaget, dækket, styrehuset og både for- og bagkahytten var proppet med mennesker. Humøret var højt og solen skinnede.

Janus stod ved roret sammen med Jytte. De var begge to høje, ranke og smukke, tænkte Kristian. De kunne bruges i en reklame, hvis de bare fik noget smart tøj på og havde været tyve i stedet for i midten af trediverne. Måske kunne Jytte også trænge til lidt mere sul på kroppen.

På et tidspunkt gjorde Janus tegn til Kristian om, at han skulle komme hen til dem.

- Har du en styrmandsuddannelse? spurgte Janus.

- Ja.

- Det lyder godt, Kristian. Det skal vi nok få brug for en gang, og hvis vi i dag skulle møde skibsinspektionen, så er det selvfølgelig dig, der har kommandoen over båden her. Er det en aftale? spurgte Janus.

- Ja, det er klart, sagde Kristian skønt han tænkte på, at det grænsede til det uforsvarlige med så mange mennesker om bord.

- Når vi sejler hjemad, kan vi give dig et kursus i, hvordan du skal sejle båden, sagde Jytte.

- Ja, sagde Kristian, skønt han var en smule stødt over, at han skulle have kursus af dem fremfor omvendt.

- Har du i øvrigt flyttet din adresse her til øen? spurgte Janus.

- Nej, det har jeg glemt, sagde Kristian.

- Det er fint, Kristian. Jeg vil godt bede dig om at vente med at flytte din adresse, hvis det er i orden, sagde Janus.

- Ja, sagde Kristian og spekulerede på, hvorfor han skulle vente med det - men han spurgte ikke.

Efter en halv times sejlads lagde de til kaj i Vejrs havn. Vejrs var lidt mindre end Fyrø og ubeboet. Midt på øen lå en lille klat huse, der bar præg af at have stået tomme i flere år. De gik i samlet flok hen til en dyb slugt, hvor de satte sig på den ene skråning.

På den modsatte skråning stod Janus på en lille forhøjning og råbte: - Jeg vil gerne se Kristian, Gudrun, Lars, Anne og Trine herovre.

Alle klappede, mens de fem kom over til Janus.

- I kan se Fyrø i det fjerne derovre, sagde Janus og pegede. Er I klar til at blive faste beboere på den ø?

- Ja, svarede de alle fem.

- Jeg kan ikke høre, I siger noget, sagde Janus smilende.

- Ja, sagde de fem lidt højere.

- Jeg kan ikke høre, hvad I siger. Kan I andre høre, hvad de siger? spurgte Janus over mod den modsatte skråning, hvor alle de øvrige fyrøboer stod.

- Neeej, blev der råbt.

- Jeg spørger jer nu en gang til. Vil I være faste beboere på Fyrø?

- Jaaaa, råbte de fem af deres lungers fulde kraft.

- Det var godt. Nu kan jeg endelig høre jer. I vil gerne være med på Fyrø, siger I. Kender I også reglerne for at blive faste på Fyrø?

- Ja, svarede de fem.

- Hvad siger I? spurgte Janus drillende.

- En, to, tre, talte Trine og så råbte de alle fem: - Jaaaa.

- Det var bedre, sagde Janus, I kan jo godt. Nu prøver vi helt forfra. Vil I være en del af Fyrø?

- Jaaaa, råbte de fem.

- Kender I reglerne og vil I gå ind for dem?

- Jaaaa.

- Så er I hermed fyrøboer. Skal vi give dem en hånd? råbte Janus begejstret, og bifaldet bragede løs.

- Vi er nu bundet sammen i de næste fem år, sagde Janus. Vi er ikke bundet af snore og reb, men af noget, der er langt stærkere end den tykkeste stålwire. Vi er nemlig bundet sammen af et ubrydeligt løfte til hinanden. Vi er bundet sammen, fordi vi ønsker det, men også fordi vi har sat os fælles politiske mål, som vi kun kan nå ved i handling at stå sammen.

I skal opfatte jer som soldater i kamp. Vi er hele tiden i kamp mod undertrykkelse, racisme og fornedrelse, kort sagt i kamp mod fascismen. Kun hvis I forstår, at I er en del af denne kamp, vil I kunne yde det, vi forventer af jer. For hver gang I lægger en glasfibermatte på en form, og for hver gang vi har en båd færdig, kan vi bedre hjælpe vore kammerater rundt omkring i verden i deres væbnede kamp for menneskeværdige samfund. Den kamp er vi en del af. De er afhængige af vores støtte, og det er vigtigt altid at huske det.

Jeg vil prøve at beskrive, hvor vi står ved hjælp af et billede. Forestil jer Danmark som en fodboldkamp. Det ene hold består af alle de privilegerede, de rige. På det andet hold er alle arbejderne, de arbejdsløse, enlige mødre og alle andre undertrykte. Som dommer har man sat folketinget, hvis vigtigste opgave er at bevare status quo.

På tilskuerrækkerne sidder vi fra ø-gruppen og trækker i stilhed spillere ud af banen og op til os. Vi trækker spillere fra begge hold, men flest unge kvinder, da de er lettest at gøre revolutionære. På et tidspunkt, når vi er blevet rigtigt mange, og der er blevet kaos i kampen mellem de to hold, så går vi på banen. Vi bevæger os i samlet flok, som om vi var én krop, ned og snupper fløjten. Og derefter er det os, der bestemmer legen.

Janus slog ud med armene og alle klappede kraftigt.

- I starter nu på et nyt liv, der på alle punkter er grundlæggende anderledes, end det I kom fra. Mange af de erfaringer, I har gjort jer andre steder, kan ikke bruges her, for her er den enkelte underordnet fællesskabet. Derfor vil jeg godt bede jer om at glemme alt om, hvem I var før, og hvad I troede før. Glem alle tidligere nederlag, glem alt om hvad jeres forældre og jeres tidligere venner forventer af jer. Mærk hvilken frihed, og hvilke fantastiske muligheder, det giver for jeres nye liv. Forestil jer, at I står ved år nul, og er parate til at springe ud i et nyt liv.

Gamle fordomme og tænkemåder vil sikkert af og til komme op til overfladen, og derfor er det vigtigt, at I er åbne over for kritik fra alle kammerater her på øen.

Til slut vil jeg gerne sige fra alle os, der er med i forvejen: - Vi er utroligt glade for at have fået jer fem med.

Alle klappede ellevilde, mens de fem gik over og satte sig blandt de andre.

- Nu vil Freja sige et par guddommelige ord om, hvordan det går med vores nye kulturhus, sagde Janus.

Der blev klappet og piftet, mens Freja med det tillidsvækkende ansigtsudtryk stillede sig over ved siden af Janus, som hun kun nåede til brystet.

- Jeg vil starte med at sige, at vi har fået alle tilladelser og papirer i orden, så vi er klar til at begynde at bygge, råbte hun glad og slog ud med armene på samme måde som Janus. Klappen og jubel afbrød hende, før hun kunne fortsætte.

- Da vi er et stakkels lille isoleret ø-samfund uden kirke, har vi søgt kirkeministeriet om at betale halvdelen af kulturhuset. Og de har givet tilsagn om, at de vil, jublede Freja.

Begejstrede tilråb og klappen afbrød hende.

- Formelt set har vi dannet et menighedsråd, der har søgt om tilskuddet, fortsatte Freja.

- Halleluja, halleluja, sang Janus højt, og latteren brød løs.

- Arbejdet skal nu udbydes i fri licitation, sagde Freja, men da det er os i menighedsrådet, der skal vælge mellem tilbudene, skal vi nok sørge for, at det bliver vores eget tilbud, der vinder.

- Godt, sådan skal det være, råbte Solvej.

- Vores eneste problem er, at vi mangler nogle til at bygge.

Derfor skal vi sikre os, at rigtig mange kommer på vores teltlejr og bliver her bagefter.

- Hørt, hørt.

- Det med teltlejren bringer os over til det næste punkt, som Jytte vil fortælle noget om, sagde Janus.

Jytte kom hurtigt over at stå ved siden af Janus, mens Freja gik tilbage til flokken.

- Vi i Fyrgårdsgruppen vil foreslå, at Freja, Egon, Kristian og jeg skal lede teltlejren og introducere de nye til øen, sagde Jytte. Hvis nogen har venner eller familie, som måske kunne være interesserede i at være med på teltlejren, er det vigtigt, I gør et grundigt arbejde for at få dem med.

Inviter dem, I kender, herover som jeres personlige gæster. Ingen kan afslå en personlig invitation fra én, de kender. Når vi så har fået gæster på øen, er det vores fælles ansvar at knytte forbindelser til dem, så de kan lide at være her - og vælger at blive.

Vi har faktisk ikke mere end halvtreds tilmeldinger til teltlejren endnu. Vi mener, det skyldes, at flere aviser har optaget artikler af Jakob, som sviner os til på det groveste.

Kristian så, at Birgitte, som han stod tæt på, knyttede hænderne, og hendes ansigt blev fyldt af had.

- Til jer, der ikke ved det, kan jeg oplyse, at Jakob er en tidligere øbo, der havde lavet så meget lort, at han til sidst stak af. Og nu sviner han os til i landets aviser, sagde Jytte.

Kristian gled over i sine egne tanker. Han rankede ryggen. Han skulle allerede være med til at introducere nye til øen. Han var fast besluttet på at leve op til det ansvar, de gav ham. Han var allerede begyndt at tænke på to af sine venner, han kunne invitere med på teltlejren.

På vejen hjem var Kristian inde i styrehuset for at få kursus i at sejle båden.

- Det går jo fint, sagde Janus. Hvis du fortsætter på den måde indtil vi kommer hjem, får du et kørekort til selv at sejle den.

- Det lyder fint, sagde Kristian.

- Har du papir på, at du er uddannet styrmand? spurgte Jytte.

- Ja, jeg var lige blevet færdiguddannet, da jeg blev fyret.

- Blev du så fyret bare, fordi de svin skulle betale dig noget mere i hyre? spurgte Jytte opbragt.

- Ja, de sagde, de desværre ikke havde råd.

- Desværre ikke havde råd, fnøs Jytte. De har garanteret masser af penge. Når vi får magten, skal tonen få en anden lyd.

- Ja, sagde Janus. Men lige i Kristians tilfælde var det nu meget godt, at han blev fyret, for ellers havde vi måske aldrig fået ham med i vores arbejde. Kristian, jeg kunne godt tænke mig, du kom op i tårnet til Jytte og mig i morgen tidlig klokken otte. Kan du det?

- Ja, sagde Kristian og spekulerede på, hvad de ville snakke med ham om.

Da de kom i land, fik Kristian tilladelse til for fremtiden selv at sejle med Fyrøbåden, når der var brug for det.

Næste morgen bankede Kristian spændt på døren til toppen af fyrtårnet, hvor Janus, Jytte og papegøjen ventede.

- Det, vi vil snakke med dig om, er yderst hemmeligt, og derfor kunne vi ikke bringe det på bane i går i et fyldt styrehus, sagde Jytte.

- Vi springer lige ud i det, sagde Janus. Hvis vi kan bruge dig som styrmand på en Fyrøbåd, er du så klar til at sejle med dags varsel?
  - Ja, det er ikke noget problem.
  - Det er godt Kristian. Jeg føler mig sikker på, vi kan stole på dig, så jeg vil spørge dig lige ud. Er du også villig til - og har du mod til at sejle våben til vore kammerater i Mellemøsten?
  - Våben, udbrød Kristian. Jo, det kan jeg da godt. Men hvem er det, der skal have våben i Mellemøsten?
  - Det er kammerater, der aktivt vil bruge dem til at fordrive Israel fra de besatte områder. Det er kammerater, der ikke passivt vil se på, at israelske soldater med automatiske maskingeværer dræber palæstinensiske børn, fordi de forsvare deres område med slangebøsser. Normalt går de under navnet MLP, sagde Janus. Det er en forkortelse for Marxistisk Leninistisk Parti.
  - Er det ikke dem, der har været med til flykapringer og sådan noget?
  - For adskillige år siden var de med til flykapringer, men i dag er de gået bort fra de metoder, sagde Janus. I dag kæmper de kun mod dem, der har besat deres land, og våbnene skal kun bruges til forsvar.
  - Hvor skal våbnene sejles fra?
  - Det får du at vide senere af sikkerhedsmæssige årsager, men det bliver sikkert en gang i sommerferien.
  - Så kan jeg ikke være med til at introducere de nye øboer.
  - Nej, men skidt med det. Det kan andre klare, men det er kun dig, der har en styrmandsuddannelse. Det er en utrolig stor opgave, du får. Men du skal vide, at vi stoler på, du kan udføre den, sagde Janus.
  - Er det fordi jeg skal sejle med våben, at jeg ikke skulle flytte min adresse her til?
  - Netop, sagde Janus. Hvis du flyttede dine papirer her til, ville efterretningsvæsenet straks få besked om din flytning. Det ville betyde, at et skib, du var fører af, ville blive meget grundigt undersøgt.
  - Ja, sagde Kristian og fornemmede en ny og farlig, men også spændende virkelighed, der hurtigt rykkede tæt på.
  - Du må selvfølgelig ikke nævne de ting, vi her har snakket om til nogen som helst. Heller ikke til de øvrige øboer. Det gælder selvfølgelig også Lea, sagde Jytte og så bestemt på ham.
- Kristian trak vejret dybt og sagde: - Det lover jeg.

KAPITEL 5

Den første juni, der var skæringsdagen, nærmede sig. Den dag skulle den første båd være færdig. Men der manglede stadig meget. Kristian stod op hver dag klokken seks om morgenen og spiste sammen med de andre på Vikingegården. Så arbejdede de til klokken elleve om aftenen, kun afbrudt af tre spisepauser. Mellem elleve og tolv om aftenen samledes hele øen nede på værftet til en time med kage, sang og opmuntring. Derefter væltede Kristian og det øvrige daghold hjem i deres senge, og natholdet tog over.

Udflugtsturene med Lea var ophørt. Den sidste gang havde været, da de elskede sammen, og Kristian var blevet kaldt op til Janus. Kristian gemte kondomerne fra Janus og Jytte under madrassen, men al den erotik, de havde kræfter til, var et enkelt godnatkys.

En dag, mens de stod og lagde endnu et lag glasfibervæv på, sagde Kristian: - Det kan da ikke være rimeligt, at vi skal knokle hele døgnet rundt. Hvorfor hjælper Fyrgårdsgruppen ikke til?

- Du ved jo, at båden skal være færdig om tre dage, så det kan ikke nytte at klynke. Med hensyn til Fyrgårdsgruppen kan du være helt sikker på, at de gør, hvad de kan, svarede Lea skarpt. Jeg tror ikke, du skal ønske dig at bytte job med dem.

- Det kan godt være. Jeg kan bare ikke forstå, hvorfor de ikke lægger deres papirarbejde væk i nogle dage og afløser os. Vi er ved at blive kørt helt ned.

- Alt arbejde her på øen er lige vigtigt, sagde Lea heftigt. Hvis de ikke laver papirarbejdet, som du kalder det, så ryger vi hurtigt på tvangsauktion. For øvrigt tror jeg, du har godt af at blive stillet over for nogle udfordringer. Hvem siger, at du har brug for at ligge og sove 8 timer hver nat. Det er ikke andet end en dårlig vane.

- Det kan godt være, men jeg synes også, det er frustrerende, at vi skal arbejde så lang tid. Vi har ikke en gang kræfter til at elske.

- Jeg troede, vi var enige om, at fællesskabet kom før vores forhold, sagde Lea hidsigt.

- Jo, men der kan da godt være plads til begge dele, indvendte Kristian.

- Jeg vil også gerne sove sammen med dig, hvis vi bare har tid til det Kristian. Men vi er nødt til at prioritere, hvad der er vigtigst.

- Vi kan alligevel ikke nå at blive færdige med bådene til den første. Der er kun tre dage tilbage, sagde Kristian mut.

- Vi kan i hvert fald ikke nå det, hvis du lægger den holdning for dagen.

- Det er lige meget, hvilken holdning jeg lægger for dagen. Enhver idiot kan da se, at der går mindst ti dage, før vi er færdige med den første båd.

- Du må selv om, at du synes, alle vi andre er nogle idioter. Men vi har besluttet os for, at være færdige til den første, og så længe vi har det mål, arbejder vi efter det, sagde Lea arrigt.

- Jamen det er jo helt gak. De, der laver det indvendige glasfiberarbejde, er ikke engang færdige endnu. Alene det vil tage mindst fem dage.

- Jeg synes ikke, det er gak, hvad Fyrgårdsgruppen planlægger, svarede Lea med lynende øjne.

- De sagde, at hvis vi ikke kunne levere præcist til tiden, så ville kontrakten bortfalde. Derfor mener jeg, vi ligeså godt kan se i øjnene, vi ikke kan nå det og så sætte farten lidt ned.
- Jeg vil ikke diskutere det med dig mere. Men hvis du virkelig mener det, du siger, så synes jeg, du skal indkalde til et fællesmøde om det.
- Hørt, sagde Else, der var kommet ind, uden at Kristian havde bemærket det. Det er en forbandet lumpen måde, du forsøger at splitte Lea fra os andre på. Hvis det er på den måde, du vil bruge dit forhold til hende, tror jeg ikke, du er moden nok til at have et forhold. Jeg kan heller ikke forstå, hvorfor du hele tiden skal hænge på hende.
- Vi kan ikke nå at blive færdige med de åndssvage både, ligegyldigt hvor hårdt vi arbejder. Hvorfor vil I ikke indse det? råbte Kristian. Han var hårdt presset af for lidt søvn og for meget arbejde.
- Tag og sig mig, Kristian, hvor lang tid er det siden, at du blev optaget på Fyrø? spurgte Else køligt.
- Det er femten dage siden eller der omkring. Jeg kan snart heller ikke mere holde styr på dagene, de går ud i ét.
- Kun femten dage er det siden, du blev optaget her, og allerede har du glemt, at ingen kan sætte sig ud over de fælles beslutninger. Hvis du mener, at beslutningen er forkert, må du få den omgjort, i stedet for at splitte os op mod hinanden.
- Så vil jeg gerne indkalde til et fællesmøde for at få ændret beslutningen.
- Tror du nu også, det er klogt at bruge over hundrede kammeraters tid på at diskutere, om du mener, vi kan nå det eller ej. Tror du, det gavner tempoet?
- Nej, det gør det nok ikke, sagde Kristian og var inderst inde lettet over, at hans forslag om et fællesmøde ikke var blevet godtaget.
- Det tror jeg heller ikke, sagde Else. Du skal se, Janus og de andre på Fyrgården skal nok styre det på den bedste måde. Det kan jo også være, at de ved noget, som du ikke ved. Måske arbejder de på at få en udsættelse. Du kan være sikker på, at de nok skal fortælle det, når de ved noget. Og indtil da må vi skynde os, så meget vi overhovedet kan.
- Ja, sagde Kristian, næsten overbevist, og gav sig til at arbejde videre.
- Er du helt enig, eller siger du bare ja, fordi du ikke gider diskutere mere med den åndssvage kælling? spurgte Else.
- Jeg er enig, sagde Kristian og forsøgte at se overbevist ud, inden han hentede endnu en glasfibermåtte.

Klokken var tolv, og Kristian var lige kommet i seng, da Solvej kom hen til ham og sagde: - Vi skal lige samles for at diskutere med Egon. Han vil ikke være her mere.

Kristian fik hurtigt bukserne på igen og kom ind i stuen, hvor de andre vikinger sad og ventede på ham.

- Hvad er det så, du vil sige til os, Egon? spurgte Solvej.
- Ja, jeg har allerede snakket med nogle af jer om, at jeg vil rejse.
- Rejse? råbte Lea. Er du ikke på en femårsaftale ligesom alle os andre? Så kan du da ikke komme rendende og sige, at du vil rejse, når vi har allermest travlt.
- Det er rigtigt Lea, sagde Else.

- Det er heller ikke noget, jeg lige har besluttet. Jeg har faktisk tænkt over det i længere tid.
- Har du i længere tid skjult for alle os andre, at du vil skride. Du må da have været utroligt ensom. Så kan jeg godt forstå, at du ikke har det godt her, sagde Lea. Var det da du læste til ingeniør, du lærte at lukke dig inde i dig selv?
- Egon svarede ikke.
- Kristian, hvad mener du om, at Egon lige pludselig vil skride? spurgte Else.
- Jeg synes da ikke, det er særlig kammeratligt gjort. Det skaber en dårlig stemning, og jeg vil også savne dig, hvis du gør alvor af dine trusler, sagde Kristian og så på Egon.
- Der kan du høre, sagde Else. Det er også utroligt dårligt over for Kristian, der er ny her, at du begynder på alt dit vrøvl om at rejse.
- Hørt.
- Du er pisse egoistisk, råbte Lea.
- Du tænker kraftedeme ikke på andre end dig selv, dig selv og dig selv. Nu er det blevet for hårdt for stakkels lille Egon, og så må han hellere flytte hjem til sin mor igen, råbte Solvej.
- Egon sagde stadig ikke noget. Han sad bare og så ned i jorden. Han var spinkel af bygning og sikkert tæt ved de fyrre. Han måtte være den ældste på Vikingegården, gættede Kristian.
- Så sig da noget, mand. Er det rigtigt, hvad Solvej siger? råbte Lea.
- Kristian havde svært ved at kende Lea og Solvej. De plejede altid at være forstående og tolerante, og nu råbte og skreg de.
- Hvorfor vil du ikke være her mere? spurgte Lea.
- Det er på grund af al det arbejde. Jeg kan ikke holde til det mere.
- Vil du så bare lade folk i u-landene sejle deres egen sø? spurgte Lea.
- Vent lige et øjeblik Lea, sagde Else. Da Birgitte og jeg snakkede med Egon tidligere i dag, var det jo en anden begrundelse, han gav for at røvre os alle sammen. Kan du fortælle dine kammerater, hvad det var for en begrundelse, du brugte for bare nogle få timer siden. Hvis du ellers kan huske det Egon.
- Ja, jeg sagde, at jeg ikke så godt kan leve på den samme ø som Birgitte, nu da vi ikke kommer sammen mere. Men det er faktisk begge dele, der er skyld i, at jeg vil rejse.
- Jeg kan ikke forstå, at sidst vi snakkede med dig, var det kun problemet med Birgitte, du nævnte. Nu er problemet lige pludselig blevet, at det er så synd for lille Egon, fordi Else og alle de andre siger, han skal arbejde så meget, sagde Else med ynk i stemmen.
- Egon svarede ikke.
- Så sig da noget, råbte Lea. Klokken er snart et. Vi kan da ikke sidde hele natten og vente på, at du gider lukke munden op. Hvad er årsagen til, at du vil rejse?
- Godt spørgsmål.
- Det er både arbejdspresset og det med Birgitte.
- Hvad er det for noget med Birgitte? Det kunne jeg godt tænke mig, at du fortalte, sagde Solvej.
- Hørt, sagde Lea.
- Hørt, supplerede Kristian. Han bemærkede, at det var anden gang han brugte det nye udtryk, og han undrede sig over, hvor let det faldt ham i munden.

- Jeg tror slet ikke på, at et parforhold kan fungere her på øen. Alle parforhold går i stykker, sagde Egon.
  - Sikke noget sludder, vrissede Else. Du kan bare se dig om her i kredsen. Kristian og Lea har da et udmærket forhold, der vel at mærke ikke lukker os andre ude. Lad være med at generalisere, Egon. Det gør du jo kun for at flygte fra din egen situation.
  - Fortæl nu, hvad dit problem består i, sagde Solvej.
  - Det er ...
  - Kom nu mand, sagde Solvej utålmodigt.
  - Ja, men det er lidt svært at fortælle, for jeg kan heller ikke helt overskue det selv. Men det er bare som om, at efter mit og Birgittes forhold gik i stykker så ...
  - Hvad så? spurgte Lea.
  - Så er det som om, du slet ikke regner mig for noget mere, sagde Egon og så op på Birgitte. Det er som om, du helst vil have, jeg ikke er her. Du snakker aldrig til mig mere.
  - Det passer ikke, Egon. Jeg vil bestemt gerne have, at du bliver her. Jeg snakker da også nogle gange med dig. Men da vi kom sammen, gik det jo netop ikke, fordi vi isolerede os i forhold til de andre. Derfor har jeg besluttet mig for at snakke lige så meget med alle mulige andre kammerater som med dig.
  - Godt, sagde Else.
  - Du regner mig ikke for det skidt, du træder på, råbte Egon grædefærdig.
  - Jo, jeg gør. Men jeg tror, dit problemet er, at du ikke er begyndt at snakke med andre, efter vi opløste vores forhold.
  - Det tror jeg også, sagde Else.
  - Hørt.
  - Hvorfor opløste I jeres forhold? spurgte Kristian.
  - Udmærket spørgsmål, Kristian, det synes jeg, Egon skal svare på, sagde Else.
  - Det gjorde vi, fordi ... at jeg undertrykte Birgitte, og fordi, at ... jeg forsøgte, at isolere os fra de andre.
  - Det var godt, Egon, sagde Else. Du kan stadig huske, hvad vi snakkede om dengang. Men alligevel ønsker du stadig at Birgitte skal være noget helt specielt for dig. Hvorfor kan jeg eller Kristian ikke være en lige så god kammerat for dig som Birgitte?
- Egon svarede ikke.
- Du ved det måske ikke, sagde Else, men så skal jeg fortælle dig det, så du ikke glemmer det foreløbigt. Den eneste forskel på Birgitte og alle os andre på øen er, at du kun tænker på at komme i bukserne på hende, lige så snart du ser hende. Det rykkede i Kristian, da Else slyngede beskyldningen ud. Han syntes, de var hårde mod Egon. Men samtidig følte han, at det var rigtigt, hvad de sagde.
  - Er det rigtigt, hvad Else siger? råbte Lea.
  - Så sig da noget, mand, sagde Solvej. Hvis du ikke snart siger noget, så henter jeg en spand med koldt vand og hælder i hovedet på dig.
  - Hvad skal jeg sige? spurgte Egon fortvivlet.
  - Hvad du skal sige? Du skal selvfølgelig svare på, om det er rigtigt, hvad Else siger. Går du stadig rundt og tænker på at komme i kassen med Birgitte? Hvis du gør det så forstår jeg da godt, hun kan have svært ved at tale med dig, sagde Solvej.
  - Jamen, jeg tænker ikke kun på at komme i kassen med hende.

- Men du tænker altså på det? spurgte Birgitte.
- Ja, en gang imellem, men ikke så tit.
- Føj for Satan, udbrød Else. Først beskylder du Birgitte for ikke at ville snakke med dig. Og så kommer det frem, at du bare er interesseret i at få hende i kassen. Når hun så ikke vil, så er du parat til at pisse på hende og alle os andre og bare stikke af. Hold kæft, hvor du har en simpel tankegang.

Kristian lod diskret sit blik falde ned på sit ur. Klokken var halv tre.

- Er det sådan, det hele hænger sammen? spurgte Else.
- Det, det er det vist, stammede Egon.
- Er det sådan, eller er det ikke sådan? spurgte Lea.
- Det er sådan.

Der var stille et stykke tid, før Else sagde: - Er du ikke glad for, at vi har fundet frem til det, så vi kan gøre noget ved det.

- Jo, kom det hulkende fra Egon.
- Hvorfor græder du så, mand? Op med humøret, sagde Lea og gav ham et skub i ryggen.
- Jeg foreslår, at du kommer til at arbejde sammen med Lea og Kristian, så du ikke hele tiden skal se på Birgitte. Tror du ikke, det vil være lettere for dig? spurgte Else.
- Jo.
- Vil I godt have kammeraten her med i jeres arbejdsgruppe? spurgte Else.
- Ja, svarede Lea og Kristian i kor.
- Så er der jo ikke noget problem mere, sagde Solvej.

Else begyndte at synge en sang om, at den sværeste at overvinde er sig selv. Hurtigt faldt de andre i, selv Egon, der sang med tårerne trillende ned over kinderne.

Klokken var blevet tre, da sangen var færdig. Kristian skulle til at rejse sig for at gå i seng, men inden han var kommet så langt, var de begyndt på en ny sang om fællesskabets værdi.

Da sangen var færdig, sagde Else: - Jeg foreslår, at vi i morgen står op på samme tidspunkt, som vi plejer. Det vil virke demoraliserende på de andre kammerater, hvis vi kommer daskende op ad formiddagen netop nu, hvor vi har så travlt.

Kristian skulle lige til at indvende, at de kun kunne nå at sove tre timer. Men inden han fik åbnet munden, råbte Lea og Birgitte "hørt", og Kristian resignerede.

Da de skulle til at sove, kom Lea ind og lagde sin dyne i Birgittes seng, hvor dynen var fjernet.

- Skal du sove her? spurgte Kristian forventningsfuldt.
  - Ja Birgitte og jeg har byttet værelse, sagde Lea, og begyndte at tage sit tøj af.
- Kristian iagttog hende gennem øjenkrogene, mens hun klædte sig af. Han glædede sig over, hvor velskabt hun var, men ærgrede sig over, at Solvej og Egon skulle sove på det samme værelse.

Den næste dag var de pludselig blevet tre til at udføre arbejdet. Deres rutine med arbejdet, hvor den ene hele tiden vidste, hvad den anden gjorde, var med et brudt. Kristian havde mest lyst til kun at arbejde sammen med Lea, men det skulle han ikke nyde noget af at sige højt.

KAPITEL 6

De havde spist aftenmad på Fyrgården, og Janus rejste sig som sædvanlig.

- Jeg vil gerne oplyse jer om, at vores norske køber er løbet fra vores kontrakt. Der gik et sug igennem salen, før Janus fortsatte.

- Han var her i går og klagede over kvaliteten af vores arbejde. Desuden troede han ikke på, vi kunne overholde tidsfristerne. Jeg tror, det handlede om noget helt andet. Han ville finde et påskud til at smutte fra kontrakten. Der er i hvert fald ikke noget at sige os på med hensyn til kvaliteten af det arbejde, vi udfører. Om bådene rent faktisk er færdige til tiden, kan han jo ikke vide, inden vi er nået hen til de aftalte datoer. Selv om der så skulle være gået nogle dage over tiden, så kunne hans verden jo heller ikke falde sammen af den grund. Men der er ingen grund til at ærgre sig over det. Vi skal nok få solgt vores både til nogle andre. Freja har allerede i dag taget kontakt til en ny lovende køber. Men nu har vi ikke så travlt mere, og derfor foreslår vi fra Fyrgårdsgruppen, at vi indstiller aften- og weekendarbejdet.

- Hørt, hørt, hørt blev der råbt fra alle sider, indtil nogen begyndte at synge en sang om aldrig at give op.

Da sangen var færdig, fortsatte Janus: - Vi har i Fyrgårdsgruppen diskuteret, hvordan vi kan holde os orienteret om, hvad der foregår ude omkring i verden. Vi har sat nogle kriterier op for den måde, vi vil modtage nyheder på.

For det første vil vi ikke støtte de aviser, der bruger spalteplass på at svine os til. For det andet vil vi ikke bruge en masse tid på at høre om indholdsløse sensationer. Og for det tredje vil vi have en grundig viden om de begivenheder, der driver historien fremad. Vi har fundet ud af, at vores kriterier bedst kan opfyldes på den måde, at to her fra øen holder sig grundigt orienteret via aviser og fjernsyn og hver dag udvælger og formidler de vigtigste begivenheder til os andre.

- Godt forslag.

- Udmærket.

- Hørt.

- Hvis ingen har noget imod det, så er det sådan, sagde Janus. Efter få sekunders stilhed begyndte alle at klappe.

- Godt. Jytte og Freja får hermed ansvaret for, at hver eneste af os får en dyb indsigt i historiens gang.

- Hvorfor lige de to? tænkte Kristian.

- Med hensyn til de aviser, der bliver ved med at svine os til, har vi lagt en strategi, der går ud på to ting. Nemlig som det første, at vi ikke vil svare på artiklerne. På den måde stopper hetzen hurtigere. For det andet vil vi mere langsigtet sørge for, at aviserne ikke får noget at skrive om. Vi vil nemlig sørge for, at de ikke kan finde papirer her på øen, som de kan bruge imod os. Derfor foreslår vi at brænde alle papirer, der ikke er absolut nødvendige. Det betyder, at hver enkelt skal gå alle sine personlige papirer igennem, og i husene hvor vi bor, går vi de fælles papirer igennem. Desuden foreslår vi også at brænde bøger, der kan placere os politisk på venstrefløjen.

For fremtiden tager vi heller ikke notater på vores møder, da de også vil kunne bruges imod os. Da vi er klar over, at det er en meget grundlæggende beslutning, vil vi godt have, at alle går udenfor og diskuterer nødvendigheden af forslaget.

De, der mener forslaget er nødvendigt, kommer så herind igen. Er der nogen spørgsmål?

Der var ingen spørgsmål, og hurtigt var alle ude. Fem minutter senere var alle inde igen.

Resten af aftenen gik med at sortere papirer og bøger, og uden for husene brændte der bål til langt ud på natten.

Den næste dag genoptog Lea og Kristian deres ture langs stranden - sammen med Egon. Kristian havde ikke noget imod Egon, men det ærgrede ham, at han ikke mere kunne være alene med Lea. Al den fortrolighed, de havde opbygget sammen, forsvandt, når Egon var der.

De første deltagere til øens teltlejr var ankommet, men Kristian arbejdede blot videre på værftet. En dag kom Janus forbi og bad ham komme med udenfor et øjeblik.

- Er du klar til at tage af sted? spurgte Janus.

- Ja.

- Har du indviet Lea eller andre i vore planer? spurgte Janus.

- Nej, svarede han stolt.

- Det er godt, Kristian. Vi stoler et hundrede procent på dig, og det tager ikke lang tid, før du igen skal på langfart. Men denne gang bliver det ikke for kapitalisterne, sagde Janus, inden han gik.

- Jeg troede, du skulle være med til at introducere de nye på teltlejren, sagde Lea.

- Det skal jeg ikke alligevel. Jeg har før fortalt dig, at jeg er uddannet styrmand, og Janus vil derfor snart bruge mig til en sejle et skib.

- Hvor skal du sejle hen?

- Det ved jeg ikke endnu.

- Hvad skal du sejle med?

- Det ved jeg heller ikke, løj Kristian.

Lea slog sine øjne ned. Kristian glædede sig over, at hun ikke spurgte om mere. Pludselig gik det op for ham, at han for første gang havde løjet for Lea. Men han beroligede sig med, at hun ville bifalde det, hvis hun kendte baggrunden.

Kristian havde stadig alle kondomerne, som han havde fået af Janus og Jytte. Når han gik op og ned af Lea hele dagen, tænkte han tit på at gå i seng med hende. Men det var ikke så let at få tid og lejlighed til det. Efter at kontrakten med nordmanden var gået i vasken, var de ikke mere så presset af arbejdet. Men i dagtimerne var Egon hægtet på dem, og om aften vovede de ikke at bryde fællesskabet, og om natten sov de sammen med Solvej og Egon.

En nat, da de to andre på værelset var faldet i søvn, kunne Kristian høre, at Lea stadig lå vågen. Han listede sig hen til hendes seng og foreslog, de skulle gå ud og bolle i laden.

- Det er ikke fordi jeg ikke har lyst, sagde Lea. Men klokken er et, og du ved, vi skal op igen klokken seks i morgen.

- Men hvornår skal vi så få mulighed for det?

- Godt, vi gør det. Jeg har også lyst, sagde Lea smilende og gav ham et kys.

Kristian fik fat i pakken med kondomer, og sammen listede de ud af værelset og over i laden, hvor de lagde sig på en dyngede gammelt halm.

En time senere gik de tilbage. Det havde været en dejlig varm oplevelse, men de vidste begge, at prisen skulle betales i morgen, når de kom til at gå ekstra trætte rundt.

- Vi har modtaget en brevbombe for to dage siden, sagde Janus efter aftensmaden. Brevet var adresseret til mig, og da Freja skulle til at åbne den, var det et rent held, hun ikke røg i luften sammen med den. Hun må have en sjette sans, for af en eller anden grund blev hun mistænksom og kom hen og viste den til mig. Vi sejlede derefter ud til den lille klint, hvor vi ved hjælp af nogle snore fik bragt brevet til sprængning.

Det indeholdt intet ud over plastisk sprængstof og en udløsermekanisme. Det eneste spor vi har at gå efter er, at brevet er sendt fra Italien. Sandsynligvis finder vi aldrig ud af, hvem der har sendt det. Vi kan kun være glade for, at der ikke skete det, som var hensigten med brevet. Nemlig, at jeg skulle dø, og folk ville blive skræmt fra at komme til vores ø og slutte sig til os. Jeg vælger at se brevet som et bevidst attentatforsøg mod vores ø og den politik, vi står for.

Kristian havde svært ved at fatte, at de virkelig havde modtaget en brevbombe. Det løb ham koldt ned ad ryggen, når han så på Freja og tænkte på, hvor tæt hun havde været på at blive sprængt i stumper og stykker. Han så for sit indre blik hendes glade ansigt, hendes hals og overkrop blive forvandlet til en blodig klump.

- Det er vigtigt, at det ikke bliver offentligt kendt, at vi er terrortruet, fortsatte Janus. Det vil afskrække nogle fra at besøge os, og der med vil attentatmændene få en halv sejr. Desuden foreslår vi i Fyrgårdsgruppen, at al post fra i morgen af bliver åbnet af Freja. Hun har åbenbart intuition for den slags arbejde, og desuden er hun ved at sætte sig lidt mere ind i de ting. Det er muligt, vi skal anskaffe os en maskine til at gennemlyse breve og pakker med, inden hun åbner dem. Er der nogen, som har noget at sige til det?

Hele forsamlingen sad som i en choktilstand lige efter et bombenedslag.

- Det er en forbandet fascistisk handling, sagde Else.

- De skal ikke have held med at skræmme os, sagde Freja. Vi rykker bare endnu tættere sammen.

- Hørt.

- Har nogen noget imod, at Freja for fremtiden åbner al post her til øen? spurgte Janus.

- Nej, blev der råbt fra mange sider.

- Så er det sådan, bekendtgjorde Janus efter et øjeblik stilhed.

KAPITEL 7

- Kristian, Kristian, kaldte en stemme.

Kristian missede med øjnene. Han var lige faldet i søvn.

- Hvad er der?

- Det er mig, Freja. Tag dit tøj på og kom med over til Fyrgården.

- Nu, jamen, jeg er jo lige faldet i søvn.

- Vi vil gerne snakke med dig nu.

- Godt, jeg kommer, sagde Kristian og svingede søvnigt sine ben ud af sengen.

På vej over til gården lyste månen op, så man kunne se rundt om hele øen. Det var lunt, og den friske havluft gjorde Kristian vågen. Af og til kunne Kristian mærke duften af Freja.

Han nød synet af hendes ranke skikkelse, der bevægede sig foran ham. I et kort sekund ønskede han, at hun havde været hans kæreste eller mor.

- Hvad vil I snakke med mig om? spurgte Kristian nysgerrigt.

- Det får du at vide lige om lidt, svarede Freja og smilede.

Freja førte ham op i toppen af fyret, hvor Janus sad sammen med to kvinder. Den ene var en fremmed og stilfuldt klædt kvinde, som Kristian ikke tidligere havde set. Den anden var Trine, der var blevet optaget på øen samtidigt med Kristian.

- Er du klar til at sejle Kristian? spurgte Janus smilende.

- Ja, sagde Kristian. Hvorhen?

- Om en halv time sejler I af sted til Sverige, sagde Janus.

- Om en halv time?

- Ja, om en halv time. Alt er pakket og klart undtagen dit tøj og dit pas, som du lige kan hente, når du går forbi Vikingegården.

- Ja, men ...

- Men hvad, Kristian? spurgte Janus smilende.

- Men jeg skal da lige sige farvel til de andre i huset, sagde Kristian og tænkte på Lea.

- I morgen skal jeg nok gå ned og forklare dem, at du er taget på en lille rejse. Jeg siger, at du ikke nænnede at vække dem for at sige farvel, sagde Freja. Er det i orden?

- Ja, sagde Kristian og tænkte på at spørge, om han ikke lige kunne få fem minutter til at sige farvel til Lea, men han vovede det ikke.

- Godt, Kristian, så skal du lige hilse på din kone her, som skal med på turen. Kender du hende? spurgte Janus.

- Neeej, sagde Kristian og kiggede undrende på kvinden, der smilede til ham.

- Kender du ikke engang din kone. Prøv nu og se godt på hende.

Kristian overvejede, om det var Lea, men det kunne det desværre ikke være, for hun var ikke så mager.

- Kan du slet ikke kende mig? spurgte kvinden.

- Er det ... er det dig Jytte, spurgte Kristian vantro.

- Både ja og nej, for jeg hedder ikke mere Jytte men derimod Tove Jensen. Jeg har fået falsk pas og er kommet til at hedde Jensen til efternavn ligesom dig. For på den tur vi skal ud på, skal jeg agere din nygifte kone. Vi to skal nemlig på bryllupsrejse, sagde Jytte og blinkede forførisk til ham.

Jytte havde fået farvet sit hår rødt, fået briller og øreringe og lagt make up. Hendes sædvanlige grå arbejdstøj var skiftet ud med nyt tøj i stærke farver, og på fødderne havde hun nye sejlersko.

Noget så romantisk som et par på bryllupsrejse vil man aldrig mistænke for at sejle med våben, sagde Janus. Trine skal med som ung pige i huset, eller rettere sagt, ung pige i båden. Vi har valgt Trine, fordi hun er dygtig, og fordi hun heller ikke har flyttet sin adresse hertil.

- Glæder du dig ikke til at komme af sted? spurgte Freja.

- Jo, sagde Kristian.

I øvrigt så "Tove Jensen" næsten sådan ud, som du ser hende nu, da jeg mødte hende første gang. Da arbejdede hun i sin fars parfumeforretning og var med i Konservativt Folkeparti, sagde Janus med et smil.

- Er det rigtigt? udbrød Kristian.

- Ja, men det kan du altid høre om en anden gang, sagde "Tove Jensen" og smilede.

- Hvor skal vi hen? spurgte Trine.

- Præcis klokken et i morgen nat lægger I til ved Lysekil, der er en lille svensk by lidt nord for Gøteborg. Der vil to personer være jer behjælpelige med at - skal vi kalde det "at proviantere", smilede Janus. To timer senere går I ud igen og lægger kursen mod Middelhavet. Når I er kommet dertil, skal "Tove Jensen" nok fortælle jer, hvor I så skal hen. Af sikkerhedshensyn får I først besked senere. Nogen spørgsmål?

- Nej, svarede Kristian og Trine.

- Godt, så ses vi om femogtyve minutter nede ved havnen. Forresten, er du tilfreds med din nye kone, Kristian? spurgte Janus.

- Det kan lige gå an, sagde Kristian og smilte.

- Hvorfor spørger du ikke mig, om jeg er tilfreds med min nye mand, spurgte Jytte og spillede forarget.

- Nu skal De ikke være utilfreds, lille "Tove Jensen". De ved godt, det var den sidste chance, vi havde for at få Dem afsat, formanede Janus drillende.

- Ja, du må hellere passe godt på Kristian, så han ikke render fra dig, drillede Freja.

- Jeg skal nok holde på ham, lovede "Tove Jensen".

Kristian fik hurtigt hevet sit tøj, sko, barbermaskine og nogle papirer ned i to tasker. Han kiggede ned på Lea, der lå helt uvidende og sov. Han følte sig et øjeblik som en indbrudstyv, der stikker af. Tanken om lige at vække hende og sige farvel fløj igennem hans hoved, men han afviste forskrækket tanken, lige så hurtigt, som den var kommet. Han kiggede på uret. Der var kun syv minutter tilbage. Han skyndte sig ud af huset. Med en taske i hver hånd, løb han i mørke ned ad den smalle vej til havnen.

Motoren på båden var allerede startet og lysene tændt. Da Janus havde tjekket, at de alle tre havde deres pas, og at Kristian havde sine søfartspapirer, sagde de kort farvel til Janus og Freja.

- Når I er kommet ombord, skal I hverken råbe eller vinke til os, sagde Janus dæmpet. Vi stoler fuldt ud på, at I nok skal klare opgaven, sagde han som slutbemærkning.

Kristian lod fortøjningen gå, og Jytte styrede ud af den lille havn. Det var blikstille. Kristian og Trine kiggede tavse ind mod land, hvor de to skikkelser langsomt blev opslugt af mørket.

De aftalte, at Jytte skulle tage den første vagt, mens Kristian og Trine skulle forsøge at sove videre. Kristian kunne høre, at det ikke tog lang tid, før Trine sov. Kristian lyttede til hendes rolige vejtrækning. Hun var en stor, jysk pige med begge ben plantet solidt på jorden og et godt humør.

Kristian tænkte på, at han ikke havde fået sagt farvel til Lea. Men da han i en lang periode højst havde sovet seks timer om natten, overmandede søvnen også ham.

Langt op ad formiddagen blev han og Trine vækket af Jytte. Jytte sagde, at de skulle bytte, så hun kunne sove nu, men hvis nogen både satte kurs mod dem, skulle de straks kalde på hende.

Sent på eftermiddagen dukkede Jytte op igen.

- Vi er i god tid, sagde hun. Vi har sat tid af til at nå det, selv om det blæste. Og da det er helt vindstille, må du hellere sætte farten lidt ned. Vi skal først være der klokken et i nat. Når vi sejler langsomt sparer vi også på benzinen.

- Har vi ikke nok benzin med? spurgte Kristian.

- Jo, men det er jo ikke gratis, vrissede Jytte.

Kristian tog noget af gassen af. Men han undrede sig over at Jytte gad bekymre sig om benzinpriser på dette tidspunkt.

- De to mest farefyldte perioder på rejsen bliver, når vi skal have våbnene ombord, og når vi skal have dem af igen, sagde Jytte. Når det skal ske, snakker vi så lidt sammen som muligt, og vi bruger ikke ord som våben og lignende. Vi arbejder i et hurtigt tempo, men uden at give indtryk af hastværk. Når vi kommer til Lysekil, lægger vi til ved en lille bro, hvor der ikke ligger andre skibe. Det har vores to svenske kammerater forhåbentligt sørget for. Derefter går jeg alene op i en lille fiskerhytte. Er våbnene der, som aftalt, kommer jeg tilbage til båden, hvor jeg henter de fire millioner kroner, vi skal betale for dem. Er det ikke mig, der kommer tilbage, eller kommer jeg ikke alene, så er der noget galt. Så skal I lægge fra land og sejle væk for fuld fart. Jeg skal nok klare mig, så I skal ikke vente på mig. For alle tilfældes skyld må I hellere se, hvor vi gemmer pengene. Trine du kan styre båden, mens jeg viser Kristian, hvor pengene er. Bagefter kan du se det.

- Her er benzintanken, sagde Jytte. Når man skruer den løs, er der et lille rum mellem den og bådens side, og der ligger pengene.

Kristian kiggede. Det var først nu, at det var ved at blive virkeligt for ham. Han var på vej til at smugle våben til partisaner i Mellemøsten. Han følte det som om, han var ved at vågne op til en ny og farlig, men også spændende virkelighed. Det var så kort tid siden, han havde stået i stævnen af den lille færge på vej til Fyrø for første gang. Tiden var løbet så hurtigt i de måneder.

- Inde under den vægplade er der gemt en pistol og en automatriffel, sagde Jytte. Vi skruer lige pladen løs, så du kan se, hvordan du skal bruge dem, hvis det bliver nødvendigt. Jeg har våbentilladelse til dem, så de er lovlige.

De skruede hurtigt de fire skruer løse med hænderne og fjernede pladen. Fastspændt på væggen sad en lille pistol, som man kunne bære i lommen, og en stor riffel med kikkert. Kristian fik en kort instruktion i brugen af våbnene, inden han gik op og afløste Trine ved roret. Han tænkte på, om de skulle bruge

våbnene, hvis Jytte blev i land, og nogen forsøgte at indhente dem i en hurtigere båd. Men han kunne ikke få sig selv til at spørge Jytte. Det var som om, der var gået en tavshedens mur ned imellem dem, hvor det gjaldt om at bruge så få ord som muligt. Måske var det, fordi han havde fået indskærpet ikke at spørge om for meget, eller også var det opgavens alvor, der tyngede ham.

Præcis klokken et anløb de en mindre træbro. Jytte hoppede i land uden at sige det mindste. Kristian holdt fast med hænderne i broen. Trine stod oppe i styrehuset parat til at sejle væk, hvis det blev nødvendigt.

Jytte gik ind mod den mørke strand uden at se sig tilbage. Hun hoppede atletisk ned fra broen og gik målbevidst videre hen mod en lille mørk hytte. Da hun kom hen til hytten, åbnede døren sig, og hun forsvandt hurtigt ind. Kristian kunne se, at der blev tændt en lommelygte i hytten. Lyset kom af og til ud af et lille vindue og nogle sprækker. Minutterne sneglede sig af sted. Kristian holdt sit blik fæstnet til hytten, men af og til lod han det løbe en runde for at se, om nogen kom gående eller sejrende.

Endelig blev døren i hytten åbnet, og Jytte kom roligt ud til dem.

- Alt i orden, sagde hun kort og hoppede ned i båden. Hun gik nedenunder og fandt pengene frem, hvorefter hun atter gik ind til hytten.

Et øjeblik efter kom hun ud bærende på en tung kasse. Efter hende kom to andre personer, der også slæbte på hver en tung kasse. Den næste time bar de alle kasser ud i Fyrøbåden, og ned i for- og bagkahytten.

Da de sejlede af sted, løftede de to mænd hånden til hilsen. Ikke et ord havde de sagt, mens Kristian hørte på det. De havde lignet svenskere, men de kunne for den sags skyld lige så godt have været danskere eller nordmænd. Eller noget helt andet. Han anede det ikke.

For første gang gik det for alvor op for ham, at det, de lavede ikke alene kunne være farligt. De kunne også risikere flere års fængsel.

Kristian stod alene og styrede. Jytte og Trine arbejdede stadig på at få gemt våbenkasserne ned under dækket, så man ikke lige fik øje på dem, så snart man kom ombord. Forude lagde han mærke til et skib, der styrede mod dem. Kristian lagde kursen mere nordpå for at undgå det andet fartøj, men det ændrede også retning, så de stadig havde kurs mod hinanden. Hurtigt kaldte han på Jytte og Trine.

- Jeg tror faktisk, det er et svensk kystinspektionsskib, sagde Kristian. Han mærkede den kolde sved springe frem på panden.

- Vi må handle hurtigt, sagde Jytte. Der ligger stadig kasser med våben fremme i bagkahytten, så der må de ikke snuse. Trine og jeg lægger os hurtigt ned i hver sin kahyt og lader som om, vi sover. Vis dem først ned i forkahytten, hvis de skal se noget. Husk, vi er på bryllupsrejse, og jeg heder Tove Jensen, sagde hun. Og hurtigt smuttede de nedenunder.

Et øjeblik efter råbte kystinspektionskibet Kristian an over radioen. De spurgte, hvor han var på vej hen, og Kristian svarede, at han var på bryllupsrejse med sin kone til Middelhavet.

- Vær venlig at stoppe, vi vil gerne ombord og se, hvad I har med. Bare bliv liggende, så går vi op på siden af jer.

Kristian slog motoren fra, mens han tænkte som en gal.

En enkelt mand kom ombord fra inspektionsskibet. Kristian viste sig fra sin mest høflige og venlige side, skønt han havde mest lyst til at give den ubudne gæst et skub i vandet og sætte fuld fart på båden.

- Jeg synes, I ligger noget dybt, sagde manden fra kystinspektionskibet.

Nu gjaldt det om at tænke hurtigt.

- Vi har medicinudstyr med som u-landshjælp ... til Marokko, svarede Kristian.

- Det er da en god idé, sagde manden venligt og smilede.

Kristian lod manden gå først ned i forkahytten. Manden stoppede brat op på trappen, da han opdagede Trine. Hun lå på ryggen og simulerede, at hun sov, med dynen sparket halvt af og kun iført et par trusser.

- Det er Trine, vores unge pige, vi har med til at hjælpe os, sagde Kristian.

- Der er vist ikke noget her, sagde manden og gik hurtigt op igen.

Da de kom ned i bagkahytten, lå Jytte splitternøgen med ryggen til dem og dynen helt nede ved tæerne.

- Det er min kone, sagde Kristian.

- Undskyld, sagde manden og kiggede bort. Er der så medicinudstyr i kasserne?

- Ja, sagde Kristian med hjertet oppe i halsen.

- Så lister jeg af igen og undskylder forstyrrelsen, sagde manden, og et øjeblik efter kunne Kristian sejle videre.

Da de var kommet et godt stykke væk, kaldte Kristian på Jytte og Trine.

- Vi ordnede hele den svenske kystbevogtning med dine bryster og min bare røv, grinede Jytte. Men hvad er der dog galt Trine? Du ryster jo som et helt espeløv, sagde Jytte bekymret og lagde en hånd på hendes skulder.

- Jeg vil ikke mere, jeg vil ikke være med mere, det går bare helt galt, jeg vil ikke mere, halvvejs græd Trine.

- Jamen Trine, sagde Jytte, hvad er det dog, du siger. Du har jo lige været modig nok til at lægge hele den svenske kystbevogtning ned, skulle vi så stoppe her?

- Jeg vil bare ikke mere. Jeg kan ikke mere.

- Trine, Trine, det skal nok gå alt sammen, sagde Jytte og stillede sig bagved hende. Hun begyndte at stryge hende over håret og nakken. Jeg kan godt forstå, at du blev bange, men nu er de væk. Du narrede dem. Du klarede det så flot, jeg ville gerne have set manden, da han forlod din kahyt, sagde Jytte og lo. Trine begyndte at falde til ro igen. Imens Kristian sejlede, lagde Jytte sig ved siden af hende i forkahytten og strøg hende over håret, indtil hun sov. Derefter gik Jytte ned i bagkahytten for at sætte de sidste kasser på plads.

Først sent næste formiddag kom Trine op igen.

- Jeg har det meget bedre nu, sagde hun. I må undskylde, jeg sådan flippede ud. Det blev bare lidt for meget med først at læsse våben, og så det inspektionsskib oveni. Jeg var vist lidt overtræt.

- Skidt med det, nu er du jo frisk igen, sagde Jytte.

- Jeg var da også bange, da de var her, sagde Kristian.

De besluttede sig til at holde sig langt væk fra land, så de forhåbentlig ikke fik besøg af flere inspektionsskibe.

Kristian og Jytte skiftedes til at styre og sove. Trine lavede god mad til dem, når hun ikke lå oppe på soldækket med bare bryster og lod solen skinne på sin store krop.

Kristian var nysgerrig efter at kende mere til Jyttes baggrund og især til hendes forhold til Janus. En dag, da de begge stod i styrehuset, spurgte han hende om, hvordan hun havde forladt jobbet hos sin far.

Jytte smilte og udstødte et lille suk, inden hun begyndte.

- Det er en kort historie. Jeg var på vej fra Jylland til Sjælland i min firmabil, da jeg tog Janus med op som blaffer. Han havde gammelt laset tøj på, og jeg var i mit fineste puds. Jeg ved ikke, hvorfor jeg i det hele taget tog ham op. Men inden vi nåede København, havde han fået overbevist mig om det rigtige i at kvitte jobbet og aflevere bilen med nøgler og det hele til min far. Så det gjorde jeg. Den næste dag fulgte jeg med ham til Nykøbing Falster for at bo i kollektiv og arbejde for folk i u-landene. Og det har jeg gjort siden. Det er såmænd det hele, sagde hun og så smilende på Kristian.

Kristian kunne godt have tænkt sig, at Jytte havde fortalt noget mere, men han fornemmede, at han havde fået det at vide, som han skulle vide.

Da de var kommet ud for Portugals vestkyst, begyndte det at blæse kraftigt. Kristian kom farende ind i styrehuset til Jytte og Trine.

- Jeg har lige hørt vejrudsigten, sagde han. De lover storm med op til orkanstyrke i løbet af nogle timer. Vi skal hurtigst muligt i havn.

- I havn med lasten fyldt med våben! Det kan vi ikke, sagde Jytte og bed læberne sammen.

- Vi kan heller ikke bare gå ned med mand og mus, sagde Trine. Det er der heller ingen, der kan have glæde af.

- Vi er nødt til at søge havn, sagde Kristian bestemt. Vi er tungt lastet, og det er en lille båd, som jeg ikke er sikker på kan klare en orkan.

- Vi går ikke i havn. Hvis vi bliver opdaget, står vi til flere års fængsel, sagde Jytte. Desuden stoler kammeraterne på Fyrø på os - og i Libanon. For vi skal nemlig til Libanon.

- Jeg er ligeglad. Jeg vil hellere i fængsel end dø her, sagde Trine desperat, mens hun holdt sig fast i styrehuset.

- Vi går ikke i land, det her skib er bygget til at klare en orkan. Helt fra tegnebrættet har sikkerheden været styrende for, hvordan det skulle bygges. Det har flere lag glasfibervæv end andre skibe i samme størrelse. Det har en stor motor, og sikkerhedsudstyret er i orden. Vi kan sagtens klare sådan en smule blæsevejr.

- Vi har ikke afprøvet sikkerhedsudstyret, som vi burde have gjort, sagde Kristian.

- Det er heller ikke lige sagen at lege med sikkerhedsudstyr, når vi har båden fyldt med våben. Desuden kender jeg sikkerhedsudstyret og ved, at det virker.

- Jeg tror, det er klogest at søge havn, sagde Kristian.

- Er du bange, mand? spurgte Jytte.

- Nej, men jeg er ikke sikker på, vi kan klare en orkan, sagde Kristian.

- Jeg bestemmer her, og vi går ikke i havn. Jeg ønsker ikke at alle våbnene skal gå tabt, og at Fyrø bliver kædet sammen med våbentransport, blot for at undgå lidt bølgegang.

Kristian og Trine sagde ikke mere. De stod blot og så på, at Jytte styrede båden, mens de holdt fast i styrehuset. Bølgerne blev langsomt, men sikkert større og begyndte at lege med båden.

- Du skal gå mere op mod søen, råbte Kristian igennem bølgenes larm.
  - Er det dig eller mig der styrer?
  - Lige pludselig kan den rutsche fra dig, hvis du ikke går mere op mod vinden, råbte Kristian igen.
  - Hvis vi går mere op mod vinden, slår vandet da først for alvor ind over os, råbte Jytte.
  - Lad Kristian styre den båd, skreg Trine pludselig.
  - Jeg styrer her, svarede Jytte iskoldt.
  - Hvor fanden har du lært at sejle henne? Vil du sejle os i døden? brølede Kristian, mens båden rullede helt om på den ene side. Båden rullede tilbage igen, men lemmen ned til den forreste kahyt havde åbnet sig, så vandet væltede ind.
  - Gå mere op mod vinden og start nødpumpen, råbte Kristian og skyndte sig ned gennem den indvendige dør til forkahytten. Vandet kom i stride strømme ind gennem den åbne lem og ned over Kristian, der opdagede, at det indvendige lukkebeslag var revet af. Han var nødt til at lukke lemmen udvendigt fra og sprang derfor tilbage til styrehuset.
  - Hvis det ikke lykkedes mig at få lemmen lukket, skal I gøre klar til at gå i redningsbåden, råbte han og åbnede døren ud til uvejret. Vinden rev i ham, men han hagede sig fast til gelænderet og gik de fire trin ned. Da hans fødder nåede dækket, væltede en bølge ind over båden og vandmasserne rev og flåede i ham, så han var ved at blive trukket ud. Men han klarede det. Nu skulle det bare gå hurtigt, inden en ny bølge kom. I nogle hurtige spring var han henne ved lemmen. Han smækkede den i og nåede lige at sætte slåen for, før en ny bølge væltede ind over ham. Han greb fat i håndtaget på lemmen. Det var hans eneste mulighed for ikke at blive skyllet over bord. Vandet væltede ind over ham. Han havde svært ved at sanse, hvad der var op og ned. Han var kun besat af én tanke - at holde fast.
- Han klarede det. Båden løftede ham op ad vandet igen. Han måtte løbe, inden der kom en ny bølge. Han gav slip i håndtaget og begyndte at springe af sted i vand til knæene.
- Han skulle lige til at gribe fat i trappens rækværk, da han blev løftet op og forbi rækværket af en ny bølge. Det var ude med ham. I et eneste glimt så han sin far, mor, Janus, Solvej, Lea - og noget på båden, som han med en vældig kraftanstrengelse greb ud efter - og fik fat i. Han fik fornyet håb og greb fat med begge hænder. Kanten af styrehuset!
- Han holdt fast, mens bølgen rasede forbi. Hurtigt kom han tilbage til trappen og op ad den, før den næste bølge skyllede omkring hans fødder. Så væltede han ind i styrehuset - mere død end levende.
- Godt klaret, Kristian, råbte Jytte igennem stormens larm.
  - Godt klaret, siger du. Ja, jeg var sgu ved at dø, råbte Kristian tilbage og rejste sig op. Vi ligger stadig dybt i vandet. Har I startet nødpumpen?
  - Gud nej, råbte Jytte og skyndte sig at trykke på knappen. Vi glemte det helt, fordi vi holdt øje med dig.
  - Pas på, råbte Kristian og greb fat i roret og drejede som en gal. Du har jo ikke spor begrebet om at sejle. Båden skal hele tiden holdes op mod vinden. Sådan her.

Jytte svarede ikke, men hun lod Kristian styre uden flere protester. Båden blev løftet af en bølge for atter at falde ned i en dyb bølgedal, og en ny kæmpebølge tårnede sig op foran dem. Kristian drejede kraftigt på roret.

- Neeeej, vi klarer den ikke, skreg Trine. Hun fortsatte i et langt skrig, der overdøvede selv stormens og bølgenes rasen.

Vandet væltede i store kaskader ned over båden. Men den løftede sig endnu engang op over bølgen, men Trine fortsatte med at skringe.

- Hold kæft, råbte Jytte af sine lungers fulde kraft.

Trine fortsatte uanfægtet.

- Hold kæft, råbte Jytte en gang til, men det fik bare Trine til om muligt at skringe endnu højere.

- Klask, klask lød det, da Jytte slog løs på hende.

Kristian kiggede forskrækket på Jytte, men Trines skrigeri var stoppet. Hun stod blot og stirrede ligeud med vidt åbne øjne, og holdt sig fast. Kristian sagde ikke noget. Han havde nok at gøre med at styre, og vinden og havets rasen var igen det eneste, de hørte.

De næste par timer blev båden kastet rundt på havet, som var det en legetøjsbåd.

- Jeg tror, det er ved at løje af nu, sagde Kristian og brød dermed tavsheden, der havde varet, siden Trines skrig var blevet stoppet på Jyttes hårdhændede måde.

Kristian havde ret. Langsomt blev bølgerne mindre hidsige. Jytte vovede sig ned i forkahytten, hvor alt var vådt. Pumpen havde pumpet vandet bort, men alt, lige fra deres soveposer til kasserne med våben drev af væde. Jytte åbnede en af kaserne.

Våbnene var drivvåde - af saltvand. Og langsomt gik det op for hende, at de hurtigst muligt måtte åbne alle kaserne og pudset maskingeværerne og pistolerne, så de ikke rustede. Hun åbnede også en kasse med ammunition og bemærkede tilfreds, at den var pakket ind i plastik, der havde holdt vandet ude.

Hurtigt fik hun hentet Trine. De fandt værktøj, klude og lidt olie frem og gik i gang med arbejdet, skønt båden stadig gyngede kraftigt. Det tog lang tid, før de to første geværer var færdige. De skulle først skilles ad, derefter skulle alle kroge og hjørner tørres af, inden de igen kunne samles.

- Vi bliver ikke færdige med at ordne dem alle sammen, inden de sidste er rustet op, udbrød Jytte fortvivlet.

I det samme blev båden ramt af en stor bølge, så Jyttes gevær rutschede henad bordet.

Trine nåede at gribe den, lige inden den landede på det våde gulv.

- Vi skal nok nå det, sagde Trine beroligende, og gav Jytte geværet igen.

- Fandens også, at jeg ikke huskede at lukke den lem udvendigt fra, sagde Jytte.

- Jeg vidste slet ikke, at den skulle lukkes udvendigt fra, sagde Trine.

- Det skulle den under storm, men det havde jeg også glemt at fortælle til jer, halvvejs græd Jytte.

- Du skal ikke være ked af det. Der skete ikke noget denne gang, sagde Trine og lagde en hånd på Jyttes skulder.

- Skete der ikke noget? Våbnene er halvvejs ødelagt! råbte Jytte og trak sig væk, så Trines hånd faldt ned. Jeg går op og fortæller Kristian om skaderne, så må du arbejde videre som en gal imens, sagde Jytte.

På resten af turen til Libanon arbejdede de alle tre hårdt med at tørre og pudse. De bar nogle af våbnene op i styrehuset, så den, der styrede, samtidig kunne tage del i kampen mod rusten. Det var kun få timer, de fik sovet. Jytte drev dem utrætteligt videre og videre med arbejdet.

Da de nåede ud for Libanons kyst, var de færdige. Nogle af geværene havde fået en lidt rusten overflade, men Jytte mente ikke, de havde taget nævneværdig skade.

Palæstinenserne, der skulle modtage våbnene, havde fået besked på at holde udkig døgnet rundt efter båden. Det ville være alt for farligt at telegrafere om, hvornår de kom, da det israelske efterretningsvæsen Mossad opsnappede alle radiomeddelelser i området.

En nat styrede Kristian båden ind i en lille libanesisk havn. Efter han havde fravristet Jytte roret under stormen, var det ham, der havde taget føringen med hensyn til at navigere. Til gengæld vogtede Jytte nidkært over alle andre beslutninger om bord.

Da de lagde til kaj, stod en mand klar til at tage imod dem.

- Velkommen, kammerater. Mit navn er Mohammed, sagde han på engelsk. Er alt i orden?

- Ja, vi har glædet os til at møde jer, svarede Jytte og sprang i land.

Da Mohammed også havde fået hilst på Kristian og Trine, spurgte han, henvendt til Kristian: - Kan vi godt begynde at losse?

Kristian så over på Jytte, der nikkede uden helt at kunne skjule ærgrelsen over, at Mohammed ikke havde spurgt hende.

- Ja, sagde Kristian.

Mohammed løftede hånden og vinkede over mod et faldefærdigt pakhus. Straks kom en snes mænd ud af pakhuset. Nogle af dem var bevæbnede og holdt vagt. De andre begyndte at slæbe af sted med de kasser, som Trine og Kristian fik op på dækket.

- Jeg kommer igen om lidt, sagde Jytte og skyndte sig over til pakhuset.

Lidt senere var Jytte tilbage.

- Trine, du ser efter båden, mens Kristian og jeg går over i pakhuset, sagde Jytte.

- Hvad skal vi? spurgte Kristian.

- Det får du at se, sagde Jytte og trak en anelse på smilebåndet.

Kristian bemærkede, at hun havde forandret sig. Hun havde fået sin sædvanlige styrke og myndighed tilbage, som Kristian ikke havde oplevet, siden orkanen.

De gik ind gennem en port til det ramponerede pakhus, hvor palæstinenserne læssede våbnene på en lastbil.

- Kom, sagde Jytte. Vi skal herop.

De gik op ad en trappe og ind i et rum med et bord og tre stole. På den ene stol sad en høj, ældre mand af europæisk udseende. Hans tøj var slidt, skægstubbene lange og hans briller fedtede. Men han havde noget rankt og stolt over sig.

- Velkommen til Libanon, Kristian, sagde manden på sydsjællandsk.

Kristian kendte stemmen. Det lød, som var det Janus.

- Jeg håber, du har nydt rejsen Kristian, sagde manden.

- Er det dig, Janus? spurgte Kristian forbavset.

- Mit navn er Otto Nielsen, sagde Janus. Han tog brillerne af og smilte. Det står der på mit pas. Har du nydt rejsen Kristian?

- Ja, det har været en hård tur, men spændende.

- Er du villig til at tage turen en gang til, når vi er kommet hjem? spurgte Janus. Kristian havde ikke lyst til at skulle af sted igen, men han vidste hvad Janus ønskede at høre, så han trak vejret ind og sagde: "Ja".

- Det lyder godt, ikke fordi det foreløbig bliver aktuelt, men fordi det er tegn på, at du er en, vi kan regne med. Jytte har fortalt mig om jeres tur og om din indsats. Du skal vide - vi er stolte af dig.

Kristian nærmest badede sig i rosen fra Janus.

- Tiden er knap. I skal snart begynde sejlturen hjemad. Forinden vil jeg sige til dig, Kristian, at du er optaget i centralkomiteén på Fyrø. Har du hørt noget om centralkomiteén før?

- Nej, sagde Kristian.

- Det er godt. Det var nemlig heller ikke meningen, at du skulle have hørt om den før. Vi er cirka tres stykker i centralkomiteén. Du er den første, der er blevet optaget i gruppen efter så kort tid på øen. Centralkomiteéns opgave er at udarbejde de overordnede planer og mål for vores arbejde. Arbejdet er så vigtigt, at det er hemmeligt, at centralkomiteén i det hele taget eksisterer. Det gælder også for andre beboere på Fyrø, også Trine og Lea, sagde Janus og så sigende på Kristian.

- Det er klart, sagde Kristian.

- Da vores arbejde skal holdes hemmeligt, mødes vi kun nogle få gange om året. Du vil blive indkaldt til det næste møde. Jeg vil også lige fortælle dig, at kriteriet for at blive optaget i gruppen er, at hver enkelt er villig til at kæmpe med livet som indsats for vores fælles mål. Ude på havet så Jytte tydeligt, at du satte dit liv på spil for jeres fælles overlevelse og for at redde våbnene sikkert i havn. Det er derfor, vi uden tøven optager dig i centralkomiteén for Fyrø.

Kristian sendte Jytte et taknemligt smil.

- Velkommen, sagde Janus og gav Kristian en kraftig omfavnelser.

- Velkommen og tillykke, sagde Jytte og gav ham også en kraftig omfavnelser.

- Tak, sagde Kristian. Han følte det underligt at omfavne Janus og Jytte, men alligevel fik den tætte kontakt ham til at føle sig mere i samhørighed med dem. Kristian spekulerede på, om Lea og Solvej også var blandt de tres i Fyrøs centralkomité. Men han vidste instinktivt, at han ikke skulle spørge om det.

Janus rejste sig og gjorde tegn til at gå. De gik ud af værelset og var på vej ned ad trappen, da alle palæstinenserne brød ud i en sang på arabisk.

Det er en hyldestsang for den kæmpende partisan, hviskede Jytte til Kristian. Det er en stor  re, de viser os ved at synge den for os.

De tre stod stille på trappen, mens palæstinenserne sang. Da de var færdige, holdt Janus en tale på engelsk. Han takkede for godt samarbejde og for, at de blev opfattet som partisaner i deres kamp.

Derefter holdt palæstinenserens leder en medrivende tale for dem. Han sagde tak for våbnene. De havde uvurderlig betydning for dem i deres kamp for et frit og uafhængigt Palæstina. Kristian var imponeret over, hvor entusiastisk han talte, og over, hvor dygtigt han brugte sine hænder og mimik til at fortælle med.

Kort efter sagde de tre danskere farvel og gik ud til båden, hvor Trine sad og ventede sammen med en af palæstinenserne.

- Achma her vil gerne giftes for at få mulighed til at komme til et vestligt land og lære af os, sagde Trine. Jeg synes, det kunne være en god idé, hvis han kom og boede på Fyrø i en periode.

- Ja måske, sagde Janus. Skulle du så gifte dig med ham?

- Ja, sagde Trine og rødmede svagt, men det skal selvfølgelig bare være et proformaægteskab.

På engelsk fortalte hun Achma, hvad de talte om. Kristian lagde mærke til, at Janus og Jytte sendte hinanden et opgivende blik, før Janus sagde: - Når vi kommer hjem, kan vi snakke mere om muligheden for, at du indgår et proformaægteskab med Achma, men nu skal I sejle. I kan lige nå at udveksle adresser, inden I sejler.

Trine samlede alt sit mod og sagde: - Jeg tænkte på at blive her nu og så flyve til Danmark sammen med Achma, når vi er blevet gift.

- Hvor lang tid har du kendt Achma? spurgte Jytte irriteret.

- Jeg har kun snakket med ham de to timer, I har været væk, sagde Trine. Men det er jo også bare et proformaægteskab, vi skal indgå.

- Er du helt sikker på, at din kammerat også mener, det kun er proforma? spurgte Jytte.

- Selvfølgelig, sagde Trine arrigt. Det har vi lige snakket om. Han vil utroligt gerne til vesten for at få noget viden. Han kan bare ikke komme af sted uden at gifte sig med en vesterlænding først.

- Trine, det er prisværdigt, du vil hjælpe Achma, sagde Janus. Men det sikreste for dig og os er, at du tager med båden tilbage nu. Det ville være en unødvendig risiko at løbe, hvis du blev her nu, efter du lige har været med til en større aktion. Jeg tror, din kammerat her vil være enig med mig i det synspunkt. Jeg synes, I hurtigt skal udveksle adresser, så I kan skrive sammen og eventuelt aftale, at du kommer ned og henter ham.

- Det tror jeg også, er det klogeste, sagde Kristian.

- Ja, måske, sagde Trine, og få minutter efter stak de til søs, mens Janus og Achma stod tilbage på kajen.

Kristian kunne pludselig mærke, han næsten ikke havde sovet de sidste fire døgn.

- Hvem skal sove først? spurgte han Jytte.

- Det må I gerne, sagde Jytte, og et øjeblik efter sov de.

KAPITEL 8

- Kristian, vågn op. Vågn dog op, Kristian.

Langsomt og modstræbende åbnede Kristian sine øjne. Han havde været langt væk, men der var noget desperat i Jyttes stemme, som fik ham til med en ekstra kraftanstrengelse at åbne øjnene.

- Der kommer et israelsk krigsskib imod os, sagde Jytte ophidset.

Hurtigt var Kristian på udkig. Blot en kilometer borte kom et krigsskib sejlene med kurs mod dem.

- Prøv at sænke farten lidt. Det viser, at vi ikke har noget at frygte, sagde Kristian, mens han tog tøj på. Skal jeg vække Trine?

- Nej, vi ser nok mest uskyldige ud, når hun stadig ligger og sover. Husk nu, jeg hedder Tove Jensen, og vi er på bryllupsrejse.

- Ja, sagde Kristian og så, at en mand på krigsskibet gjorde tegn til dem om at standse.

Et øjeblik efter kom syv bevæbnede soldater og en officer ombord på Fyrøbåden.

- Tag hænderne over hovedet, og stil jer derhen, sagde officeren på et gebrokkent engelsk til Kristian og Jytte, der var gået hen for at tage imod de uvelkomne gæster.

- Hvorfor det? spurgte Jytte. Hvad er der galt?

- Hold kæft. Og se at få lidt fart på. Er der flere ombord? spurgte officeren.

- Ja Trine, hun sover nede i forkahytten, nu skal jeg vise vej, sagde Jytte og skulle til at gå foran.

- Du bliver her, sagde officeren, og rettede sin pistol mod Jytte.

Forskrækket gik Jytte baglæns tilbage til Kristian.

Et øjeblik efter kom Trine fortumlet op sammen med to soldater.

- Er der flere ombord? spurgte officeren.

- Nej, svarede Jytte.

- Undersøg skibet for værdier. Vi sænker skibet om et øjeblik, sagde han.

- Hvad er meningen? Hvorfor vil I sænke vores skib? spurgte Jytte opbragt, skønt hun vidste, at spillet var tabt.

- Hold kæft kælling, sagde officeren og pegede på hende med pistolen. Normalt plejer vi at give dem, der sejler våben til vore fjender, en kugle for panden. Menget mod min vilje skal I have lov til at slippe, fordi I kommer fra Danmark. Men hvis vi en gang til snupper jer i våbensejlads til terrorister, så ryger knoppen. Har I forstået? spurgte han hidsigt og pegede på dem med pistolen.

- Ja, sagde de tre lydigt.

Et øjeblik efter kom soldaterne op fra kahytterne. De havde ikke fundet noget af værdi udover en skarp kikkert og nogle småting. Kristian glædede sig i det skjulte over, at de ikke havde fundet pengene, pistolen og automatriflen. I lyset af deres skuffende fund fattede han mod til endnu en gang at spille uskyldig.

- Jeg tror, I forveksler os med nogle andre, sagde han. Min kone og jeg er på bryllupsrejse og har ikke ...

- Hold så mund, eller jeg ombestemmer mig og lader jer gå med skibet ned, brølede officeren. Er I måske ikke sejlet ud fra en libanesisk havn for tre timer siden?

- Nej, det må have været nogle andre, sagde Jytte. Vi har sejlet langs med kysten hele tiden.

- Hvad står der på siden af jeres båd? spurgte officeren.
- Fyrøbåd, sagde Jytte, og Kristian ærgrede sig over, at de ikke havde malet navnet over.
- Det er kun tre timer siden, at den båd er blevet set liggende i en Libanesisk havn, hvor den blev tømt for våben. Hvad har I at sige til det? spurgte officeren brysk.
- Det må have været en anden, sagde Kristian.
- Nej, det var det ikke, sagde officeren. Der er ikke flere både, der ser sådan her ud og hedder Fyrøbåd. Jeg vil godt have jeres pas.

Kristian fandt passene i styrehuset og gav dem til officeren.

Efter at soldaterne havde foretaget endnu en forgæves eftersøgning på Fyrøbåden, blev de ført op i krigsskibet for lidt efter at sejle væk. Da de havde sejlet en halv kilometer, sagde officeren: - Nu kan I godt tage afsked med jeres båd og glæde jer over ikke mere at være ombord - skønt I havde fortjent det. Det sidste sagde han mest henvendt til sig selv, hvorefter han lavede et tegn til en mand en etage højere oppe.

I det samme lød der et kæmpebrag fra Fyrøbåden.

I tavshed så de deres båd synke. Da båden var borte fra havets overflade, blev der taget billeder og fingeraftryk af dem. Derefter blev de beordret til at underskrive et dokument, hvis tekst de ikke kunne få oversat.

- Nu er vi færdige med jer, sagde officeren, og nu skal I få lov til at sejle jeres egen sø.

De blev ført hen til skibssiden, hvor de kunne se, at deres redningsbåd var fastbundet. Officeren gav Kristian deres pas tilbage, og lidt efter sad de tre fyrøboer i den lille redningsbåd.

Det store skib begyndte at sejle, og officeren råbte ned til dem: - Husk, hvis I begynder at snakke højt til pressen om denne her lille episode, så har vi vores folk - også i Danmark - der kan lukke munden så effektivt på jer, så I aldrig åbner den mere.

- De svin, hvædede Jytte indestængt, da krigsskibet sejlede bort.
- De har lukket benzinen ud, sagde Kristian opgivende.
- Vi må hurtigt have set efter, om de har anbragt en bombe her, sagde Jytte pludselig.

Hurtigt undersøgte de båden, men fandt intet mistænkeligt.

- Jeg håber bare ikke, at de har fået fingre i våbnene. Det ville ikke være til at bære, sagde Jytte. Hvis bare vores kammerater stadig har våbnene, så skidt med at de sænkede vores båd.

Det israelske krigsskib var allerede langt borte, og i det fjerne kunne de se et containerskib. Jytte begyndte at finde nødraketterne frem, som soldaterne heldigvis havde ladet ligge i båden. Jytte og Kristian fik sendt et par nødraketter op, og til deres glæde ændrede containerskibet kurs i retning mod dem.

- Jeg skulle bare være blevet i Libanon. Det havde været mindre farligt, sagde Trine.
- Ja, gid du var blevet hos din Achma, så havde vi været fri for at høre på alt din jammer, svarede Jytte.
- Men det fik jeg jo ikke lov til af jer, råbte Trine ophidset.

- Undskyld Trine, jeg mente det ikke. Jeg er glad for, at du er med her. Jeg er bare så gal på de israelske soldater.
  - Hvorfor måtte jeg ikke blive i Libanon, så jeg kunne hjælpe Achma ud?
  - Trine, sagde Jytte. Janus, Freja og jeg har før været i Libanon for at besøge palæstinenserne, og både Freja og jeg fik mange ægteskabstilbud. Den første gang, Freja mødte en sød araber, der spurgte, om hun ville indgå et proformaægteskab med ham, så han kunne forlade landet, hoppede hun også lige i vandet med al tøjet på. Hun gik med på planen, og Janus og jeg bakkede hende op. Men da de sammen skulle af sted til Beirut og ordne papirerne, var han lige ved at voldtage hende i en park. Det var ikke, fordi han var ond. Det var mere os, der var naive, for med hans baggrund kunne han ikke opfatte det, at hun ville gifte sig med ham og rejse alene sammen med ham, som andet end en invitation.
  - Sådan er Achma ikke, sagde Trine trodsigt.
  - Det er svært at sige, når du kun har snakket med ham et par timer, sagde Jytte.
  - Jeg kan godt sige det, svarede Trine. Når vi er kommet hjem, tager jeg ned og henter ham til Danmark.
  - Tror du, han vil have det særlig rart i Danmark? Han kan jo hverken sproget eller noget, sagde Kristian.
  - Det kan han lære, sagde Trine.
  - Hvis du vil hjælpe Achma, er det meget bedre at arbejde med at bygge nogle flere både på Fyrø, sagde Jytte. På den måde kan vi skaffe flere våben til palæstinenserne, så de kan tilbageerobre deres land. Det er den største hjælp, du kan give Achma.
- Trine svarede ikke.

En time senere var containerskibet kommet tæt hen til dem.

Folkene fra containerskibet kastede en rebstige ned til dem. Med Jytte i spidsen kom de hurtigt op på dækket. Til den ægyptiske kaptajn fortalte de, at deres båd pludselig var begyndt at tage vand ind, og de kun lige havde nået at redde sig selv om bord i redningsbåden, før den sank. Kaptajnen fortalte at han var på vej til Tyrkiet, hvor de kunne blive sat af.

De blev behandlet godt ombord. Kaptajnen overlod sit soverum til de to piger. Kristian fik derimod ikke lov til at sove i samme rum som dem, da den ene af dem ikke var hans kone. I et lille snusket rum, hos to matroser, fik han tildelt en køje.

Halvandet døgn senere ankom de til en mindre havneby i Tyrkiet. De måtte forklare deres historie til havnemyndighederne adskillige gange og udfylde mange papirer før de fik lov at gå.

De forsøgte at finde en køber til deres redningsbåd, for at få penge til hjemrejsen. Det var ikke let, men til sidst lykkedes det Jytte at finde en tyrker der var interesseret. Men Jytte forlangte meget mere end manden havde tænkt sig at give. Jytte bankede på siden af båden og forklarede med fagter og fingersprog hvor god den var. Til sidst blev de dog enige om en pris.

- Jeg fik faktisk en del mere, end jeg havde regnet med, sagde Jytte grinende.

Det var dog ikke nok til flybilletter til dem alle tre.

- Vi kan låne penge til hjemrejsen på den danske ambassade, foreslog Kristian.

- Er du gal mand, sagde Jytte. Vi kan risikere at komme på forsiden af alle landets aviser.

"Tre øboer fra den socialistiske ø Fyrø forliste", ville aviserne skrive. De ville straks udlægge det, som om vi ikke har forstand på at sejle. Janus fortalte, at aviserne for tiden kører en hetz mod os, så det ville lige være vand på deres mølle, hvis de også fik den historie. Og jeg tør slet ikke tænke på, hvad der ville ske, hvis de fandt ud af, hvad vi havde sejlet med - og til hvem.

- Hvordan skal vi så komme hjem? spurgte Trine.

- Jeg foreslår, at I to blaffer hjem, sagde Jytte, så er der penge nok til, at jeg kan tage et fly hjem og underrette de andre. Det kan være meget vigtigt, de får besked fra os, før de eventuelt hører om det fra anden side.

- Skal vi ikke ringe hjem og fortælle, hvad der er sket? spurgte Trine.

- Er du tosset, sagde Jytte ophidset. Du ved da, at hver en samtale til og fra øen bliver aflyttet af politiets efterretningsvæsen. Har du ikke fået at vide, at du kun må bruge telefonen til ting, som efterretningsvæsenet godt må høre.

- Jo, sagde Trine spagt.

Jytte tog de penge, hun mente, var nødvendige til sin flybillet og gav resten til Kristian. Derefter sagde hun farvel og gik.

Kristian og Trine begyndte at blaffe hjemad. Det var ikke svært at blaffe, skønt det var lidt af en udfordring for dem i starten. Deres penge rakte ikke til både kost og logi, så de halvsov nogle gange i de biler, der tog dem med. De forsøgte også at sove under åben himmel, men de vågnede rystende af kulde et par timer efter at de havde lagt sig. De glædede sig til at sove i en rigtig seng med dyne.

En dag, da de stod på en tysk rasteplads og ventede på biler, spurgte Trine: Hvordan synes du egentlig om at være på Fyrø?

- Godt, svarede Kristian automatisk. Kan du ikke lide at være der?

- Jo, men jeg tænker bare en del på Achma, og jeg tror ikke, de giver mig lov til at rejse ned og hente ham.

- Giver dig lov, gentog Kristian. Der er da ingen, der skal give dig lov. Det er da et spørgsmål, om du har nogle gode argumenter for at gøre det. Vi andre er da dine kammerater, sagde Kristian. Vi vil selvfølgelig kun vejlede dig for din egen skyld.

- Nå ja, det er klart, sagde Trine ligegyldigt.

Kristian tænkte på, om han havde lydt for mekanisk. Men han følte også et ansvar for at få hende på rette spor. Han var jo optaget i Fyrøs centralkomité. Det var hun ikke.

Fem døgn efter blaffeturens start, var de igen i Danmark. Da de gik forbi en lille kiosk, faldt Kristians blik tilfældigt på et af formiddagsbladenes spisesedler.

"Beboerne er fanger på den socialistiske ø Fyrø", stod der på spisesedlen. Nedenunder stod der: "Fyrø startede som en utopi, men er endt som et fængsel. De hundrede beboere holdes i et stramt jerngreb af øens guru, udtaler Lone, en tidligere beboer, som selv er flygtet fra øen".

- Lone, det er jo hende, som Lea havde arbejdet sammen med, tænkte Kristian, og han mærkede, at hans puls begyndte at slå hurtigere. Han kunne godt tænke sig at læse artiklen, men så kom han til at se på Trine. Hun stod dybt optaget og læste spisesedlen.

- Skal vi ikke købe den? foreslog hun og så direkte på ham.
  - Nej, sagde han. Vi støtter ikke den slags aviser.
  - Vi kunne da bare købe en enkelt avis. Det sker der ikke noget ved.
  - Hvis det er væsentligt, skal Jytte og Freja nok fortælle os om det i aften, sagde han og begyndte at gå.
- Trine fulgte modstræbende efter.

En time senere blev de sat af lidt uden for Kragenæs. De kunne se færgen til Fyrø ligge i havnen, og de begyndte at løbe for at nå den.

- Når vi nu kommer hen til færgen, skal du ikke fortælle Klaus og Birgitte noget om vores tur, sagde Kristian forpustet.
- Jamen de er da med på Fyrø, prustede Trine lige bagved ham.
- Ja, men det er ikke sikkert, at alle på øen skal vide, hvad vi har lavet.
- Der kan da ikke ske noget ved det nu. Turen er ovre, og jeg kan ikke holde al det hemmelighedskræmmeri ud mere. Jeg bliver så indelukket af det.
- Du bliver nødt til at vente med at fortælle det, indtil vi har talt med dem på Fyrgården, sagde Kristian bestemt.
- Hvor skal jeg så sige, vi har været henne? spurgte Trine og satte farten ned fra løb til gang.
- Ja ... sig så lidt som muligt. Lad være med at sige noget hvis de ikke spørger. Hvis de spørger så sig, at de kan få det at vide senere.

De var kommet over med færgen, uden at Birgitte og Klaus, havde spurgt til, hvor de havde været henne. Birgitte havde bare sagt: - Vi er glade for at se jer igen. Vi har fået besked på at sige til jer, at I skal gå direkte op til Fyrgården uden at tale med nogen undervejs.

- Ja, havde de svaret.

Kristian bankede på døren ind til fyret.

- Kom ind! råbte Janus.

Kristian og Trine gik ind til Jytte og Janus.

- Det var rart at se jer igen, sagde Janus.
  - Goddag, kammerat. Fyrø er verdens bedste ø, sagde papegøjen, der sad på Janus' skulder. Janus stak den noget i næbbet som belønning.
  - Er turen hjem gået godt? spurgte Jytte.
  - Udmærket, sagde Kristian.
  - Har I fortalt noget til nogen om jeres tur? spurgte Janus.
  - Nej, forsikrede Kristian. Vi sagde til dem, der tog os med op at køre, at vi havde været på blaf til Tyrkiet.
  - Godt, sagde Janus, I må hellere med det samme få at vide, at Mossad huggede våbnene fra vores palæstinensiske kammerater kort tid efter, I var sejlet.
  - Nej, udbrød Kristian ærgerligt.
  - Jo, der har muligvis været en stikker i blandt dem. I hvert fald forsvandt lastbilen, der var fyldt med våbnene på vejen mod Beirut. Senere er de to chauffører blevet fundet skudt i en grøftkant.
- Kristian blev helt kold af at høre det og tænkte på, hvor tæt de måske selv havde været på at blive skudt.
- Var det Achma den ene af dem? røg det ud af munden på Trine.

- Achma, sagde Janus spørgende.
- Nej, det var ikke Achma, sagde Jytte. Achma var ham, som Trine ville giftes med, sagde hun forklarende til Janus.
- Det var ham, jeg ville hjælpe til Danmark, reddede Trine hende. Og det vil jeg stadig, sagde hun trodsigt.
- Du kan være rolig, det var ikke ham, sagde Jytte.
- Hvordan gik det til? Forsvarede de sig ikke? spurgte Kristian.
- Vi ved ikke ret meget. Den smule, vi ved, har vi fra en palæstinenser, som fløj til Danmark for at give os besked. Men han var meget fåmælt, da Jytte og jeg mødte ham.
- Skal vi ikke sende en derved for at finde ud af, hvad der er sket? spurgte Kristian.
- Jo, det har vi tænkt os, men vi venter lige et stykke tid.
- Jeg kunne jo være den person, da jeg alligevel skal ned og hjælpe Achma til Danmark, sagde Trine.
- Det vil være alt for risikabelt at sende nogen af jer tre derned de første år, sagde Janus alvorligt. Mossad kan finde på at give jer en kugle for panden, hvis de tror, I er dernede for at planlægge nye våbentransporter. Det er mere sikkert at tage en anden fra øen.
- Hvordan skal jeg så få Achma ud dernede fra? spurgte Trine ophidset.
- Det ved vi ikke, sagde Jytte. Men jeg tror også, det er bedst for Achma at blive i det land, hvor han er født og kender sproget.
- Jeg henter ham, ligegyldigt hvad. Det har jeg lovet ham, sagde Trine.
- Det kan du ikke, efter at Mossad har fået dig på listen over våbensmuglere, sagde Jytte.
- Jeg vidste, at jeg ikke kunne stole på jer. Jeg skulle være blevet i Libanon og taget ham med hjem med det samme, sagde Trine.

Store tunge tårer kom frem i Trines øjne. Hun rejste sig og med sin store krop sprang hun hen mod døren og ud af den.

- Vent lidt, Trine, råbte Kristian og skulle til at løbe efter hende, men Janus gjorde tegn til ham om at blive.

Da døren var smækket i med et brag, sagde Jytte: - Achma er desværre en af de to, der kørte lastbilen og blev skudt.

Kristian stirrede vantro på Jytte, der fortsatte: - Vi ville ikke fortælle det til Trine. Hun er endnu ikke stærk nok til at vide det. Det er kun for at hjælpe Trine, at vi ikke fortæller hende det. Vi regner med, at du også vil hjælpe Trine.

Kristian kiggede fra Jytte til Janus. De flimrede for hans øjne - bagved dem skimtede han to døde palæstinensere - den ene hed Achma.

- Vil du være med til at få Trine igennem en svær periode? spurgte Janus.

Kristians syn blev atter klart, og han svarede: - Ja selvfølgelig.

- Så får du til opgave at snakke hende fra hendes forehavende, om at tage ned og hente Achma, sagde Janus. Du må selv finde ud af hvordan, du skal bare sørge for, at hun effektivt glemmer ham. Hvis hun finder ud af, at han er død, frygter jeg, hun kan finde på at bryde sin femårskontrakt. Så det er vigtigt, hvad du gør. Du må hellere løbe efter hende nu, du skal sørge for, at hun ikke går alene og tænker på Achma, eller snakker med andre om turen. Følg hende hele tiden, og aflæg jævnligt rapport til os. Vi har tillid til, at du kan klare opgaven.

Kristian nikkede, og skyndte sig efter Trine. Da han var kommet ud af fyret, kunne han se, at hun var oppe ved spillemændenes hus, hvor hun boede. Hurtigt løb han efter hende. Mens han løb, så han ned på værftet og tænkte på, hvornår han fik tid til at møde Lea.

Da Kristian kom ind i spillemændenes hus, var Trine ved at smide sit tøj ned i en stor taske.

- Hvad vil du? spurgte Kristian forskrækket, skønt han vidste det.
  - Jeg vil tage ned og hente Achma hjem til Danmark, sagde Trine hårdt. Der er jo ikke andre her, som vil hjælpe ham.
  - Vi vil da hjælpe ham alle sammen. Vores rejse med våben til palæstinenserne var jo også et forsøg på at hjælpe ham til et værdigt liv.
  - Ja, og hvad hjalp de våben ham? Han kunne lige så godt være blevet dræbt, og det til ingen verdens nytte.
  - Vores rejse havde bestemt været til nytte, hvis ikke Mossad havde hugget våbnene til sidst. Hvordan skal palæstinenserne slås for deres eget land, hvis ikke de er bevæbnede?
  - Så ville de være nødt til at slås med ord i stedet for, og det tror jeg også, er den bedste måde. Hvis de nogen sinde kan gøre sig håb om at få deres eget land, kan det ikke nytte noget, at de tror, de kan vinde militært over Israel.
  - Tror du, Achma er enig i det synspunkt? spurgte Kristian.
  - Det ved jeg, han er. Han vil ikke slås mere. Det er derfor, han vil væk fra Libanon, og det skal jeg hjælpe ham med, sagde Trine og kastede mere tøj ned i tasken.
  - Hvad så med din femårskontrakt med os andre?
  - Jeg vil skide på jeres femårskontrakter, når I ikke vil være med til at hjælpe Achma, råbte hun ophidset og stirrede ham ind i øjnene.
  - Skide på jeres femårskontrakter, gentog Kristian forskrækket for sig selv, mens han ræsonnerede, at hun var så langt ude i tovene, at han måtte behandle hende meget forsigtigt.
  - Jeg vil godt være med til at hjælpe Achma til Danmark, sagde Kristian. Jeg er bare ikke sikker på, det klogeste er, at du tager ned og gifter dig med ham. Du risikerer at blive skudt. Du ved heller ikke, hvor han er henne. Det er bedre, du først prøver at skrive til ham, så du er sikker på, at han stadig er på sin adresse. Det kan jo være, han er blevet nødt til at gå under jorden.
- Endelig var det som om, Trine lyttede til, hvad han sagde. Hun stoppede med at pakke tøjet og sagde: - Vil du hjælpe mig med at få kontakt til Achma?
- Ja, det vil jeg godt, sagde Kristian.
- De aftalte, at Trine skulle prøve at skrive til Achma og eventuelt foreslå at mødes i et andet land for at blive gift og sammen tage til Danmark.

Kristian gik direkte over til Fyrgården for at rapportere til Janus og Jytte. Bortset fra, at han ikke kunne lide at lyve over for Trine, var han tilfreds med den måde, han havde løst problemet på. Hvis Trine fik skrevet til Achma nogle gange uden at få svar, opgav hun ham nok, tænkte Kristian og bankede på.

- Hendes brev til Achma skal destrueres, når hun har lagt det i postkassen nede ved færgen, sagde Jytte, da Kristian havde aflagt beretning.

- Det var flot klaret, Kristian, sagde Janus. Du fortsætter med at snakke med hende det næste stykke tid, indtil hun er faldet til ro. Du skal ikke tænke på at sige noget til Klaus og Birgitte om brevet. Vi skal nok give dem besked. Det eneste, du skal sikre dig er, at hun sender brevet her fra øen.
- Ja, sagde Kristian.

Det var ved at være tid til aftensmad, og Kristian havde lagt kursen mod Vikingegården, hvor han håbede at møde Lea.

- Hej, Kristian, råbte Lea, der kom gående nede fra værftet sammen med Solvej og Else.

- Hej, Lea, råbte Kristian glad og gav sig til at løbe dem i møde i fuldt firspring. Da han nåede ned til dem, omfavnede han Lea og gav hende et stort kys, mens han trykkede hende kraftigt ind til sig.

- Jeg har glædet mig til at se dig, sagde han og kyssede hende igen. Han slap hende for at sige dav til de to andre, men de var allerede gået videre.

- Hej, råbte Kristian højt.

- Hej, svarede Solvej monotont tilbage.

Kristian så spørgende fra Lea til de to, der gik videre med ryggen til dem. Efter en fælles indskydelse gav Lea og Kristian sig til at løbe op på siden af dem.

- Det er rart at være hjemme igen, sagde Kristian i et forsøg på at bløde op på deres lukkede miner.

- Ja, det synes du vel, sagde Solvej afvisende.

- Hvad er der galt? spurgte Kristian samtidig med, at han begyndte at ane det.

- Hvor dumt kan du spørge, sagde Else surt.

- Jamen helt ærligt, jeg forstår ikke, hvad der er galt, fortsatte Kristian.

- Så skal jeg nok forklare dig det, så selv du kan fatte det, sagde Else. Du har jo rigtigt været ude og rejse og se dig om i verden, mens vi andre har gået herhjemme og tænkt på dig. Når du så kommer hjem, værdiger du os ikke et blik eller et ord. Du står bare og savler over Lea og håber, vi andre skrider, så du kan komme til at knalde hende med det samme.

- Det må I meget undskylde, det var ikke ment på den måde.

- Hvordan var det så ment? spurgte Solvej.

- Godt spørgsmål, Solvej, sagde Else. Jeg synes specielt, det er tarveligt gjort over for Solvej, som du har kendt så længe.

- I må undskylde, sagde Kristian, jeg er da også utroligt glad over at se jer igen. Det var ikke ment på den måde.

- Nej, det kunne vi tydeligt se, sagde Else ironisk. Jeg har i øvrigt lagt mærke til, at Lea har været meget mere åben og fri i den periode, du har været væk.

- Nå, det er jeg da ked af at høre, sagde Kristian.

- Du er kraftedeme streng, brølede Else. Du står jo og siger, du er ked af, at Lea har haft det godt.

- Det mente jeg ikke.

- Hvad hjertet er fuldt af, løber munden over med, sagde Solvej.

- Jeg mente bare, jeg er ked af det, hvis hun ikke er så fri og åben, når jeg er her.

- Jeg tror godt, vi ved, hvad du mente, sagde Else. Føj for satan, sagde hun og gik først ind ad døren til stuehuset.

Da de var kommet ind, gik de hver til sit. Kristian stoppede op i stuen. Han havde glædet sig til at snakke med Lea, men nu turde han ikke følge efter hende

ind på deres fælles værelse. Det kunne blive brugt imod dem. Han havde allerede hørt om to forhold, der var blevet opløst på husmøder med den begrundelse, at parrene isolerede sig fra fællesskabet. Han vidste, de nu havde fået deres første advarsel.

I stuen sad Egon alene. Kristian satte sig ved siden af ham. - Hvordan er jeres sejltur gået? spurgte Egon.

- Fint, sagde Kristian og begyndte at fortælle den historie, Janus havde sagt, de skulle fortælle til alle, der spurgte. Han fortalte, at de havde sejlet nogle superrige tyskere rundt om England for at tjene en god klat penge. - Da vi lagde i havn i Holland, tilbød tyskerne pludselig at købe båden, sagde Kristian, mens han tænkte på, hvor mange på øen, der mon kendte den rigtige historie.

De næste dage arbejdede Kristian igen på værftet, samtidig med han holdt øje med Trine. Det så ud som om, hun var faldet til ro. Hun talte ikke mere om Achma. På forskellige måder antydede hun, at Kristians mange visitter var lidt underlige og overflødige, så der blev længere imellem besøgene.

Kristian sørgede for ikke at være sammen med Lea, undtagen når de arbejdede sammen eller sov på det samme værelse. Når der var andre til stede, røbede han ikke med smil eller på anden måde, at hun stadig betød noget specielt for ham. Uden at de havde snakket om det, gjorde Lea det samme. Det var kun, når de var alene, de slappede af og snakkede sammen. De kom dog aldrig ind på, at de havde ændret adfærd overfor hinanden. Han turde heller ikke røbe, at det ikke var den sande historie, han diskede op med, når de snakkede om hans sejltur. Han forsøgte blot at undgå at snakke om turen, skønt han ikke kunne få den ud af hovedet.

Han begyndte at føle sig ensom. Han var sammen med mange andre mennesker, men ingen af dem turde han betro sig til. Løgnene, han hele tiden måtte sprede om deres sejltur, var ved at hænge ham langt ud af halsen.

KAPITEL 9

- Vågn op Kristian.

Kristian missede med øjnene. Det var Jytte, der kaldte på ham.

- Tag lige tøj på og kom med udenfor, sagde hun.

- Hvad! Ja! Jeg kommer, sagde Kristian og svingede benene ud over sengekanten. Gad vide, hvad hun vil? tænkte han og kom i en fart i noget kluns.

- Trine er stukket af i nat, sagde Jytte, da de var kommet udenfor. Vi har lige opdaget det for tyve minutter siden. Hun har lagt et afskedsbrev, hvori hun skriver, hun har taget en af vores robåde og er sejlet ind til Lolland. Hun vil til Libanon for at hente Achma.

- Men Achma er jo død, sagde Kristian søvnigt.

- Ja, dit fjols, sagde Jytte og forsøgte at holde et lille smil tilbage. Gu' er han død, det er også derfor, du og Birgitte skal have Trine stoppet.

- Hvorfor tager du ikke med?

- Det er fordi, hun vil lytte mere til dig og Birgitte end til mig. Birgitte er hendes gamle veninde, fra før hun startede på Fyrø. Klaus sejler jer over om ti minutter med min bil. Hun er sikkert på blaf over Lolland. Måske vil hun forsøge at komme med færgen til Tyskland.

- Hvad skal vi gøre, hvis vi finder hende?

- Når I har fundet hende, er det jeres opgave, uanset hvad hun siger, at bringe hende tilbage, sagde Jytte og så fast på ham.

Mens de kørte rundt og ledte efter Trine, fortalte Birgitte til Kristians store overraskelse, at hun var mor til to børn på syv og ni år, der boede hos deres far.

- Savner du dem ikke? spurgte Kristian.

- Lidt, men det arbejde jeg udfører her er langt vigtigere end at gå og passe dem. Derfor lod jeg deres far få dem.

- Har du dem heller ikke på besøg?

- I starten havde jeg, men de var ikke særligt glade for at komme her. Så nu vil jeg ikke bruge mere tid på det.

Da de havde kørt rundt i adskillige timer uden at finde Trine, ringede de til Jytte. Hun gav dem adressen på Trines forældre i Slagelse og foreslog, de skulle undersøge, om hun var der.

En time senere ringede de på døren i Slagelse.

- Vi er nogle af Trines gamle venner, sagde Kristian til den midaldrende dame, der lukkede op. Vi kom lige forbi og ville høre, om hun er hjemme.

- Nej, Trine bor nede på en ø, der hedder Fyrø, svarede damen. De fik hurtigt sagt farvel og tog tomhændede tilbage til Fyrø.

Om aftenen, da de var færdige med at spise, rejste Janus sig som sædvanlig op og fortalte om løst og fast. Kristian sad hele tiden og ventede på, at han ville fortælle om Trine, men det skete ikke.

Da Janus var færdig med at snakke, gik Kristian hen til ham og sagde: - Skal vi ikke fortælle, at Trine er taget af sted til Mellemøsten?

- Nej, det er der ingen grund til. Det vil bare virke demoraliserende. De, der har brug for at vide det, skal nok få det at vide.

- Er du også med i Fyrøs centralkomité? spurgte Kristian en dag Lea, skønt han vidste, at det var et forbudt spørgsmål. Han kunne bare ikke mere holde ud, at han ikke måtte snakke med hende om alle de ting, han gik og brød sit hoved med. Han følte, det virkede som en byld på deres forhold. En byld, som han nu ville stikke hul på.

- Hvad siger du, Kristian? spurgte Lea med små bange øjne.

- Jeg spurgte, om du også er med i Fyrøs centralkomité.

- Det må du ikke snakke om. Ved du ikke det? sagde hun vredt.

- Jeg kan ikke mere holde ud, at jeg ikke engang må snakke med dig om det. Jeg føler mig så ensom, skønt vi dog er et par og skulle kunne snakke om alt.

- Det væsentligste i mit liv, og forhåbentligt også i dit, er arbejdet og fællesskabet her på Fyrø. Vores forhold kommer i anden række. Det troede jeg, vi var enige om, sagde hun hidsigt.

- Jeg tror bare, at det både kan berige vores forhold og det store fællesskab, hvis vi to kunne snakke om alt. Jeg har behov for det. Der er også meget fra vores tur til Mellemøsten, jeg har brug for at snakke med dig om. Ved du i det hele taget, hvad vi sejlede med?

- Nej, og jeg vil heller ikke høre det fra dig, råbte Lea heftigt. Jeg vil derimod snakke med Else om det her.

- Om hvad?

- Om at du ikke er til at stole på - at du udgør en sikkerhedsrisiko.

- Vil du sladre til Else?

- Det er ikke sladder. Det er også til din fordel, at vi drager flere ind i den her diskussion, sagde hun og begyndte at gå.

- Hør lige på mig, bad Kristian. Men det var forgæves - hun skyndte sig væk.

- Jeg synes ikke, I skal komme sammen mere, rungede det i Kristians ører. Jeg synes ikke, I skal komme sammen mere, havde Else sagt, og de ord blev ved med at køre rundt i hans hoved. "Vikingerne" havde i over en time kritiseret ham. Else var startet med at kritisere ham for at have lækket fortrolige oplysninger til Lea, men hun havde hurtigt fået drejet det hen til, at han generelt undertrykte og isolerede Lea fra de andre og satte deres forhold over det store fællesskab.

"Vikingerne" havde råbt og skreget og kaldt ham for en mandschauvinist og det, der var værre. Men det var først, da Else sagde, hun ikke synes, de skulle komme sammen mere, at Kristian for alvor følte sig truet.

- Hvad synes du, Lea? spurgte Birgitte. Tror du ikke også det er en god idé, at I holder en pause?

- Jo, svarede Lea og undgik at se på Kristian.

- Godt, hvad siger du så? spurgte Else og så sejsikkert på Kristian.

Kristian kiggede fortvivlet rundt på de andre "vikinger". De bar alle den samme slags slidte arbejdstøj. Og hele kredsen af lukkede ansigter fik Kristian til at tænke på, om de også indvendigt bar de samme slidte tanker. Det gik op for ham at han knapt kendte Else, Egon og Birgitte skønt de boede i samme hus. Han kendte ikke deres fortid. Han kendte ikke deres håb og længsler. De tre faldt blot sammen med den øvrige grå masse af fyrøboer. Han frygtede at hans forhold til Lea og Solvej var ved at blive lige så stereotyp.

- Hvad fanden tænker du på, råbte Else.
- Jeg ... jeg synes godt, jeg fortsat vil komme sammen med Lea, fremstammede Kristian.
- Hvordan fanden vil du bære dig ad med det? grinede Birgitte. Hørte du ikke lige, at hun ikke vil komme sammen med dig mere?
- Kom nu. Hvad tænker du på? spurgte Solvej, da Kristian ikke svarede.
- Jo, men ...
- Men hvad? Du vil måske forsøge at overtale hende til igen at komme sammen med dig, når du er blevet fri fra os strigler, afbrød Birgitte ham.
- Nej, det er ikke det, jeg mener, sagde Kristian og kiggede desperat på Lea og de andre i kredsen for at finde forståelse. Men alle kiggede på ham, som led han af en frygtet og smitsom sygdom.
- Hvad mener du så? spurgte Birgitte.
- Jeg mener, at jeg kan ændre mit forhold til Lea. Vi kan åbne vores forhold, og jeg vil love aldrig mere at undertrykke eller isolere hende. Desuden vil jeg aldrig mere sætte vores forhold over fællesskabet.
- Hvad er det egentligt, der gør dit forhold til Lea så fandens specielt? spurgte Else. Hvorfor kan du ikke have det samme forhold til mig eller Birgitte, hvis vi ser bort fra, at du og Lea bollede?
- Det ... det ved jeg ikke, sagde Kristian.
- Det må du da vide, mand, når du med næb og kløer forsøger at hage dig fast til hende, skønt du netop har hørt, hun ikke vil have noget med dig at gøre mere, sagde Birgitte.
- Jeg holder stadig meget af Lea, begyndte Kristian at sige.
- Hvorfor kan du ikke bare holde af alle fyrboer? afbrød Birgitte ham. Hvorfor skal det kun være over for et enkelt menneske?
- Hørt, hørt.
- Man kan da ikke holde lige meget af alle, sagde Kristian.
- Kan du ikke holde op med at sige "*man*", vrængede Else. Jeg er totalt lige glad med, hvad "*man*" kan. Jeg vil høre, hvorfor "*du*" ikke sætter lige stor pris på os alle.
- Hørt, sagde Birgitte.
- Hvorfor siger du ikke noget Egon? spurgte Else. Er det fordi du synes, at Kristian og Lea fortsat skal komme sammen?
- Nej, sagde Egon. Jeg synes også, det er strengt, at Kristian forsøgte at lække oplysninger til Lea og derved satte deres private forhold over alle os andre. Jeg tror også, det er bedst, de opløser deres forhold. Jeg har selv lært meget af ikke mere at lukke mig inde sammen med Birgitte.
- Godt Egon, det var rart at høre, sagde Solvej. Hvad siger du så Kristian? Alle, også Lea, synes det er bedst, I opløser jeres forhold.
- Jeg tror, jeg har brug for at tænke det igennem først, sagde Kristian. Han følte sig sikker på, at Lea inderst inde havde lyst til at fortsætte deres forhold, men hun turde bare ikke sige det.
- Tænke det igennem, fnøs Else. Men hvis det ikke passer herren at snakke med os mere, kan du da blive fri. Der er jo heller ikke mere at snakke om. Lea vil ikke komme sammen med dig, og så er det forbi. Lad os hæve mødet. Kristian vil alligevel ikke sige mere til os, før han har tænkt hele situationen igennem i løbet af et par år. I øvrigt synes jeg ikke, I to selv skal snakke videre om det her. Det kommer der bare ikke noget godt ud af, vel Lea?
- Nej, svarede Lea lydigt.

- Hvis du vil snakke mere, kan du selvfølgelig altid indkalde os til møde, sagde Else, inden de alle forlod stuen for at gå i seng.

- Hvordan kunne hun gøre det, tænkte Kristian. Hvis hun ville have vores forhold opløst, hvorfor sagde hun det ikke bare til mig? Havde hun ikke havde mod til at sige Else og de andre "vikinger" imod. Eller følte hun sig undertrykt og isoleret sammen med ham? Hvis bare jeg kunne komme til at snakke med hende.

Han gik ind i deres fælles soveværelse, for at se, om hun sov, men hun var der ikke.

- Hvor var hun henne?

Han kiggede på døren ind til Elses soveværelse. Det var også blevet til Birgittes, dengang hendes og Egons forhold var blevet opløst. Han åbnede døren, og i skæret fra en lampe uden skærm mødte han Leas bange øjne. Uden at sige noget kiggede de på hinanden, indtil han igen lukkede døren.

Kristian satte sig på sin seng. Han lod tankerne løbe tilbage til de gange, han og Lea var blevet fremholdt som et eksemplarisk par og som et bevis på, at det kunne lade sig gøre at have et forhold på øen.

Kristian tænkte på at de næsten alle havde ens sprog, tøj og holdninger. Selv deres prutter havde den samme lugt, for de spiste altid det samme billige mad. Det eneste der rigtigt adskilte dem fra hinanden var, hvor fanatiske tilhængere de var af fyrøsystemmet. De var alle tilhængere. Ingen turde sige imod, men nogle klappede knap så energisk og længe som andre. Og nogle var mere hårde med at give kritik end andre. Det var klart for Kristian at Else og Birgitte hørte til strammerne, hvorimod Egon hørte til slapperne. Solvej placerede han i midten. Det sværeste for ham at acceptere var, at Lea også hørte til på strammerholdet.

Klokken var blevet tre om natten. Alligevel havde Kristian svært ved at falde i søvn, skønt han altid gik rundt i en evig mangel på søvn.

Til sidst faldt han ned i en stor mørk maskine. Han kunne lige skimte et skilt, hvor på der stod "kritik", før han forsvandt ned i mørket. Han landede hårdt på noget koldt jern og begyndte straks at blive gennemrystet af maskinens taktfaste dump, dump, dump. I takt til dumpene messede en kvindestemme: - Du er skyldig, du er skyldig, du er skyldig.

- Hørt, hørt, hørt, brølede en mandestemme hult med i takten.

Kristians hjerte var begyndt at slå voldsomt, og til hans skræk var det i takt til de høje gennemtrængende lyde.

- Jeg er din forsvarer, sagde en spinkel kvinde, som var så mager, at Kristian kunne se igennem hende.

Ved siden af hende stod en stor mand.

- Jeg er dommeren, sagde han.

- Og jeg er anklageren, sagde en kvinde, der stod på den anden side af dommeren og energisk trommede med fingrene på bordkanten.

- Har du noget at sige til dit forsvar? spurgte den radmagre forsvarer.

- Ja, jeg er uskyldig, sagde Kristian og begyndte at fatte håb.

- Stille, tordnede den store mand i midten. Jeg kræver ro i retten. Det spørgsmål forsvareren stillede dig, var et spørgsmål, hun skal stille, for at det går rigtigt til.

Men vi vil ikke høre dine søforklaringer. Vi ved, hvad du vil svare. Vi kender din type. Vi kender sandheden.

- Dump, dump, dump, fortsatte maskinen, som om den ville understrege det, manden havde sagt.
- Har anklageren noget at sige? spurgte manden.
- Skyldig, skyldig, skyldig, messede anklageren.
- Dump, dump, dump.
- Undertrykte og isolerede Lea.
- Dump, dump, dump.
- Modstander af Fyrø.
- Dump, dump, dump.
- Foreslår at tiltalte dømmes til aldrig mere at kunne snakke afslappet med Lea.
- Dump, dump, dump.
- Hørt, hørt, hørt, pippede forsvaren.
- Så er det sådan, sagde den dybe mandestemme, og trykkede på en knap. En faldlem i maskinen, som Kristian stod på, åbnede sig. Og Kristian faldt igen. Han faldt forbi et skilt, hvorpå der stod: Du har nu hørt SANDHEDEN.
- Han landede i et lyst rum uden vinduer og døre. Da han så nærmere efter, kunne han se igennem den ene væg og ind i det hus, de boede i. De andre gik rundt i huset og lavede deres sædvanlige små gøremål. Men lige meget, hvor mange fagter han gjorde, og hvor højt han råbte, lagde de ikke mærke til ham.
- Når du har forstået, at det var sandheden, du hørte i kritikmaskinen, kan du igen blive lukket ind i fællesskabet, rungede en maskinstemme på sydsjællandsk. Det lød som, stemmen kom alle steder fra.
- Jeg har forstået det, svarede Kristian.
- Du skal bevise det, du skal sige tak til Else for hendes kammeratlige hjælp, sagde stemmen, og i samme øjeblik stod Else foran Kristian.
- Du ville snakke med mig, sagde hun smilende.
- Ja, jeg vil bare sige, at ... at jeg godt kan se, at jeg undertrykte hende og ...
- Stop, mand. Du mener jo ikke et spor af, hvad du står og siger, skreg Else så højt, at Kristian vågnede med et sæt. Han satte sig op og tørrede sveden af panden.

Den næste dag, da Kristian begyndte arbejdet på værftet, var det kun Egon, der var på pladsen. Lidt efter, at de var gået i gang, kom Else og fortalte, at Lea havde ønsket at flytte til et andet arbejde i malerafdelingen.

- Løgn, det er dig, der har foreslået hende at flytte, tænkte Kristian, men han sagde ikke noget. Han nikkede bare.
- Nu må I to se at få det bedste ud af det sammen. I har begge forsøgt at isolere jer i et forhold. Jeg er sikker på, I kan lære en masse af hinanden, hvis I vil, sagde Else.

Egon og Kristian så tavse på hinanden og nikkede.

Dagene sneglede sig af sted. Det var ikke meget, Kristian så til Lea. Det var kun, når de spiste eller tilfældigvis løb ind i hinanden, men hun undgik altid behændigt at være alene med ham.

En dag, hun kom gående forbi ham på værftet, sagde han: - Jeg vil gerne snakke med dig.

- Om hvad? spurgte Lea med øjnene på vagt.
  - Om vores forhold og sådan.
  - Vi har jo ikke noget forhold.
  - Nej, men om det vi havde.
  - Hvorfor vil du snakke om det?
  - Det ved jeg heller ikke, jeg har bare lyst til at snakke med dig.
  - Hvorfor har du mere lyst til at snakke med mig fremfor alle de andre kammerater på øen?
  - Det er ... fordi vi har haft så meget sammen, sagde Kristian med en stemme, der var ved at knække over i gråd.
  - Ja, vi har været så meget sammen, at jeg har nu har brug for at være sammen med nogle andre kammerater.
- Kristian stirrede på hende. Hun var som forvandlet. Det var som om, han befandt sig i en ond drøm, han ikke kunne komme ud af.
- Det er ikke, fordi jeg ikke kan lide dig Kristian. Det går bare så godt med Birgitte og Else, som jeg nu arbejder sammen med. Men hvis du insisterer på at diskutere vores tidligere forhold, kan du jo indkalde til et møde, for vi har jo aftalt, at vi to ikke selv skal snakke om det.
- Kristian kunne ikke finde ud af, hvad han skulle sige, han stirrede bare på hende. Følelserne væltede rundt i ham. På den ene side savnede han Lea, men på den anden side var han vred over, at hun bevidst holdt ham på afstand. Var det fordi, hun var kommet til at se på ham med andre øjne, efter det, Else og de andre havde sagt. Eller var det fordi hun var bange for selv at blive trukket igennem kritikmaskinen, hvis hun havde kontakt med ham?
- Jeg skal tilbage til min gruppe, sagde hun og forsvandt.

KAPITEL 10

Det var søndag morgen, og alle de nye plus Jytte sejlede ud af havnen for at tage på en heldagstur til Nakskov. Kristian stod sammen med de andre tilbageblevne på øen og sang afskedssang. Han ærgrede sig over, han ikke skulle med. Han var kommet til øen senere end mange af dem, der sejlede af sted. Og han havde et stærkt ønske om at komme væk fra øen, også selv om det kun var for en enkelt dag.

Kristian og de andre, der var blevet på øen, var begyndt at gå bort fra havnen.

- Hej, stop lidt, råbte Janus, der gik forrest i den store flok. Alle standsede op, og Janus sagde: - Til de, der endnu ikke ved, hvad der skal ske, vil jeg først fortælle, at vi skal have centralkomitémøde i dag. Det var derfor, Jytte var nødt til at drage på skovtur med de nye kammerater, der endnu ikke er optaget i centralkomitéen. Se jer omkring og glæd jer over, hvor mange, vi er blevet. Helt præcist er vi 62. Til jer, der er til centralkomitémøde for første gang, vil jeg sige, at det selvfølgelig er strengt fortroligt alt, hvad der bliver snakket om. Desuden skal I til hver en tid benægte, at centralkomitéen i det hele taget eksisterer. Aviserne arbejder i øjeblikket febrilsk på at finde ud af, hvordan og hvem, der styrer vores lille solskinsø. Men ærlig talt, det kommer overhovedet ikke dem ved. Vi bliver blot ved med at sige, at vi styrer øen i fællesskab, indtil de bliver trætte af at spørge. De kan ved gud heller ikke forstå, hvad vi vil med det store flotte kulturhus, der skyder op derhenne, sagde Janus og pegede på murene, der var ved at blive rejst. Men det tjener sit formål. Vi får et næsten gratis mødested med kirkeministeriets hjælp, og det skaber ro og respekt omkring vores ø. Nu kan folk se, vi er gode kristne borgere.

Alle grinede højlydt.

- Halleluja, råbte Freja, og latteren steg endnu mere.

- Vi går nu op til Fyrgården, hvor vi holder møde og fest resten af dagen, sagde Janus, og flokken satte sig i rask bevægelse.

På Fyrgården blev der hurtigt fremtryllet et stort morgenbord, og til Kristians store overraskelse kom enkelte flasker vin også på bordet.

- Jeg troede ikke, vi måtte drikke vin her på øen, sagde Kristian ophidset til Solvej, der stod ved siden af ham.

- Nå, det troede du ikke. Det er godt, du kan huske det, sagde hun anerkendende. Den regel med alkohol og stoffer har vi først og fremmest til at teste, hvor loyale nye folk er. Desuden mener vi selvfølgelig også, at overdreven brug af alkohol forsinker os i at nå vores mål.

- Passer det heller ikke, at der er nogle forhenværende alkoholikere på øen? spurgte Kristian tvivlende.

- Jeg kender ikke nogen, sagde Solvej og smilede.

For første gang, efter Kristian var gået på femårskontrakt, strejfede tanken ham, at han ikke skulle have gjort det.

- Det er for din egen skyld, at du først får formålet med vores alkoholregel at vide nu, sagde Solvej.

- Da vi var børn, havde vi en ed vi udtalte for hinanden, hvis vi ville være helt sikre på, at den anden talte sandhed, sagde Kristian.

- Ja, sagde Solvej, men da jeg fortalte dig om vores alkohol- og stofregel, bad du mig ikke om at sige eden.
- Nej, indrømmede Kristian.

- I som er nye studser formentlig over, at der er vin på bordet, sagde Janus. I har alle fået at vide, at alkohol var forbudt, da I blev optaget på øen. Om vi drikker lidt alkohol eller ej er ikke det væsentlige. Det væsentlige er derimod om vi kan stole et hundrede procent på en ny kammerat. Vi skal kunne stole på, at kammeraten er loyal overfor fællesskabet i en hver situation. Derfor har vi alkoholreglen. Et af hovedformålene med øen er jo netop, at vi bliver mange som kan stole på hinanden. Der kan hurtigere, end vi aner det, opstå en revolutionær situation i Danmark, eller et andet land, hvor styrken af vores fællesskab kan blive livsvigtig. Tænk bare på situationen i Danmark lige efter anden verdenskrig.

Lad os hæve glassene til en symbolsk skål for vores fællesskab, der altid sætter det fælles over individet. Skål, sagde Janus.

Alle løftede deres glas og skålede.

- Til jer der er nye, vil jeg gerne sige velkommen endnu en gang. Jeg håber I er klar over, hvor privilegerede I er ved at være med her, sagde Janus mens han gik frem og tilbage på gulvet. Jeg håber også I sætter pris på, I langsomt er blevet ført ind i Fyrøs formål. I vil sikkert give mig ret i, at hvis vi havde fortalt jer alt om øen den første dag, I var her, så var mange af jer hurtigt smuttet igen. Og det var jo ikke det, der var meningen, vel?

- Nej, blev der entusiastisk råbt tilbage - og Kristian råbte med.

- Nej, det er derimod meningen vi skal blive sammen resten af livet, sagde Janus. I vil selvfølgelig få mulighed for at sige nej til at fortsætte efter de fem år. Men jeg kan lige så godt fortælle jer først som sidst, at jeg bliver her. Og jeg håber også I andre vælger fællesskabet, når jeres femårskontrakter udløber.

- Hørt, hørt, hørt.

- Hvad formålet med vores ø er, det spørgsmål får man hele tiden stukket i næsen, når der kommer en journalist. Formålet er jo kort og godt at erobre så meget magt som muligt gennem en revolutionær proces i Danmark eller et andet land. Men det kan vi jo ikke så godt sige. Sikke et ramaskrig, der så ville lyde. Nej det er klogere, at folk erfarer vores formål gennem vores praksis, på samme måde som I har erfaret vores praksis, før I er blevet ført ind i den bagvedliggende ideologi.

Kristian kunne ikke lade være med at fascinere endnu en gang over den medrivende måde Janus kunne fortælle på. Han traskede frem og tilbage og brugte hele sin store krop til at fortælle med. Han slog ud med hænder, arme og ben, og Kristian lod sig rive med og glemte alt om tid og sted.

Janus fortalte omhyggeligt og detaljeret om våbentransporten til Mellemøsten. Han sluttede af med at sige, at næste gang blev det Mossad, der trak det korteste strå.

Mens Janus fortalte, kiggede Kristian rundt på dem, han havde bildt ind, at sejlturens formål havde været at sejle nogle rige tyskere rundt om England. Men ingen virkede sure, tværtimod smilede et par stykker opmuntrende til ham.

- For at vores nye kammerater kan blive skolet til revolutionært arbejde, skal de om to dage af sted til de besatte områder i Israel. De får besked i morgen tidlig. Vi i Fyrgårdsgruppen har i stilhed sikret os, at de alle har et gyldigt pas. Vi mener, at det vil være godt hvis Jytte, Solvej, Birgitte og Kristian sejler med. Kristian hørte ikke mere efter, hvad Janus sagde, så overrasket blev han over igen at skulle til Mellemøsten - og allerede om to dage. Han glædede sig til turen. Det passede ham udmærket at komme væk fra øen, Else - og Lea i en periode.

Da Kristian lagde sig til at sove den nat, bemærkede han, at Solvej ikke var i sin seng. Da hun heller ikke var der da det blev morgen, begyndte Kristian at blive nysgerrig. På vej over til værfet stødte Kristian på hende.

- Hvor har du været i nat? spurgte han.
- Jeg har sovet på Fyrgården, sagde Solvej.
- Hvorfor har du sovet der? firtede Kristian.
- Det kunne du godt lide at vide, sagde Solvej og grinede lettere anstrengt.
- Hvad hedder han? spurgte Kristian drillende.
- Det kommer ikke dig ved, sagde Solvej irriteret.

I det samme slog en tanke ned i Kristian. Hun måtte have sovet med Janus, da han var den eneste mand blandt Fyrgårdens syv beboere. Kristian kunne ikke slippe tanken om, at Janus sov alene sammen med seks kvinder og tillige tilkaldte Solvej. Bedre blev hans humør ikke, da han sammenlignede med hans eget forhold til Lea.

- Var det Janus du sov sammen med? spurgte han og holdt skarpt øje med hendes ansigtstræk.
- Kan det ikke være ligegyldigt? sagde Solvej og så ned i jorden. Okay, det var Janus og hvad så?
- Så ikke noget, sagde Kristian, men der var ved at falde nogle brikker på plads for ham.
- Hvad tænker du på? spurgte Solvej stadig irriteret.
- Ikke på noget særligt.
- Du tænker garanteret på, at det er så synd for lille Kristian, at han ikke engang må komme sammen med Lea, når Janus har et hav af elskerinder? Ikke også?
- Jo noget i den retning tænkte jeg vel.
- Gud, hvor er du banal. Det kan godt være, vi er en del der går i seng med Janus, men ingen isolerer sig sammen med ham, som du forsøgte at gøre det med Lea. Der er ikke noget forkert i at have seksuelle forhold. Det, der er forkert, er når to binder sig så meget sammen, at det lukker af for andre kammeratskaber. Hvis det fik lov til at brede sig her på øen, ville det ikke tage lang tid, før øen ville være beboet af ensomme parforhold lige som på fastlandet.
- Ja, sagde Kristian, men tænkte på at han ikke - selv med den bedste vilje - kunne se, at han og Lea havde lukket sig ude fra de andre.

Janus havde efter aftenmaden fortalt dem, der havde været på tur til Nakskov, at de skulle til Mellemøsten. Der havde været vild klappen og råben hurra bagefter. Men ingen havde spurgt dem, om de ville. Janus havde bare fremlagt det, som om det var jordens bedste tilbud, og straks havde det udløst en vild jubel og klappen.

- Var det ikke en god idé at spørge dem, om de i det hele taget vil til Mellemøsten? spurgte Kristian, da han lidt senere fulgtes med Birgitte over mod Vikingegården.
- Nej, er du da gal mand? Skolingen, som de kammerater skal igennem, går jo netop ud på, at de hele tiden skal være parate til hvad som helst, og når som helst.
- Ja, det er klart, skyndte Kristian sig at sige. Han opfattede Birgitte som en af de mest firkantede og kompromisløse fyrboer og undgik derfor at diskutere med hende.

Den næste dag blev brugt på at forberede rejsen. Der blev pakket og ringet til forældre og andre der lige skulle vide, at de rejste. Men det meste af dagen blev brugt på, at Jytte og Janus fortalte om forholdene i Ægypten og Libanon, som de skulle besøge i Mellemøsten. Særlig Janus fik Kristian til at lytte og glæde sig til selv at opleve noget af alt det, han fortalte om.

Janus havde en fantastisk evne til at væve sine egne historier sammen med landenes skæbne, så Kristian følte han hurtigt fik et overblik over landene og deres konflikter.

Om aftenen kom Jytte hen og sagde til Kristian, at han skulle komme med. De skulle bære noget hospitalsudstyr op fra kælderen, som de skulle have med til palæstinenserne.

- Ja, sagde Kristian og var spændt på for første gang at skulle ned i kælderen under fyret.
- Vi har udvalgt dig til arbejdet, fordi du er blevet optaget i centralkomiteén, og fordi du har vist at vi kan stole på dig, sagde Jytte.

Kristian gik bagefter Jytte ned i kælderen, der kun blev oplyst af de to lommelygter, de havde med.

- Freja og jeg bliver her oppe og holder vagt, sagde Janus bagved.
  - Ja, sagde Jytte.
  - Hvorfor skal de holde vagt, tænkte Kristian, mens han gik ned ad stentrappen, og kælderluften omsluttede ham.
- Kælderen var et stort rum med en masse kasser og hylder, der stod hulter til bulter.

- Prøv om du kan finde nogle papkasser indpakket i gennemsigtigt plastik. Uden på er der skrevet: "hospitalsudstyr", sagde Jytte.

Kristian gik på opdagelse i kælderen, der ikke så ud, som om den var ved at falde sammen, som Solvej havde påstået.

- Jeg troede, det skulle være her et sted, men jeg kan ikke finde det, sagde Jytte.
- De prøvede at gå kælderen systematisk igennem, men flere steder var bunkerne af kasser så store, at det var svært at se, hvad der var nederst.
- Her er en hel masse legetøj og en stor bamse, sagde Kristian. Hvordan er det kommet herved?
  - Det er Janus', svarede Jytte.

Kristian havde lyst til at spørge mere om, hvorfor Janus opmagasinerede sit gamle legetøj her. Men han gjorde det ikke,

han havde på fornemmelsen, at det ikke var et velkomment spørgsmål.

Efter endnu en gang resultatløs søgning i det mørke rum, gik de op ad stentrappen og ud til Janus og Freja.

- Det er ikke til at finde. Der er hel masse ragelse som ligger hulter til bulter dernede, sagde Kristian.

- Der er ikke noget ragelse som ligger hulter til bulter her, svarede Janus vredt. Kælderen bliver brugt til at opmagasinere så mange vigtige ting, at ikke alt kan ligge, så det er lige til at gå til.

- Ja, det er klart, sagde Kristian hurtigt.

- Prøv nu at høre efter, før I går derned igen. Når I kommer ned går I til venstre, og henne ved ydermuren står mit gamle skrivebord, og på den anden side af det finder I papkasserne.

- Ja, sagde de begge og skyndte sig ned.

De ledte ihærdigt videre i tavshed. De flyttede rundt på sække og papkasser, så sveden sprang af dem. De ledte forgæves i tyve minutter mere.

- Hvorfor hjælper Janus ikke med at finde kasserne? spurgte Kristian. Han må jo vide hvor de er, når det er ham der har placeret dem i kælderen.

Jytte kiggede først hen imod udgangen, inden hun gik tæt hen til Kristian og begyndte at hviske: - Janus har haft en meget streng barndom. Hans far var meget hård og kendte ikke til grænser. Nogen gange spærrede han Janus inde i en dragkiste uden det mindste lys. Derfor tør han den dag i dag ikke gå i mørke rum.

- Men er det ikke Janus, der har lagt papkasserne herved?

- Jo, men den gang var der også lamper herved, men de blev flyttet over i den nye spisesal, da vi indrettede den. Janus troede selvfølgelig, han godt turde gå herved selv om der ikke mere var nogen lamper.

- Har I snart fundet de kasser, råbte Janus ved udgangen.

- Ikke endnu, svarede Jytte.

- Så skynd jer, svarede Janus.

- Ja, svarede de begge.

Kristian trak en stor tung kasse hen over gulvet. Han trak den hen over noget løs jord, der blev skubbet med foran kassen.

- Hvad er det her? spurgte Kristian og pegede på en lille lem der var kommet til syne under det jord han havde skubbet væk.

- Det var ikke meningen du skulle se den, men nu du har opdaget den, må du hellere få at vide, hvad det er. Her gemmer vi de håndvåben, vi har til at forsvare os med. Du må aldrig fortælle nogen, hvor de er. Heller ikke til de andre på øen. Hvis de forkerte mennesker finder ud af de er her, kan det blive skæbnesvangert. Der er ikke noget ulovligt i at vi har våbnene. Vi har våben tilladelser til dem alle, som Janus fortalte, men det er utroligt vigtigt, at du aldrig røber gemmestedet.

- Ja, sagde Kristian, men hvem har lavet gemmestedet. Det ser ud som om lemmen er meget gammel.

- Vi ved det ikke, vi fandt lemmen ved en tilfældighed, da vi flyttede ind. Men jeg tror gemmestedet også tidligere har været brugt til våben.

- Opdagede politiet det ikke, da de lavede razzia her?

- Nej, sagde Jytte. De var ikke grundige nok, men vi må videre med eftersøgningen.

- Jeg tror kasserne er her, sagde Kristian et øjeblik efter, da de var i gang med at flytte rundt på den sidste store bunke.
  - Ja, det er dem, sagde Jytte glad, og løb op og fortalte Janus og Freja om fundet.
- Da de havde fået læsset papkasserne i båden, skyndte Kristian sig tilbage til Vikingegården. Han kunne lige nå at sove fem timer, før han igen skulle op.

KAPITEL 11

Tidligt næste morgen samledes øboerne på Fyrgården. De sang en afskedssang, der var digtet til lejligheden, og Janus holdt en tale.

Kristian kunne ikke finde ud af, om han skulle sige farvel til Lea eller ej. Hun havde jo hævdet, at han ikke var vigtigere for hende end alle mulige andre på øen. Lige før, båden skulle sejle, gik han alligevel hen til hende og sagde: - Du må have det godt, mens jeg er væk.

- Tak Kristian, og god tur, svarede hun.

Kristian havde lyst til at knuge hende ind til sig og græde. Han skulle lige til at sige noget mere til hende, da Freja og nogle flere begyndte at råbe: Ud af røret, ud af røret.

Kristian og de få andre, som endnu var på land, skyndte sig om bord.

Et øjeblik efter forlod de havnen, mens de tilbageblevne sang øens slagsang. I starten kunne Kristian adskille Lea fra de øvrige, som stod tilbage på kajen og vinkede. Men hvem hun vinkede til, eller hvad hun tænkte på, vidste han ikke.

Vejret var godt og stemningen lige sådan. Kristian nød rigtigt at være fri fra det sædvanlige arbejdspress. Han glædede sig over, at de nye respekterede ham, fordi han formelt var skibsfører.

Han havde fået til opgave at give instruktion i at sejle båden til alle de nye. Solvej, Jytte og Birgitte lavede studiekredse om konflikterne i Mellemøsten. De fortalte også om de almindelige problemer med at rejse i arabiske lande. De advarede pigerne om at de sikkert ville få mange ægteskabstilbud. Særligt Birgitte blev ved med advare mod de mørklødede mænd. De brugte mange timer på deres studiekreds hver dag, men alligevel var der tid til at lave god mad, snakke og synge.

Rejsen til Middelhavet var gået hurtigt, syntes Kristian.

De havde valgt at sejle til Alexandria, en millionby ved Nilens udløb.

En tidlig morgen, da solen skinnede fra en skyfri himmel, lagde de til kaj i Alexandria havn. Tolderne skulle først tjekke og undersøge båden og deres papirer på kryds og tværs, så det var først næste dag, de fik lov til at forlade havneområdet. Desuden måtte Jytte først bestikke tolderne med en mindre sum penge. I starten nægtede Jytte pure at efterkomme deres antydninger om penge. Men da hun så andre komme igennem

ved at betale, måtte hun også, meget mod sin vilje, ryste op med nogle af Fyrøs penge.

Jytte havde delt dem op i grupper på to og to, der sammen skulle udforske landet. Kristian skulle følges med Birgitte, skønt han hellere ville have slået følge med en der var knap så forblændet af tankegangen på Fyrø. De skulle sammen til Cairo. De havde fået en uge til at lave en undersøgelse af byen, og eventuelt i hemmelighed kontakte oppositionelle, inden de igen skulle mødes på båden. Jytte og Solvej blev tilbage som bådvagter.

Kristian syntes det var spændende at være i Ægypten. Alt var anderledes, end han var vant til. Togene var så overfyldte, at folk stod tæt sammenpressede og knapt kunne bevæge sig. Busserne kørte altid med de sidste mennesker hængende i døråbningerne. Alle folk var venlige og gæstfrie mod dem, og tit blev de inviteret på te. På tehuse mødte de mange, der gerne ville snakke med

dem og høre om Danmark. Birgitte berettede om arbejdsløshed og alle andre problemer i det kapitalistiske Danmark. Og som modsætning til det fortalte hun ivrigt om sammenholdet og solidariteten på Fyrø.

De boede på et lille snusket hotel ikke langt fra pyramiderne. Kristian havde en dag foreslået, at de skulle tage hen og se dem, når de nu alligevel var så tæt på. Men Birgitte havde blot fejlet ham til side med en bemærkning om, at "vi har virkelig vigtigere ting for her end at lege turister".

Den sidste dag i Cairo var de kommet i god snak med en mand på et tehus. De var kommet til at snakke om det politiske system i Ægypten. Manden sænkede stemmen og kiggede sig omkring, inden han sagde: - Der er mange mennesker der sulter i Ægypten i dag.

Manden som hed Muhammed fortalte også, at han var med i et forbudt parti, der arbejdede for, at Ægypten skulle være med til at danne en fælles arabisk front mod Israel.

Birgitte nikkede ivrigt, til det manden sagde.

- Mubarak er ikke god, sagde Muhammed, mens han skævede op på det næsten obligatoriske billede af præsident Mubarak der hang i alle tehusene og i de fleste forretninger.

Kristian måtte pludselig skynde sig ud for at forrette sin nødtørft. Han havde ligesom Birgitte fået dårlig mave og måtte ofte besøge det ægyptiske wc. Det bestod af et hul i cementen og en vandhane, hvorfra de med den ene hånd kunne skylle sig bagi.

Da Kristian kom ind igen, foreslog Muhammed, at de skulle gå en tur sammen, så de kunne snakke mere uforstyrret. De kom ikke længere end ud på fortovet, før fire mænd kom og præsenterede sig som politi og bad dem gå med. De protesterede alle tre og ville have at vide, hvorfor de skulle følge med. På et gebrokkent engelsk fik de at vide, at de blot skulle følge med, fordi politichefen ville høre, hvad de havde snakket om.

De blev ført hen til to politibiler, hvor Muhammed kom ind i den ene, og Birgitte og Kristian kom ind på bagsædet af den anden.

- Vi benægter, at vi har snakket politik eller negativt om deres leder, hviskede Birgitte til Kristian under køreturen.

Kristian nikkede.

Da de ankom til stationen, blev de ført ind til en politichef. Hans kontor var luksuriøst indrettet, og hans jakke var dekoreret med stjerner.

Politichefen bød dem velkommen og spurgte, om de ville have kaffe, hvilket de sagde ja tak til.

Politichefen gik høfligt i gang med at spørge om deres navn og adresse og om deres formål med at besøge Ægypten.

- Vi havde hørt så meget smukt om Ægypten, så vi fik lyst til at se det ved selvsyn, sagde Birgitte og smilede til manden.

- Hvad synes I så om at være her? spurgte politichefen uden at skjule, at Birgittes svar behagede ham.

- Vi synes det er et meget smukt land fyldt med venlige mennesker, fortsatte Birgitte sin charmeoffensiv.

- Tak, sagde politichefen.

- Specielt har pyramiderne vores store interesse. De er så fantastiske, og vi har ofte diskuteret, hvordan det var muligt at bygge dem, sagde Birgitte.

Politichefen fortalte om pyramiderne, og Birgitte spurgte interesseret.

- Hvad synes I om Ægypten? spurgte han.

- Dejligt land, svarede Birgitte.

- Ja, virkeligt et dejligt land, supplerede Kristian.

- Hvad er jeres mening om Mubarak?

- Vi mener, han er en god og dygtig mand, der gør meget godt for Ægypten, men vi interesserer os ikke for politik, sagde Birgitte.

- Hvad snakkede I med Muhammed om? spurgte politichefen og så for første gang under samtalen en smule mistroisk ud.

- Vi snakkede om alt muligt, om pyramiderne og om Nilen, sagde Birgitte.

- Snakkede I ikke om andet? spurgte politichefen.

- Jo vi fortalte også om vejret i Danmark, sagde Birgitte.

- I snakkede også om Mubarak, sagde politichefen.

- Gjorde vi det? Nå ja, det er vist også rigtigt, jeg kan bare ikke huske det så tydeligt, for vi interesserer os jo ikke for politik, sagde Birgitte. Jo forresten, jeg tror nok Muhammed fortalte lidt om Mubaraks familie.

- Fortalte Muhammed jer, at han er medlem af et illegalt parti?

- Nej, det gjorde han ikke, sagde Birgitte.

- Sagde han heller ikke noget negativt om Mubarak?

- Det kan jeg i hvert fald ikke huske, svarede Birgitte.

- Det kan jeg heller ikke, supplerede Kristian.

Efter endnu ti minutters udspørgen fik de lov til at gå.

- Hvad med Muhammed? spurgte Birgitte. Kan han også gå?

- Nej ham beholder vi her, svarede en anden politimand, der var kommet ind på kontoret.

- Hvorfor? Hvad har han gjort? spurgte Kristian.

- Det er et internt ægyptisk spørgsmål, svarede han.

- Er det på grund af at han har snakket med os? spurgte Kristian.

- Det er fordi, han er en fjende af Mubarak og af det ægyptiske folk, mere kan jeg ikke oplyse, sagde politimanden.

Birgitte og Kristian måtte gå uden at vide, hvad der videre skete med Muhammed.

- Det klarede du flot, sagde Kristian, da de igen var ude i Cairos myldrende gader.

- Ja, men det irriterer mig bare grænseløst, at så mange mennesker blindt tror, at deres præsident er verdens bedste. Når vi så endelig møder en, der tør tænke selv, bliver han straks sat i fængsel.

Tanken om, at de selv betragtede Janus som verdens bedste leder, på verdens bedste ø, fløj gennem Kristians hoved. Men han afviste hurtigt tanken igen.

- Lad være med at kigge dig tilbage, sagde Birgitte lidt senere, men en mand følger efter os. Han er i jakkesæt og har et lille overskæg.

- Det er rigtigt nok, han kunne se ud til at følge efter os, sagde Kristian lidt efter.

- Kom, vi går ind her, sagde Birgitte og gik ind gennem en dør til et tehus. De satte sig hurtigt, så de ikke kunne ses fra gaden, men godt kunne holde øje med, hvem der kom ind af døren.

Manden med det lille overskæg kom med det samme og kiggede hurtigt rundt, indtil hans blik fangede de to danskere, hvorefter han satte sig ved et bord i den anden ende af tehuset.

- Sikken en amatør, sagde Birgitte til Kristian, ham gider vi ikke have på slæb længere.

- Hvordan skal vi hægte ham af? spurgte Kristian.

Birgitte sad stille et øjeblik, før hun svarede: - Du går ud af baglokalet, han tror sikkert du skal ud og tisse. I stedet sørger du for at stikke af, mens han sidder og holder øje med mig, og så må jeg finde ud af at ryste ham af mig. Vi mødes på vores hotel.

Kristian gik ud gennem baglokalet og derpå hjem til deres hotelværelse. Han var sikker på, at ingen fulgte efter ham, for et par gange havde han gemt sig og holdt nøje øje med, om nogen var kommet løbende efter ham. Og det var der ikke.

En time senere kom Birgitte op på deres fælles værelse.

- Fik du rystet ham af dig.

- Ja, han var let nok at snyde, jeg løb bare igennem en butik, og så vil jeg sværge på, at han ikke fulgte efter mig længere. Men da jeg kom tilbage til hotellet, stod han åbenlyst og ventede på mig.

- De må have vidst, hvor vi boede.

- Ja, sagde Birgitte.

- De har et effektivt efterretningsvæsen.

- Hvor er de latterlige alle de ægyptere, der tror på, at Mubarak er så god og dygtig, sagde Birgitte. Mange af dem tilbyder ham som en hel gud.

- Det er nok heller ikke let at være modstander af styret, sagde Kristian. Lige fra barn af bliver de jo indoktrineret med, at det er verdens bedste land, de lever i med verdens bedste mand til at lede det.

- Jeg kan bare ikke fatte, at de finder sig i at være nogle små usle brikker i en diktators spil. Hvorfor laver de ikke revolution og afsætter Mubarak sammen med hele hans efterretningsvæsen, der holder ham ved magten? Det er fantastisk, de ikke gør oprør. Synes du ikke?

- Jo, men sådan fungerer det jo nok i de fleste ulande, sagde Kristian.

- Fordi det fungerer sådan i de fleste ulande, skal vi da ikke stille os tilfreds med det. Hvis vi bare havde sagt, at Danmark fungerer på den her måde, og det kan vi ikke lave om på, så havde vi aldrig fået startet Fyrø.

- Det er rigtigt nok, indrømmede Kristian, mens en af de forbudte tanker røg igennem ham: - Hvad nu hvis Janus' styre var lige så diktatorisk som det ægyptiske?

Kristian fik dårlig samvittighed over det han havde tænkt, for det var selvfølgelig ikke rigtigt. Han havde jo lov til at indkalde til fællesmøde på Fyrø, hvis han ville. Han gjorde det bare ikke, men det måtte vel være hans egen fejl.

Den næste dag tog Kristian og Birgitte tilbage til båden. Hele vejen fra Cairo havde de været klar over, at to efterretningsfolk fulgte efter dem. Da de gik på

gaden var de hele tiden hundrede meter bagude, men da de kom ud på havneområdet blev afstanden øget.

Da Kristian kom ombord på båden spærrede han øjnene op på vid gab af overraskelse over at møde - Janus og Lea.

- Går det godt i Afrika? spurgte Janus med et smil.

- Udmærket.

- Du ser ud som om, du er overrasket over at se os her, fortsatte Janus.

- Ja, mon ikke.

- Lea og jeg har taget på en lille tur for at høre hvordan, det går. Jeg flyver hjem om et par dage, men Lea bliver og sejler med hjem. Har du og Birgitte haft en god tur i Cairo?

Kristian fortalte hurtigt om deres møde med Muhammed, politiet, og til sidst fortalte han, om de to efterretningsfolk, der sikkert holdt vagt uden for båden.

- Lea, vil du lige gå op på dækket, og se om de stadig er der?

spurgte Janus.

Da Lea et øjeblik efter kom tilbage, fortalte hun, at lidt derfra stod to mænd, som godt kunne passe til Kristians beskrivelse.

- Lad dem bare more sig. De kan ikke gøre os noget, vi har ingen ulovlig last med denne gang, sagde Janus og gik ind i forkahytten - og Lea fulgte ham.

- Hun sagde ikke det mindste til mig, tænkte Kristian harmfuldt. Hun lod næsten som om, vi aldrig havde set hinanden før.

Da de skulle spise aftensmad om bord, sad Kristian lige overfor Janus. Han glædede sig over den gode mad, som Janus og Lea havde haft med hjemmefra. Der var også dækket fint op i anledningen af Janus og Leas ankomst. Kristian var lige ved at løfte sin dejlige danske ostemad med to store skiver ost til munden, da Janus langede en arm over og snuppede den ene skive.

- Vi skal spare, sagde Janus med den mest selvfølgelige stemme, og lagde Kristians skive ost på sin egen mad og begyndte at spise den.

Kristian blev så forbløffet, så han slet ikke kunne finde på noget at svare. Langsomt begyndte han at spise sin mad med den ene skive ost på.

Efter maden fortalte Janus, som han plejede. Han fortalte om alt, hvad der var sket på Fyrø, siden de var sejlet. Han fortalte, at murene til kulturhuset skød i vejret for hver dag, der gik. De var igen begyndt at forhandle med den nordmand, der en gang tidligere havde bestilt både hos dem, men var løbet fra aftalen.

- Denne gang sikrer vi os mod, at han løber fra aftalen, sagde Janus. Såfremt han ikke overholder aftalen, skal han indbetale en halv million i bod, kommer der til at stå på kontrakten.

Kristian glædede sig over at høre Janus fortælle på den sædvanlige medrivende og spændende måde. Det fik Kristian til at glemme alt om "ostetyveriet", og i stedet følte han sig som et med alle de andre fyrøboer.

Kristian lod sig rive med af Janus tale og glemte alt om tid og sted, indtil han pludselig kom til at se på sit ur, og opdagede, at klokken var to om natten. Han kunne ikke forstå, at tiden var løbet så hurtigt, så han spurgte Jytte, hvad klokken var.

- Den er to, hvæsedde Jytte tilbage. Hvis du keder dig, synes jeg du skal sige det højt til Janus.
  - Det gør jeg ikke. Det var ikke ment på den måde.
  - Nå, sagde Jytte og lyttede videre til Janus.
- Lidt senere stoppede Janus med at fortælle, og hurtigt gik alle til ro.

Næste morgen stod de først op klokken ni til Kristians store forbavselse og glæde. Men ved morgenbordet kunne han ikke få øje på hverken Janus eller Lea. Mistanken jog som et lyn ned i ham. Havde de to sovet sammen? Hvorfor havde Janus valgt at tage Lea med? Havde de to et forhold?

Han havde hverken lyst til at spørge Solvej, Birgitte eller Jytte om, hvor de var henne, og de nye vidste det garanteret ikke. Da de var færdige med at spise, gik han ind i forkahytten for at se efter dem, men de var der ikke. Nu var der kun det lille rum tilbage, hvor Birgitte og Jytte plejede at sove. Han tog i døren. Den var låst. Det havde den aldrig været før.

- Hvem er det? spurgte Janus indefra den anden side af døren.
- Det er mig, Kristian, fremstammede Kristian.
- Hvad vil du? spurgte Janus.
- Ikke noget? sagde Kristian forvirret. Han havde helt glemt at finde på et alibi, så optaget havde han været af at finde ud af om Lea og Janus havde sovet sammen.
- Nå, brummede Janus indefra, og Kristian skyndte sig væk med tankerne i vild uorden. Han var sikker på, at Lea havde været på den anden side af døren. Men hvorfor havde de jaget Birgitte og Jytte væk fra deres sædvanlige sovepladser og låst døren. Var det derfor Lea ikke ville komme sammen med ham mere? Var det derfor, hun havde været så villig til at opløse deres forhold?

Kristian besluttede sig til at komme væk fra båden for at få ro til at tænke. Han gik hen til Jytte og tilbød, at han ville gå i land og købe noget frisk mad. Jytte gav ham lov, og fem minutter efter var Kristian på vej ind mod markedspladsen. Efterhånden, som han gik, faldt han noget til ro. Han var helt opslugt af sine egne tanker.

- Selvfølgelig har Lea lov til at komme sammen med Janus, når hun ikke kommer sammen med mig mere, tænkte han. Han kunne heller ikke bære nag til Janus over, at han havde et forhold til Lea. Hun var jo fri, og desuden havde Janus jo ikke været med til at opløse deres forhold.

Kristian gav efter for en pludselig indskydelse om at gå en lille omvej, for at se det danske konsulat i Alexandria. En af de nye havde fortalt ham, hvor det lå.

I et mondænt kvarter tæt på havet lå det danske konsulat. Lige da Kristian gik forbi, blev døren åbnet, og ud kom en stor kraftig pige i smart lyst sommertøj.

- Hej Kristian, råbte pigen glad.

Først nu opdagede Kristian, at det var Trine. Trine der havde været med til at smugle våben, og siden var stukket af til Libanon, for at hjælpe den døde Achma med at flygte.

- Hej Trine, svarede Kristian med glæde i stemmen, skønt han vidste, han burde være vred på hende, fordi hun var stukket af.

Sikken en overraskelse. Jeg kunne næsten ikke kende dig igen i dit nye tøj?

- Du har vist heller aldrig set mig i andet end noget slidt og beskidt arbejdstøj før, sagde Trine og smilede.

- Hvad laver du her? spurgte Kristian.
- Jeg var kommet her ned for at hente Achma med hjem, sagde Trine pludselig alvorligt. Men han var død, udbrød hun hårdt og så direkte på ham. Kristian slog blikket ned.
- Vidste du det?
- Kristian svarede ikke. Han var fanget i en fælde, han ikke kunne slippe ud af.
- Vidste du det? gentog Trine endnu skarpere.
- Nej, løj han.
- Du vidste det, råbte Trine. Det var derfor, du ville forhindre, at jeg rejste til Libanon. Er det ikke rigtigt?
- Jo, du må undskylde, men vi ville dig jo kun det bedste.
- Det bedste for et menneske kan aldrig være at leve på en løgn - aldrig.
- Nej, du må undskylde, sagde Kristian og undrede sig over, så kontant hun var blevet.
- Du fik mig til at skrive et brev til en, du vidste var død, sagde hun og gik hen imod ham. Hvis idé var det? Var det dig selv, der fandt på det?
- Ja.
- Hvem fandt så på, at du skulle forhindre mig i at komme til Libanon? Du behøver ikke at tænke så længe over, hvad du skal sige, for jeg kender godt svaret. Jeg vil bare høre, om du kan sige noget, der ikke er løgn.
- Det var Janus og Jytte der foreslog det, men de gjorde det kun for at hjælpe dig.
- Løgn. De gjorde det for deres egen skyld og ikke spor andet. De gør intet for andres skyld. Hvordan skulle det blive til min fordel, at de lyver for mig? Jeg er ikke deres barn. Jeg er et selvstændigt voksent menneske. Janus vil bare have så mange mennesker under sig som muligt. Og Jytte lever kun for at behage ham mest muligt, ligesom de fleste andre på Fyrø.
- Nu overdriver du vist.
- Overhovedet ikke. Janus er som en guru, og næsten halvdelen af pigerne på Fyrø har været i seng med ham. Og de der ikke har været det endnu, drømmer ikke om andet end, at det sker.
- Det passer ikke, sagde Kristian mekanisk, samtidig med at han begyndte at føle sig svimmel. Det var helt forkert, at Trine, som havde svigtet, tillod sig at overfuse ham og svine Janus til på den beskidte måde.
- Han kom til at tænke på, at Freja en gang havde sagt, at de mest nedrige mennesker var dem, der ikke havde moral til at blive på Fyrø. De svigtede deres bedste kammerater ved at stikke af på trods af den store skat af viden og kammeratskab, de havde modtaget.
- Ved du for øvrigt, hvorfor vi skulle sejle våben til Libanon? spurgte hun.
- Snak dog ikke så højt, sagde Kristian irriteret. Vi befinder os i Ægypten.
- For fremtiden vil jeg kun gøre ting, der kan snakkes højt om alle steder. Men hvorfor tror du, vi skulle sejle våben ned til palæstinenserne?
- Det var selvfølgelig fordi, vi kunne hjælpe dem i deres retfærdige kamp for et land, sagde Kristian belærende.
- Forkert. Det var fordi, Janus skulle tjene nogle hurtige penge. Han fik nemlig udbetalt elleve millioner kroner for våbnene.
- Det er løgn, råbte Kristian ophidset.
- Så tag til Libanon og spørg dem ad, sagde Trine.

- Du lyver, sagde Kristian, men han frygtede, at hun talte sandt. Hvem har sagt det?
  - Achmas far. Han var en af de tre, der udbetalte pengene til Janus.
  - Hvorfor skulle Janus dog gøre det? spurgte Kristian tvivlende.
  - Jeg ved det ikke, sagde Trine, men umiddelbart tror jeg ikke, han er den type, der stikker pengene i sin egen lomme og lever i sus og dus siden hen. Det er han for nærig til. Men det er heller ikke det vigtigste, hvad han vil gøre med pengene. Det vigtigste er, at vi, der satte livet på spil, ikke en gang vidste, hvorfor vi gjorde det.
  - Kan det ikke være noget, Achmas far finder på, fordi han er bitter over Achmas død?
  - Han er ikke bitter over Achmas død. For ham døde Achma som martyr i en retfærdig kamp, og desuden nærer han en dyb respekt for Janus.
  - Jeg kan bare ikke se det logiske i, at Janus skulle have penge for våbnene. Hele formålet med øen er at hjælpe partisaner i kamp, hvorfor skulle Janus tjene penge på dem, han ønsker at hjælpe.
  - Prøv at høre godt efter Kristian, sagde Trine energisk. Janus giver aldrig en krone bort til et menneske eller et projekt han ikke har hundrede procent kontrol over.
- Kristian glædede sig i sit stille sind over, at Trine ikke anede noget om eksistensen af centralkomiteén på Fyrø. Højt sagde han: - Jeg tror ikke på det - skønt han var begyndt at tvivle.
- Det må du også selv om, jeg fortalte det bare for at hjælpe dig, sagde Trine stødt. Er du hernede sammen med andre fra Fyrø?
  - Ja, Solvej, Birgitte, Jytte og jeg er sejlet hertil med de sidst tilkomne på Fyrø. Vi ligger i en Fyrøbåd ikke så langt herfra. Du kan komme og besøge os, hvis du har lyst.
  - Nej tak, sagde Trine bestemt. Jeg vil gerne snakke med dig, men jeg har ikke lyst til at udsætte mig for mere hetz fra fyrøfolk. Hvis Jytte ser mig igen, vil hun ikke stoppe med at køre på mig, før jeg grædende har indrømmet mine fejl og sagt, jeg er villig til at starte på Fyrø igen.
  - Du er blevet skrap til at svare for dig.
  - Tak skal du have Kristian. Det vil jeg tage som en kompliment.
  - Hvad laver du egentlig her i Ægypten?
  - Jeg leger turist. Jeg har altid villet se pyramiderne, og da jeg nu var kommet til Libanon for at hente Achma, kunne jeg lige så godt benytte lejligheden til at tage et lille smut til Ægypten.
- Kristian ærgrede sig over, at han selv havde været så tæt på dem og dog ikke henne ved dem eller inde i dem. Højt sagde han: - Du kan vel ikke gå og se på de pyramider hver dag.
- Nej, svarede Trine, men jeg har lært nogle ægyptere at kende. Jeg skal i øvrigt besøge en ægyptisk familie nu, så jeg må smutte, men kan vi ikke mødes en anden dag.
  - Jo, sagde Kristian, og de aftalte at mødes tre dage senere på et tehus.

Kristian gik ned mod det ægyptiske marked, der var lige så kaotisk som hans indre. Det der ærgrede ham mest var, at han ikke kunne få vished. Havde Janus fået penge for våbnene? Hvad havde han brugt pengene til, hvis han havde fået

de elleve millioner? Var det Janus, der indirekte eller direkte var skyld i, at hans og Leas forhold blev opløst, fordi han ikke tålte rivaler? For første gang i de ni måneder, han havde været på Fyrø, strejfede tanken ham - han kunne stikke af. Han kunne bryde femårskontrakten.

Da Kristian vendte tilbage til båden, spurgte Jytte, hvorfor det havde taget så lang tid.

- Jeg mødte en ægypter der var kritisk overfor styret, løj Kristian. Han inviterede mig til at besøge ham om tre dage.

- Nå, det lyder spændende, sagde Jytte, men det bliver ikke så let, for vi har planlagt, at I alle sammen skal tage til Israel i morgen.

- I morgen?

- Ja, men det kan måske være, at Birgitte og jeg kan gå hen og møde din ægypter? Vi bliver nemlig her ved båden.

- Nej, det er ikke så godt. Jeg lovede ham, at jeg kom alene. Han var noget nervøs.

- Det er også lige meget. Vi aftalte, at du skal tage af sted sammen med Solvej i morgen.

- Ja, sagde Kristian.

Om aftenen fortalte Janus igen. Efter først at have udbredt sig om den hjemlige politiske situation, sænkede han stemmen og sagde: - For en uge siden modtog jeg et brev, der var sendt fra Sverige og adresseret til mig. I brevet var der en advarsel om, at hvis jeg ikke forduftede fra Fyrø i en vis fart, ville jeg blive likvideret. Det var underskrevet "en kreds af internationale fascister".

Desværre tror jeg ikke, det er ment som en spøg, selv om vi ikke kan vide det. I ved alle, at der tidligere er nogen, der har skudt efter Jytte og mig, så derfor har vi besluttet at tage nogle forholdsregler.

For det første skal jeg altid have en anden person ved min side som livvagt. I øjeblikket er det Leas opgave at sikre mit liv. For det andet må I aldrig omtale mig, når der er mennesker til stede uden for ø-gruppen. Hvis I bliver spurgt direkte, om hvor jeg er, skal I sige, I ikke ved det. Bliver I spurgt om min rolle på øen, skal I sige at den er perifer, og i øvrigt kan I sige, at jeg er syg. På den måde vil vi få fascisterne til at tro, jeg er en syg og ligegyldig person, det ikke er umagen værd at spilde en kugle på. En ting er helt sikkert. Det skal ikke lykkes dem at skræmme mig væk fra jer. De skal ikke skille os. Vi rykker tværtimod endnu tættere sammen.

- Hørt, hørt, hørt, blev der råbt alle steder fra, indtil nogen begyndte at synge slagsangen. Hurtigt faldt alle i med sangen, der blev sunget med ekstra drøn på.

Efter sangen sagde Jytte: - Du skal vide, vi aldrig vil svigte dig. Jeg er helt sikker på, at jeg taler på alles vegne, når jeg siger, at vi vil gøre alt for at passe på dig. I øvrigt kan jeg ikke lade være med at føle mig stolt over, at de er bange for os.

- Hørt, hørt, blev der igen råbt.

- Jeg synes også, det er en syg tankegang, de har. De må jo tro, at øen vil gå i opløsning, hvis de fjernede mig, sagde Janus.

Kristian sagde ikke noget, men indvendig var han midt i et kæmpe oprør. Han kunne ikke finde ud af, om Lea kun var Janus' livvagt, eller om hun var hans el-

skerinde. En spirende tvivl havde sneget sig ind i ham. Var det hele bare noget, Janus fandt på? Var det rent opspind, at nogen havde skudt efter ham og sendt et trusselsbrev?

Den næste morgen tog Kristian og Solvej af sted, som nogen af de første. De havde aftalt at tage af sted to af gangen for ikke at gøre arbejdet for let for det ægyptiske efterretningsvæsen. Desuden mente de, at chancerne for at slippe over den israelske grænse var større, hvis de ikke kom i samlet flok.

De kørte først med et overfyldt tog i tre timer, før de kom til holdepladsen for busserne, der kørte direkte til Israel. Efter at de også havde kørt med bus i tre timer, kom de til den israelske grænse.

Ved grænsen blev de imidlertid afvist som uønskede gæster. Solvej krævede stædigt at få en forklaring af grænsevagterne, men uden held.

Lidt efter så de to andre Fyrøboer blive afvist.

- Der er ingen tvivl om, at de må have et godt samarbejde med det danske efterretningsvæsen, siden de også afviser de andre, der ikke var med i Libanon, sagde Solvej.

- Fik vi egentlig penge for de våben, vi sejlede til Libanon? spurgte Kristian og forsøgte at få det til at lyde så henkastet som muligt.

- Nej, det ved du da godt. Det skulle være en hjælp til palæstinenserne, sagde Solvej og iagttog ham koldt.

- Pokkers også, sagde Solvej, da endnu to fyrøboer måtte forlade en bus, inden den kørte over grænsen. Nu tager vi tilbage til båden og finder ud af, hvad vi skal gøre, sagde Solvej.

På vejen tilbage tænkte Kristian, at der var så meget, han havde lyst til at snakke med Solvej om. Men noget var kommet imellem dem, som gjorde ham tavs. Al den tvivl, han på det seneste var blevet angrebet af, turde han ikke lufte for hende. Han var sikker på, hun ville være loyal overfor Janus og Fyrø, og det betød, hun ville bringe hans tvivl videre i systemet - så han tav.

Da de var kommet tilbage til Fyrøbåden, var Janus taget af sted med fly til Danmark, men Lea var blevet tilbage.

Nogle timer senere var alle fyrøboerne tilbage i båden.

- Deres efterretningsvæsen er effektivt, ikke en eneste af os kom over grænsen, sagde Solvej.

- Det er også lige meget, sagde Jytte. Birgitte, Lea og jeg foreslår, at vi sejler en tur til Libanon og besøger det land i stedet, når nu Israel er så ugæstfrit.

- Hørt, hørt.

- Vi kan tage af sted allerede i morgen tidlig. Vi skal blot have provianteret og meddelt havnemyndighederne, at vi sejler.

For sikkerheds skyld må vi hellere sige, at vi sejler til Danmark, så der ikke med det samme ligger en israelsk patruljebåd og venter på os, sagde Jytte.

- Synes I alle, at det er en god idé at tage til Libanon? spurgte Lea.

- Ja, lød det højt alle steder fra.

- Er der nogen, som ikke mener, det er en god idé? spurgte hun igen.

Der var stille et kort øjeblik før Lea sagde: - Så gør vi det. Alle begyndte at klappe højt. Også Kristian, skønt han havde håbet, de var blevet i Ægypten to dage mere, så han kunne have mødt Trine igen.

Næste dag forlod de Alexandria havn, og da de var kommet så langt væk, at de ikke kunne se land mere, lagde de kursen om og sejlede mod Libanon.

De havde kun sejlet et par timer, da de fik øje på et mindre israelsk krigsskib med retning ind i deres sejlroute.

Jytte, Birgitte, Lea og Solvej holdt et hastemøde i styrehuset, mens Kristian passede roret.

- De kan ikke sænke vores båd en gang til, sagde Lea vredt.
  - Det kan de godt finde på, sagde Jytte mørkt. De gør hvad der passer dem.
  - Det er jo den rene terrorisme, sagde Solvej.
  - Kan vi sejle fra dem? spurgte Birgitte.
  - Ja, vi vender med det samme og sejler tilbage i ægyptisk farvand, udbrød Jytte.
- Kristian, kan vi nå ind i ægyptisk område, før de har indhentet os?
- Måske, hvis vi er heldige. Vi kan prøve, sagde Kristian og følte sig stolt over, at Jytte søgte råd hos ham, og at hun overhovedet ikke gjorde mine til selv at overtage roret.

- Så vend båden og sæt fuld fart på, råbte Jytte ophidset.

Kristian drejede skarpt på roret. Båden krængede og drejede rundt. Kristian gassede op, og for fuld fart gik det i retning af ægyptisk territorial farvand. Det israelske krigsskib ændrede også retning. Det tog forfølgelsen op.

- Det er bedst, hvis alle går nedenunder i forkahyten, sagde Jytte til alle de nye.
- Det er for at være ekstra sikre, hvis de skulle finde på at beskyde os, hvilket vi naturligvis ikke tror, de kan finde på. Vi skal nok sejle fra dem.

Henvendt til Solvej sagde Jytte stille: - Du går med dem nedenunder og sørger for at berolige dem.

I styrehuset blev det diskuteret livligt, om de kunne nå det eller ej.

- Hvor skal vi sige, vi var på vej hen, hvis de indhenter os? spurgte Birgitte.
- Jeg tror, vi holder fast i, at vi skulle til Libanon, ellers tror de bare ikke på os, sagde Jytte.
- Hvad var så vores ærinde i Libanon? spurgte Birgitte.
- Jeg tror, vi bliver nødt til at være ærlige og sige, at vi ville snakke med vores palæstinensiske kammerater, sagde Jytte efter et øjeblik's eftertænksomhed.
- Jeg tror, vi klarer den, sagde Kristian noget senere. De sejler ikke ret meget hurtigere end os, så med mindre de tør forfølge os ind i ægyptisk område, tror jeg, vi klarer den.

- Jeg går straks ned og siger det nedenunder, sagde Jytte og gik ned i forkahyten.

Lidt efter var Jytte tilbage og Kristian sagde: - Vi klarer den, det er helt sikkert nu.

I det samme lød der et brag.

- De skyder efter os, skreg Birgitte.
- Det er ikke sikkert, det er for at ramme os, sagde Jytte, og i det samme lød et brag til.
- Hvad skal vi gøre? råbte Lea.
- Vi skal ikke gøre noget, for Jytte har ret, sagde Kristian, så roligt han kunne. De er ikke ude på at ramme os, for så havde de allerede ramt os.

I det samme kunne de se, at krigsskibet ændrede retning væk fra dem.

- Pyh ha, sagde Jytte. Jeg kunne ikke have klaret det, hvis de en gang til havde sænket vores skib, for slet ikke at snakke om, at der kunne være sket endnu værre ting.

Kristian kunne mærke, at han begyndte at ryste over hele kroppen, men han sagde ikke noget.

Lidt efter samledes alle på dækket i det dejlige solskinsvejr. Jytte gav det israelske krigsskib nogle barske ord med på vejen.

- De skal ikke få held til at skræmme os. Vi kommer tilbage, sluttede hun med at sige.

Derefter sang de for fuld kraft, indtil de igen lagde til i Alexandria havn.

De fortalte toldmyndighederne, at de havde ombestemt sig til at blive i Ægypten noget længere tid. De slap dog ikke for at betale en ny sum penge i bestikkelse for at komme i land.

- Hvor lang tid skal vi blive her? spurgte en af de nye, da de havde fået meddelelsen om, at de kunne gå fra borde.

- Det kan vi snakke om i aften. Resten af dagen bruger vi bare til at lave, hvad vi vil i Alexandria, sagde Jytte.

Kristian gik alene rundt i Alexandrias gader. Han tænkte på det, Trine havde sagt, og på, om det var dumt, han havde bundet sig til Fyrø med en femårskontrakt.

Han håbede, at de blev den næste dag i Alexandria, så han fik mulighed for at møde Trine igen. Der var så mange ting, han kun kunne snakke med hende om, fordi hun ikke mere var med og derfor ikke var loyal over for Janus, Jytte og alle de andre. Han undrede sig over, at Lea slet ikke snakkede med ham mere. I hans tanker blev der ved at dukke billeder op af hende og Janus uden tøj.

Da de havde spist aftensmad, fortalte Jytte, at hun havde snakket i telefon med Janus og fået en glædelig overraskelse. Hun holdt en lille kunstpause, og fortsatte: - Han har solgt tre Fyrøbåde.

Alle klappede højt og længe, inden Jytte gik videre.

- De tre Fyrøbåde er til den nordmand, vi tidligere har solgt til. Men denne gang har han sat et beløb ind på en spærret konto, så kan han ikke mere løbe fra vores aftaler.

- Det var jo os, der ikke kunne levere til tiden, det var os, der ikke overholdt aftalen, tænkte Kristian. Bare vi nu ikke igen skal til at knokle både nat og dag for at blive færdige.

- For at være i god tid med at levere bådene denne gang har Janus spurgt, om vi ikke vil komme hjem og hjælpe til med det samme. Jeg sagde, at det regnede jeg med, vi ville. Jeg lovede at ringe tilbage, når jeg havde snakket med jer om det.

- Det vil vi gerne, sagde en. Vi kan jo alligevel hverken komme til Israel eller Libanon.

- Hørt, hørt.

- Jeg vil ærlig talt også hellere hjem og arbejde for et frit Palæstina end rejse rundt i Israel og derved tilføre landet valuta, sagde Birgitte.

- Hørt, lød det mange steder fra.
  - Jeg kan godt forstå, hvis nogen måske er en lille smule skuffede, over at vi pludselig tager hjem. Men I skal nok komme ud at rejse en anden gang. Det kan I være sikre på, sagde Jytte.
- Efter et øjeblik pause spurgte Jytte: - Har nogen noget imod, at vi tager hjem nu og hjælper kammeraterne derhjemme med bådene.
- Kristian ærgrede sig over, at han skulle hjem og knokle, og over at han ikke engang kunne nå at få snakket med Trine først.
- Jeg vil gerne blive her en dag til, så jeg kan nå at snakke med den ægypter, jeg har aftalt at mødes med, vovede Kristian at sige.
  - Synes du virkelig, vi alle sammen skal vente på dig, blot fordi du tilfældigvis finder det interessant at snakke med en tilfældig ægypter? Vil du være den der tager ansvaret, hvis vi ikke når at blive færdige med bådene til tiden? spurgte Birgitte.
  - Det er ikke en tilfældig ægypter. Det er en som er imod styret, forsvarede Kristian sig. Desuden er der måske flere, som kan bruge en enkelt dag mere i Ægypten.
  - Er der flere, der har brug for en dag mere i Ægypten? spurgte Birgitte.
- Ingen svarede.
- Det er kun dig, der vil blive her en dag mere, fastslog Birgitte.
  - Ja, men så tager vi af sted i morgen, sagde Kristian.
  - Tænker du slet ikke på at være solidarisk med dem derhjemme eller med andre folk, der kæmper rundt omkring i verden med livet som indsats? spurgte Jytte hidsigt.
  - Jo, sagde Kristian spagt.
  - Så sig det mand, råbte Jytte.
  - Hvad skal jeg sige, spurgte Kristian.
  - Hvad du skal sige? Du skal sige det, Jytte lige har sagt til dig. Sig hvad du mener om palæstinenserne kamp for et frit Palæstina, råbte Birgitte.
  - Jeg mener selvfølgelig, de skal have deres eget land.
  - Men hvad vil du selv gøre? spurgte en af de nye.
  - Godt spørgsmål, sagde Jytte.
  - Jeg vil gerne være med til at lave Fyrøbåde. Jeg kan også se, det er vigtigere, at vi kommer af sted med det samme, end at jeg får snakket med den ægypter, hørte Kristian sig selv sige.
  - Godt vi sejler i morgen tidlig, sagde Jytte.
- Kristian åndede lettet op. Det var overstået.

KAPITEL 12

Den næste morgen blev Kristian vækket af vindens hylen. Han kiggede ud gennem køjet på det oprørte vand.

- Vi kommer vist alligevel ikke af sted i dag, tænkte han glad over udsigten til at kunne nå at møde Trine om eftermiddagen. Det var blevet utroligt vigtigt for ham at mødes med Trine.

- God morgen Kristian, sagde Jytte. Det er godt vejr. I dag behøver vi ikke at frygte for, at de israelske både får øje på os.

- Du vil da ikke sejle ud i det vejr. Det er næsten orkan, sagde Kristian.

- En Fyrøbåd er lavet til at modstå al slags vejr Kristian, og vi har før klaret en orkan. Vi sejler om en time, sagde hun og gik.

Kristian kom i tøjet og gik op i styrehuset for at høre en vejrmelding i radioen. De forudsagde stærk storm, muligvis orkan.

Det gjorde Kristian sikker på, at selv Jytte måtte opgive at sejle ud. Et øjeblik efter kom Jytte op i styrehuset og Kristian fortalte hende om vejrudsigten.

- Jeg har en gang for alle sagt, at en Fyrøbåd er lavet til at modstå al slags vejr. Den kan ikke synke, sagde Jytte.

- Det sagde de også om Titanic, kunne Kristian ikke dy sig for at sige.

- Sikke noget borgerligt vrøvl, du lukker ud. Jeg er lige glad med, hvad nogle mennesker har sagt for hundrede år siden. Det vigtigste for mig er, at den båd, vi skal sejle med, er testet til at kunne klare al slags vejr, og den er bygget af mennesker, jeg stoler på. Desuden har jeg snakket i telefon med Janus her til morgen. Han siger, det er meget vigtigt, vi tager af sted hurtigt, så vi kan blive færdige med bådene til tiden.

- Jeg tror, det er farligt at sejle ud, sagde Kristian. Tænk på hvor tæt vi var på at gå ned, sidst, vi var ude i en orkan. - Farligt, fnøs Jytte. Står du og siger, at det, Janus og jeg foreslår er farligt. Du kan stole på, vi ved præcis, hvad vi gør. Og vi sejler om en time, men det bliver ikke med dig ved roret. Vi kan ikke have en styrmand, der tvivler på skibet og vores fælles styrke, så jeg styrer selv.

- Jeg tager ikke med, hørte Kristian sin indre stemme sige højt.

Jytte trak sit ansigt forbitret sammen. Kristian hørte et klask og mærkede en flammende sviden på sin ene kind.

Hun havde slået ham!

Han kiggede udtryksløst på hende og sagde: - Jeg tager ikke med. Du kan slå eller indkalde til fællesmøde. Det er lige meget. Jeg tager ikke med.

Jytte stirrede ondt på ham.

- Tror du jeg vil indkalde til fællesmøde, så du kunne gøre andre bange med alt dit forbandede vrøvl, hvædede hun. Du kan tage dit tøj og gå fra borde med det samme, skreg hun så højt, at hun et øjeblik overdøvede vindens hylen.

- Mener du det? spurgte han vantro.

- Ja selvfølgelig mener jeg det. Du venter oppe på kajen, så kommer der en barnepige, der skal følge dig hjem. Men du kan vente dig, til jeg møder dig igen, din lort.

Kristian begyndte mekanisk at smide sit tøj og få ejendele ned i tasken. Han fortrød ikke, hvad han havde sagt. Det var vanvittigt at sejle ud i det vejr. Det vidste enhver, der havde taget en søfartsuddannelse.

Da han var færdig med at pakke, ville han ind i forkahytten for at sige farvel. Han tog fat i dørhåndtaget, men i det samme kom Jytte tilbage og spurgte rapt: - Hvad skal du?

- Jeg vil bare sige farvel til de andre.
- Nå, så du troede, du skulle ind og fortælle alle de andre, at nu forlod styrmanden den synkende skude. Men du kan godt spare dig dine forsøg på at splitte os. Nu går du direkte op på kajen. Jeg skal nok sige farvel for dig - når tiden er inde til det.
- Ja, sagde Kristian, og begyndte at gå op af trappen.
- Kristian, du kan fortryde endnu, sagde Jytte bag ham. Vi har også brug for dig ombord. Du får lov til at styre. Hører du Kristian.
- Jeg tager ikke med, sagde Kristian, og åbnede døren ud til uvejret.

Da Kristian havde stået oppe på kajen i stormvejret og ventet et stykke tid, kom Solvej op til ham med en stor taske.

- Din store idiot, råbte hun igennem larmen fra bølgenes brølen. Jeg skulle aldrig have inviteret så stor en egoist til Fyrø. Du svigter alle dine kammerater, når vi har allermest brug for dig og dine evner.

- Det er vanvittigt at sejle ud i den orkan, svarede Kristian hårdt. De lover endda endnu skrappe vind.

- Skiderik, skreg Solvej gennem stormens hyl.

Birgitte var ved at tage fortøjningerne, og lige inden, de lod fortøjningen gå, råbte hun: - Kom nu med Kristian, vi skal nok klare den.

- Nej, råbte Kristian tilbage.

- Idiot, skreg Birgitte og hoppede ombord på Fyrøbåden der lagde fra kaj.

I det samme kom en mand i uniform løbende ud mod dem. Han vinkede kraftigt til båden for at få den til at vende om. Da han havde kæmpet sig helt ud, hvor Solvej og Kristian stod, råbte han af sine lungers fulde kraft: - Orkan, kom tilbage. Han fortsatte ivrigt med at vinke.

Jytte begyndte at vinke til manden. Hun lod som om hun troede, han vinkede farvel, og Birgitte, der var den eneste som var ude, fulgte Jyttes eksempel.

Manden henvendte sig nu til Kristian på sit gebrokkne engelsk og sagde: Der er stormvarsel. Det bliver orkan, og alle andre skibe søger havn.

- De sejler i en båd, der er bygget til at klare den slags vejr, sagde Solvej kampberedt.

- Manden rystede på hovedet. Det kan blive meget farligt for dem, sagde han og kiggede ud mod Fyrøbåden, der var på vej ud af det forholdsvis rolige vand bag molerne.

- Hvorfor gør de det? spurgte manden.

Ingen svarede ham.

Da Kristian og Solvej var kommet gennem tolden, gik de småskændende hen til et snusket, men billigt hotel og lejede et værelse. På vejen kom de forbi enkelte tagsten, som stormen havde revet ned.

På værelset begyndte Kristian at fortælle om sit møde med Trine.

- Det er en gemen løgn, råbte Solvej, da Kristian fortalte, at Janus havde modtaget penge for våbnene. Jeg kan godt forstå du begynder at tvivle på Fyrøbåden, når du omgås sådan en løgner. Har hun sagt andet til dig?
  - Hun har sagt, at vi alle blindt adlyder Janus, og at han har været i seng med næsten halvdelen af pigerne på øen.
  - Den lede mær, råbte Solvej. Hun er bare tosset, fordi Janus ikke har spurgt hende. Derfor vil hun hævne sig på den infame måde, og hun var lige ved at få held med sit forehavende. Du kan vel gætte, hvad hun var ude på?
  - Næ, sagde Kristian.
  - Hun var selvfølgelig ude på at få dig til at bryde med os andre. Jeg tror ikke det var tilfældigt, hun mødte dig her i Alexandria. Hun har garanteret nøje planlagt, at hun skulle møde dig, og hvad hun ville sige.
  - Den er for langt ude, jeg tror, du lider af forfølgelsesvanvid, men du kan jo gå med, for jeg har aftalt at mødes med hende om lidt.
  - Så var det derfor, at du ikke skulle med ud at sejle, fordi du havde et stævnemøde med den heks.
  - Det er ikke et stævnemøde, du kan gå med hvis du vil - og tør, sagde Kristian og rejste sig.
  - Du går ingen steder, før vi har snakket færdig, råbte Solvej og sprang op af stolen og stod over for Kristian.
  - Desværre, jeg skal mødes med hende om ti minutter, så vi må snakke videre når jeg kommer tilbage, sagde han og tog sine sko på.
  - Du går ingen steder, hvædede Solvej arrigt og stillede sig hen foran døren.
  - Du kan godt huske fra barn af, hvem af os der var den stærkeste, sagde Kristian, så hvis du ikke selv flytter dig, gør jeg det.
- Solvej stod stille og overvejede et øjeblik, inden hun sagde: - Godt, så går jeg med.

Et øjeblik efter var de igen ude i stormvejret, og med Kristian forrest, gik de hen til tehuset, hvor de skulle mødes med Trine.

Trine og Solvej hilste køligt på hinanden, inden de satte sig. - Jeg hører, du påstår, at Janus skulle have modtaget elleve millioner for de våben vi sejlede til Libanon, sagde Solvej indædt rasende.

- Det er rigtigt, svarede Trine.
- Kan du bevise det? spurgte Solvej med en forhørsleders stemme.
- Nej, sagde Trine, men du kan selv tage til Libanon og forhøre dig.
- Det kunne lige passe, svarede Solvej. Du har også sagt, at Janus har været i seng med halvdelen af pigerne på Fyrø.
- Ja, han har i hvert fald været i seng med mange. Jeg ved, at han har været sammen med alle som bor på Fyrgården. Jeg kan også nævne dig navnene på adskillige flere, hvis du vil have det. Blandt andet ved jeg han, har været sammen med både dig og mig, sagde Trine og så Solvej i øjnene. Solvej svarede ikke, men hun kunne ikke holde en svag rødmen tilbage.
- Hvornår har han været sammen med dig? spurgte Kristian.
- Det var han lige før jeg stak af. Jeg tror, at han først og fremmest gjorde det for at holde på mig, men det lykkedes ikke.
- Du er heller ikke værd at holde på, fnøs Solvej.

- Jeg kan efterhånden se et mønster i, hvorfor alle forhold bliver opløst, sagde Kristian. Alle skal have Janus som den eneste de ser op til.

- Hvad er det for noget nonsens? Ser op til. Er det også nogen griller, hun har sat dig i hovedet? spurgte Solvej.

- Jeg kan godt tænke selv, svarede Kristian.

- Hvorfor har du taget Solvej med? Det var meningen, vi to skulle mødes, og ikke at jeg skulle udsættes for et tredje grads forhør fra Solvej.

- Du må undskylde, men de andre sejlede i morges, og da jeg nægtede at sejle ud i orkan, skal jeg følges med Solvej hjem.

- Turde I ikke lade ham flyve hjem selv? Var I bange for at han ville stikke af, spurgte Trine.

- Jeg kan ikke se noget ondt i, at vi ikke ville lade Kristian sejle i sin egen sø, sagde Solvej.

- Der er aldrig nogen som får lov til at være alene - aldrig, for sæt nu de skulle give sig til at tænke selvstændige tanker, sagde Trine. Sæt de fik den frygtelige tanke, at de havde lyst til at leve uden for Fyrø, uden for Janus' indflydelse.

- Jeg vil ikke høre på, du sviner Janus og os andre til på den måde. Kom vi går Kristian, sagde Solvej hidsigt og sprang op af stolen og begyndte at gå.

- Jeg bliver, sagde Kristian bestemt.

Solvej stoppede øjeblikkeligt.

- Jeg har tænkt på, at Fyrø mest af alt ligner en gurubevægelse med Janus i spidsen, sagde Trine.

- Hvor har du fået den sindssyge idé fra? Tror du virkelig, vi ligger og beder til Janus morgen, middag og aften, råbte Solvej hånligt.

- En guru er ikke en man beder til. En guru er en alle i bevægelsen ser op til - og blindt adlyder, sagde Trine.

- Jeg ser sgu ikke op til Janus, og jeg adlyder ham heller ikke blindt. Jeg ved ikke, hvad det er for noget vrøvl, sagde Solvej.

- Jeg har læst et par bøger om Moon bevægelsen.

- Moon bevægelsen, vil du nu til at sammenligne os med den fanatiske sekt? De har den stik modsatte politiske opfattelse end os. De er vores fjender. Nu er du for langt ude, sagde Solvej.

- Det kan godt være at Moon sekten har andre ideologiske ideer end jer, men resultatet bliver det samme nemlig et lukket samfund, hvor en mand bestemmer alt vigtigt.

- Sikke noget forbandet sludder, sagde Solvej.

- Det er ikke sludder, sagde Trine. Desuden har I en ting mere til fælles med Monn sekten, nemlig at man aldrig må forlade sekten. Kristian må jo ikke forlade jer nu. Den eneste grund til at I ofrer en ekstra flybillet til dig Solvej er, at I er bange for Kristian vil stikke af - ligesom mig.

- Løgn, sagde Solvej.

- Det er jo ikke løgn, sagde Kristian hidsigt. Når du overhovedet ikke hører efter hvad Trine siger, synes jeg du skal gå lige med det samme. Gå med dig! råbte Kristian og rejste sig.

Solvej så med en blanding af forskrækkelse og forbavselse op på Kristian der med sin råben havde tiltrukket sig opmærksomheden fra en del af de andre borde.

- I har ret, jeg er blevet her for at få dig med hjem, sagde hun eftertænksomt, men det synes jeg heller ikke der er noget forkert i. Jeg gør det kun for dit eget bedste Kristian.

- Hvorfor ville du ikke indrømme fra starten af, at du var blevet her for at få mig med tilbage? spurgte Kristian.

Efter et øjeblik's betænkningstid svarede Solvej: - Det var vel fordi, det ikke ville gavne min opgave med at få dig med hjem.

Pludselig kom en mand løbende hen imod deres bord. Kristian genkendte ham straks, som en af de to efterretningsfolk der havde fulgt efter ham og Birgitte. Da manden var kommet hen til dem, fortalte han hurtigt, at havnemyndighederne for en time siden havde modtaget en radio meddelelse fra Fyrøbåden, om at den var ved at synke.

- Lea, jog det som et lyn igennem Kristian. Skulle jeg være taget med, så var det måske ikke sket.

- Hvad sagde de i radioen? spurgte Solvej.

- Den sidste meddelelse, havnemyndighederne fik fra den kvindelige kaptajn, lød på at, båden var halvt fyldt med vand, og at de ville forsøge at komme i redningsflåderne.

- Redningsflåderne! Dem havde de aldrig afprøvet, tænkte Kristian med skræk, mens han for sit indre blik, så Lea og de andre bakse med dem i det frådende hav.

- Der er i øjeblikket to redningshelikoptere ude at lede efter dem, foreløbig uden resultat. Men havnemyndighederne vil meget gerne have, I kommer ned og hjælper dem med nogle oplysninger om båden, og de ombordværende.

- Ja, det er klart, sagde Solvej. Og hurtigt kørte de alle med taxi ned til havnens redningsstation.

Det blev en opslidende dag og nat, hvor de hele tiden var på redningsstationen for at høre nyt. På et tidspunkt kom politiet og afhørte Kristian og Solvej i flere timer.

Da forhøret var forbi, kom en mand fra redningsstationen og fortalte, at de havde fundet en tom redningsbåd.

Solvej gav sig øjeblikkelig til at græde vildt og hæmningsløst.

- De skulle aldrig være gået ud, hulkede hun. Det er min skyld. Jeg burde haft været med til at stoppe dem. Det var jo vanvittigt. Hvorfor lyttede vi kun til Janus og hans ønske om, at de skulle skynde sig hjem?

- Det er ikke sikkert, de er gået ned, sagde Kristian. Det kan være redningsbåden bare har revet sig løs i stormen.

- Jeg ved det. De er gået ned, hulkede Solvej. Jeg tager aldrig mere tilbage til Fyrø. Det sted er skyld i, at vi slog vores sunde fornuft fra og lod dem sejle ud på den selvmordstur. Vi vil så gerne gøre Janus glad. Vi elsker at se ham lyse op i et smil, så vi er parat til at gøre hvad som helst for ham - selv at sejle i døden.

Solvej gemte sit ansigt i hænderne og græd.

- Og jeg troede, den ikke kunne synke. Jeg skulle have lyttet til dig Kristian og forhindret dem i at sejle ud.

- Vi kan alle tage fejl, sagde Trine og lagde sine hænder på Solvejs skuldre. Du må ikke bebrejde dig selv det skete.

- Det var bare så vanvittigt. Jeg føler, jeg er ved at vågne op af en ond drøm. Det er som om, jeg har gået i trance og først nu er ved at vågne op til en forfærdelig virkelighed.
- Vi har alle været fanget ind af Janus' måde at se verden på, sagde Trine.
- Bør vi ikke ringe til Fyrø og fortælle dem, hvad der er sket? spurgte Kristian.
- Jeg har tænkt på det samme, men der er ingen grund til at gøre dem urolige, sagde Solvej og tørrede sine øjne med ærmet. Vi ved jo endnu ikke, hvad der er sket med dem. Jeg vil også godt have samlet mine tanker, før jeg skal fortælle Janus, at vi ikke mere kommer tilbage til Fyrø, for du vil vel heller ikke tilbage?
- Nej, sagde Kristian, men jeg kan også ringe.
- Tak Kristian. Det er pænt af dig, men jeg tror, det er min tur til at yde noget, sagde Solvej.

Klokken syv kom en ægyptisk embedsmand ind i værelset til dem. - De er fundet, sagde han. De er alle fundet og reddet på nær en enkelt.

Kristian holdt vejret og spurgte: - Hvem er det der er druknet?

- Den ene, der må formodes at være druknet, hed Birgitte Jensen, sagde ægypteren.

Kristian kunne ikke lade være med at føle lettelse over, at det ikke var Lea.

- Hvordan gik det til? spurgte Solvej.

- Lige før, deres båd sank, blev de samlet op af en stor olietanker. Men da de skulle ombord på tankskibet, kom en ekstra kraftig bølge og tog Birgitte Jensen med sig. Og siden har ingen set hende. Deres radiosender har været i stykker, så det er først for lidt siden, vi modtog meddelelsen.

- Hvor er de nu? spurgte Solvej.

- De er stadig på olietankeren, men engang i dag vil den gå til kaj på Kreta.

Da ægypteren var gået, begyndte Solvej igen at græde.

- Hvorfor lige hende? Hun var mor til to børn, sagde Solvej.

- Hun havde vist ikke noget forhold til sine børn mere, sagde Kristian.

- Jeg har aldrig forstået, at hun kunne forlade sine børn, sagde Solvej. Hun kan umuligt have haft det godt med ikke at være i kontakt med sine børn, men hun har skjult det godt.

- Måske var det på grund af alt det, hun havde mistet, at hun levede sig så stærkt ind i rollen som den gode fyrøboer, sagde Kristian.

- Vi må hellere få ringet til Fyrø og give dem besked. Det er vores pligt, sagde Kristian.

- Ja, sagde Solvej beslutsomt og tørrede tårerne væk. Det skal jeg nok ordne, og jeg skal også forklare Janus, at han ikke mere skal regne med os to.

Solvej rystede, da hun løftede telefonrøret. Da hun havde fået forbindelse med Janus, fortalte hun ham omhyggeligt om ulykken med Fyrøbåden. Hun bad ham kontakte Birgittes tidligere mand og børn og fortælle dem den ulykkelige nyhed.

- Kan I ikke selv ringe til hendes forhenværende mand? spurgte Janus. I kan bedst forklare, hvad der er sket.

- Nej, for det første er vi i Ægypten, og for det andet er det ikke en meddelelse, man ringer om. Jeg synes, du selv skal tage hen til dem hurtigst muligt. De bor inde på Lolland, og manden hedder Niels.

Kristian nikkede anerkendende til Solvej. Det var første gang, han havde hørt én, der havde vovet at foreslå Janus, hvad han skulle gøre.

- I kan tage en flyver hjem med det samme og tage hen og fortælle dem det, sagde Janus.

- Nej, sagde Solvej. Jeg tror, du er den bedste til det, for det var jo dig, som pressede Jytte til at sejle ud i den orkan.

- Hvad fanden er det du antyder, råbte Janus i den anden ende af røret. Er du blevet sindssyg?

- Ringede du ikke og sagde til Jytte, at vi skulle sejle ud i den orkan, fordi vi skulle skynde os hjem og lave flere Fyrøbåde?

- Jeg forstår ikke spørgsmålet, jeg ved ikke, hvor du vil hen, sagde Janus.

- Du har snakket i telefon med Jytte og sagt, at vi skulle sejle ud i orkanen, klokken seks i går morges, bare to timer før vi sejlede ud. Er det ikke korrekt.

- Jeg sagde ikke, I skulle sejle ud. Jeg sagde bare, at jeg syntes det var en god idé.

- Det var bare lige det, jeg gerne ville høre af din egen mund, sagde Solvej. Da det var dig, der foreslog sejlturen, og da du ved, at Jytte gør alt, hvad du beder hende om, er det din opgave at fortælle Birgittes familie det skete. Desuden vil jeg fortælle dig, at Kristian og jeg ikke kommer tilbage til Fyrø mere.

- Hvad er det, du siger Solvej? Hvad er der galt?

- Der er det galt, at vi har fået nok af at sejle ud i orkaner, og vi har fået nok af at sejle våben til Mellemøsten, uden så meget som at vide, at du fik elleve millioner for våbnene.

- Solvej, Solvej, husk dog på vi bliver aflyttet, sagde Janus lavt og forbitret.

- For fremtiden vil jeg kun sige og gøre ting, der kan tåle at blive aflyttet og bragt frem i lyset, sagde Solvej.

- Jeg foreslår, I kommer til Fyrø med det samme, så vi kan få snakket det her igennem, sagde Janus med iskold stemme.

- Vi kommer først om en uge, og vi kommer kun for at hente vores ting, sagde Solvej fast.

- Nå ..., sagde Janus. Hvor bor I henne?

- Hvorfor det? spurgte Solvej.

- Det kunne jo være, at vi fik brug for at komme i kontakt med jer angående ulykken. Vær nu lidt samarbejdsvillig Solvej.

Solvej gav Janus deres hoteladresse og sagde kort efter farvel til Janus.

- Det klarede du flot, sagde Kristian. Jeg tror ikke, jeg før har hørt nogen, der har vovet at sige ham imod.

- Jeg var jo nødt til det, sagde Solvej med dirrende stemme. Men jeg skulle aldrig have givet ham vores adresse. De kommer helt sikkert og forsøger at få os med tilbage til Fyrø.

- Vi kan selvfølgelig flytte hen på et andet hotel, sagde Kristian, men før eller siden bliver vi jo nødt til at tage konfrontationen med dem.

- Ja, vi bliver og ruster os til kamp, sagde Solvej. Hvis de kommer her, gør vi kort proces med dem, for hvis de får lov til at køre på mig i længere tid, er jeg ikke sikker på, jeg kan holde ud.

- Vi lover hinanden, at ligegyldigt hvad de siger eller gør, så tager vi ikke med tilbage, sagde Kristian.

- Amager rundt i pølsevogn, sagde Solvej og gjorde smilede korsets tegn. Det var den måde, de havde sværget på, da de var børn.

Den næste dag bankede det på værelsesdøren. Det var Klaus og Else. Det gav et ryk i Solvej, da hun fik øje på dem i døråbningen.

- Selvfølgelig sender de Klaus som Solvej har flirtet med, tænkte Kristian, men hvorfor kom Janus ikke selv?

- Det var rart at se jer igen, sagde Else og gik ind efterfulgt af Klaus der fyldte det meste af døråbningen ud.

- Vi havde ikke regnet med at se jer så hurtigt, sagde Kristian kampberedt.

- Tak skal du have Kristian, sagde Klaus. Må vi sidde ned Solvej?

- Ja, sagde Solvej koldt.

- Vi er selvfølgelig kommet for at snakke med jer om, hvorfor I vil forlade Fyrø, sagde Else og forsøgte at lyde venlig. Vi står helt uforstående over jeres pludselige indfald og vil derfor gerne have at vide, hvordan I har fået de ideer. Hvis det skyldes, at noget fungerer skidt på Fyrø, vil vi meget gerne vide det, så vi sammen kan få det ændret.

- Jeg vil godt vide, hvorfor det var så nødvendigt at sejle ud i orkan med Fyrøbåden, sagde Solvej anspændt.

- Det var så vidt jeg ved, noget I selv besluttede for at undgå det israelske efterretningsvæsen, sagde Else. I øvrigt er det langt fra sikkert, at båden gik ned på grund af stormen.

- Hvad mener du? spurgte Kristian mistroisk.

- Vi har snakket i telefon med Jytte, og hun har sagt, at de var flere ombord der hørte et brag, umiddelbart inden de begyndte at tage vand ind.

- Det har vel bare været et brag, fordi skroget begyndte at gå fra hinanden, sagde Kristian.

- Den båd kunne sagtens holde til sådan en smule bølger, sagde Klaus. Vi mener båden sank, fordi Mossad havde sat en tidsindstillet bombe fast på ydersiden af båden.

- Ja, selvfølgelig var det den store onde fjende, der forsøgte at sænke båden midt i en orkan, sagde Solvej spydigt.

Else og Klaus sendte hende nogle dræbende blikke, men svarede ikke.

- Den er for langt ude, sagde Kristian.

- Nej, sagde Else, for noget tyder på, at Mossad troede, Janus fortsat var ombord. Og dermed kommer der sammenhæng i tingene. Janus havde i hvert fald bemærket og undret sig over, at de to efterretningsfolk, som havde fulgt ham i al den tid, han havde været i Ægypten, ikke fulgte ham fra Fyrøbåden og hen til lufthavnen.

- Vi kan også godt fortælle, at Janus er dybt rystet over det skete, sagde Klaus. Selvfølgelig først og fremmest, fordi det endte på den tragiske måde med Birgitte, men også fordi det var det andet attentatforsøg mod ham. Derfor er han også meget skuffet over, at I vil svigte netop nu.

- Selv om det skulle være Mossad, der har sænket båden, ændrer det ikke ved, at det var helt uforsvarligt at sejle ud i den orkan, sagde Kristian.

- Hvis du var taget med, kunne Birgitte have været i live nu, sagde Klaus.

- Hvordan det, spurgte Kristian med en dirrende stemme, der afslørede, at Klaus havde ramt ham på et ømt punkt.

- Du har mere øvelse og erfaring i at sejle i hårdt vejr, end Jytte. Du har vel også lært noget om, hvordan man skal få mennesker fra et skib til et andet i stærk storm?
  - Ja, sagde Kristian spagt.
  - Du har en stor viden inden for det område, men alligevel lod du dine kammerater sejle i deres egen sø.
  - Kristian har også lært, at han ikke skal sejle ud i en orkan, sagde Solvej.
  - Din infame kælling, råbte Else oprørt. Det eneste, du tænker på, er at få revet Kristian væk fra alle os andre og vores fællesskab. Det skulle vel aldrig være så banalt, at det er fordi jeres lumre ungdomsforelskelse er blusset op igen?
  - Nej du kan godt spare dig dine tvangstanker, der er ikke hold i dem. I øvrigt vil jeg godt vide, hvad det er, I vil, sagde Kristian, skønt han lige så knivskarpt som de tre andre vidste, at deres eneste mål var at få Solvej og ham til at blive på Fyrø.
  - Hvad vi vil? fnøs Else. Har du helt glemt, at du og Solvej har en aftale med mere end hundrede andre kammerater?
  - Den aftale har vi sagt op, svarede Kristian.
  - Du kan måske slet ikke huske, hvad din aftale går ud på lille Kristian, sagde Klaus. Den går blandt andet ud på, at du i fem år skal arbejde sammen med os andre på Fyrø. Og det kan du ikke bare stikke af fra.
  - Den aftale er ikke juridisk bindende, og jeg har ikke i sinde at overholde den, sagde Kristian.
  - Hvad andet kunne man forvente sig af sådan en overløber med blod på hænderne, sagde Klaus. Du er en morder, du kunne have reddet Birgitte, men du havde ikke mod til det. Havde du taget dig en smule sammen, kunne Birgitte have været levende nu.
  - Hørt, sagde Else.
  - Jeg vil godt bede jer forlade vores værelse. Gå med det samme, sagde Solvej og sprang op og åbnede døren.
  - Hørt, råbte Kristian på klingende sydsjællandsk.
- Solvej og Kristian kom til at se på hinanden. De havde begge bemærket det pudsige i, at Kristian havde brugt ordet "hørt" imod dem.
- Vi bliver her, indtil I har besluttet jer til at komme med tilbage til Fyrø, sagde Else, og lændede sig demonstrativt tilbage i sin stol.
  - Ja, sagde Klaus, mens Kristian noterede sig en sejr over, at Klaus havde været lige ved at sige "hørt", men havde ændret det til et "ja".
- Pludselig snuppede Solvej sin taske i den ene hånd og med den anden greb hun fat i Kristians hånd og sagde: - Kom.
- Hun rev Kristian med ud af døren, og sammen løb de hen ad gangen. Bag sig kunne de høre Klaus råbe: - Mordere, forrædere.
- Vi skal nok få fat i jer, råbte Else - men de blev stående, hvor de var.
- Kristian og Solvej løb med hinanden i hånden over gaden og væk fra hotellet. Kristian kiggede en enkelt gang tilbage, og så at Klaus og Else holdt øje med dem fra vinduet.
- Har du dit pas på dig, sagde Solvej pludselig forskrækket.
  - Ja.
  - Det er godt, sagde Solvej lettet, for hvis du ikke havde det, ville de sikkert snuppe det, og først give det til dig, hvis du lovede bod og bedring.

- Skal vi ikke tage over til Trine, foreslog Kristian.
  - God idé, svarede Solvej.
  - Du er for øvrigt god til at afslutte samtaler hurtigt, sagde Kristian og gav Solvej et lille klem i hånden. Han kom forundret til at tænke på, hvorfor han stadig holdt hende i hånden.
  - Du var også meget god til at svare for dig, sagde Solvej og smilede.
  - Ja, sagde Kristian og slap eftertænksomt hendes hånd.
-
- Det klarede I flot, sagde Trine. Jeg ville gerne have set dem, da I løb jeres vej.
  - Ja, nu skal vi bare have hentet vores ting fra Fyrø, sagde Solvej.
  - Og vores ting fra hotellet, sagde Kristian.
  - Jeg vil da gerne hente jeres ting på hotellet, hvis I vil have det, sagde Trine.
  - Det ville være dejligt, sagde Solvej. Så risikerer vi ikke at løbe ind i Klaus og Else mere.
  - Hørt, sagde Kristian højt og med en sydsjællandsk accent, der fik dem til at bryde ud i latter.

Trine hentede den næste dag Solvejs og Kristians ting på deres hotelværelse. Hun mødte dog hverken Else eller Klaus.

Solvej og Kristian havde besluttet at blive nogle dage i Ægypten, før de sammen ville tage til Fyrø for at hente deres ting. Trine ville derimod blive i Ægypten i længere tid. Når hun kom til Danmark, ville hun få nogle venner til at hente hendes ting. Hun ville ikke udsætte sig for mere "kammeratlig kritik".

Kristian og Solvej fik et værelse på det samme hotel som Trine og brugte tiden til at snakke om Fyrø. Alt, hvad der før havde været dem forbudt at sige højt, kom nu frem og blev vendt og drejet.

- Jeg troede, Trine var den første, der forlod Fyrø, i den tid jeg var der, bortset fra Olav, som blev hentet tilbage, sagde Kristian.
- Nej, det var hun langt fra, men det er den slags ting, der ikke tales om, sagde Solvej. Den første måned, du var på øen, smuttede der faktisk tre.
- Tre, sagde Kristian forbavset. Det har jeg ikke hørt om før.
- Nej og det har heller ikke været meningen, sagde Solvej. Det skete som regel på dem måde, at de ikke kom tilbage efter et weekendophold.
- Hvorfor fortalte Janus at Olav var smuttet? spurgte Kristian.
- Jeg ved det ikke præcist, sagde Solvej, men jeg gætter på, at Janus følte sig sikker på, at de kunne få ham tilbage. På den måde kunne han jo blive et eksempel på, at det ikke kan lade sig gøre at stikke af.

En dag, Kristian og Solvej var alene på deres værelse, sagde Solvej: - Jeg vil godt fortælle dig noget Kristian. Det er noget, jeg har lovet aldrig at fortælle til nogen, så du må ikke fortælle det videre, heller ikke til Trine.

- Amager rundt i pølsevogn, sagde Kristian og gjorde korsets tegn.
- Du kender til centralkomiteén på Fyrø, og du har sikkert fået at vide, at det er den der styrer Fyrø.
- Ja, sagde Kristian, er det da ikke det?
- Nej, overhovedet ikke, sagde Solvej. Centralkomiteén er ikke andet end bluff, så de, der er medlemmer, skal føle sig særligt betydningsfulde. På det møde, du deltog i, blev der ikke besluttet andet end det, Janus foreslog. Der var ikke

engang debat om de nye skulle til Mellemøsten eller ej. Janus foreslog det blot, og så var det sådan.

- Det er rigtigt nok, sagde Kristian.

- Når du har været med i centralkomiteén i en periode, kan Janus og kun Janus indvi dig i, at der er et politibureau oven over centralkomiteén. Det er jeg med i sammen med elleve andre piger og Olav, og så selvfølgelig Janus. Men heller ikke der har vi nogen reel indflydelse på, hvad der skal ske på Fyrø. Der eksisterer nemlig et forretningsudvalg bestående af Janus, Jytte, Else og Freja. De tre piger kommer med alle forslagene, og de har fået den evne kun at sige, hvad Janus tænker. Vi siger udadtil, at vi bestemmer i fællesskab, men i praksis er det kun én der bestemmer. Det er kun én eneste mand, der bestemmer det hele. Hører du Kristian? Én mand!

- Ja sagde Kristian, men hvorfor er Olav med i forretningsudvalget?

- Fordi Olav er god til at give Janus lidt modspil uden på nogen måde at true hans position.

- Hvorfor skal alt være så hemmeligt? spurgte Kristian.

- Janus har en idé om, at kimen til store revolutioner rundt omkring i hele verden ligger på Fyrø. Det lyder måske lidt vanvittigt, men han har allerede mange kontakter til oprørsledere rundt omkring i verden. Ved hjælp af sine fantastiske tale- og pengegaver har han allerede en del indflydelse på nogle af dem. Men det arbejde udfører han i yderste hemmelighed, blandt andet fordi nogle af dem, han samarbejder med er eftersøgte.

- Tror du på, at nogen stræber Janus efter livet? spurgte Kristian eftertænksomt.

- Jeg ved det ikke, sagde Solvej. Jeg kan bare se, at det passer fint ind i hans rolle som den altdominerende leder.

Kristian gik rask af sted rundt om en sø. Janus gik ved hans ene side og havde en lille grå fugl med, der fulgte dem som en hund. Hele vejen langs søen stod telefonmaster, der kastede skygger hen ad jorden, og fuglen fløj fra den ene skygge til den næste.

- Fuglene giver gode råd, hviskede Janus til Kristian. Den her har en salgsværdi på en milliard kroner.

Da de var nået rundt om søen, kom de forbi et fyrtårn, der ikke var højere end Kristian. Janus åbnede en lille lem foroven, som fuglen fløj ind gennem. De fulgtes videre hen til Fyrgården.

Kort tid efter gik Kristian alene tilbage til det lille fyrtårn. Han åbnede lemmen ind til fuglen, skønt han vidste, han var på forbudte veje. Ud af lemmen kom der ikke nogen fugl, som Kristian forventede, men et blændende rødt lys. Forskrækket smækkede han lemmen i.

Han kunne dog ikke lade være med at åbne for lemmen en gang til, og denne gang kom den grå fugl flyvende ud. Kristian gav sig til at løbe den samme tur rundt om søen, som han før havde gået med Janus. Fuglen fløj hele tiden ved siden af. Da de havde taget den første tur rundt, begyndte de at løbe endnu en omgang. Kristian kunne ikke forstå, hvorfor han startede på en omgang mere, men han kunne bare ikke lade være. Da de igen kom forbi det lille fyrtårn, stod Janus ved siden af det.

- Hvorfor løber du med min fugl? spurgte han vredt.

Kristian kunne til sin skræk ikke engang forklare for sig selv, hvorfor han gjorde det.

- Jeg ved ikke hvorfor jeg gjorde det. Jeg må være splittet i to. Jeg tror jeg er ved at blive gal, sagde Kristian og vågnede i det samme.

KAPITEL 13

En uge senere var Kristian og Solvej på vej til Fyrø. De havde snakket frem og tilbage om at få nogle andre til at hente deres ting for dem, men til sidst havde de besluttet sig for at gøre det selv.

- Vi er nødt til at turde møde dem, ellers bliver vi aldrig færdige med det sted, havde Kristian sagt, og derved var det blevet.

Birgittes plads på færgen var overtaget af Olav. Hverken Klaus eller Olav sagde et ord til dem under overfarten, undtagen da de til Kristians overraskelse afkrævede dem penge for overfarten. Kristian betalte uden at sige noget, skønt fyrøjerne normalt ikke betalte.

Under overfarten sad Solvej og Kristian inde i varevognen, de havde lånt til lejligheden. Vinden ruskede i den lille færge, og regnen piskede mod ruderne. I baggrunden lød en truende torden.

- Se, Klaus er allerede ved at give besked til Fyrgården, om at vi kommer, sagde Kristian og nikkede i retning af styrehuset. Der stod Klaus og snakkede i telefon.

- Så er de forberedt, sagde Solvej.

I det samme lød det første tordenskrald.

- Det er godt, du er med, sagde Solvej, da de kørte af færgen. Når vi er to, skal de ikke få os ned med nakken med deres "kammeratlige kritik".

- Hørt, sagde Kristian, og de brød begge ud i en befriende latter.

Kristian styrede varevognen op mod fyrtårnet. De havde besluttet, at de ville snakke med Janus først. For når han først havde opgivet at holde på dem, ville de andre også hurtigt give op.

De løb i fuld fart fra varevognen og ind i fyrtårnet for ikke at blive gennemblødte. Da de lukkede døren bag sig, buldrede tordenen meget tæt på.

- Gud ved, hvordan det går, sagde Solvej.

- Jeg ved det ikke, men der er ingen vej tilbage, sagde Kristian og begyndte at gå op ad den lange trappe, der gik rundt og rundt.

Da de var kommet halvt op i tårnet, stoppede Solvej op ved et lille vindue.

- De er næsten færdige med kulturhuset, sagde hun.

- Det bliver stort.

- Janus planlægger også, at de i løbet af de næste tre år skal blive tusind, og så er huset ikke for stort mere.

- Han kommer ikke til at tælle os to med i de tusind, sagde Kristian sammenbidt og gik videre.

Kristian løftede hånden for at banke på døren, men lod den forskrækket falde ned igen, da et tordenskrald bragede løs. Da tordenen døde hen, løftede han igen hånden og bankede med hjertet oppe i halsen.

- Kom ind, sagde Janus på den anden side af døren.

Kristian og Solvej gik ind.

- Velkommen, det er rart at se jer igen, sagde Janus, der sad sammen med Jytte og papegøjen.

- Har I haft en god rejse hjem? spurgte Jytte.

- Ja, sagde Solvej.

- Sæt jer ned og lad os snakke om sagerne, foreslog Janus imødekommende. Kristian og Solvej satte sig tøvende. Kristian undrede sig over så venligt, de blev modtaget.
- Jeg har hørt fra Klaus og Else, at der er nogle ting her på øen, I er utilfredse med. Jytte og jeg vil meget gerne høre hvad det er, så vi kan få det ændret. Vi skulle da gerne kunne snakke om sagerne. Inden vi starter på at høre, hvad I har at berette, vil jeg lige fortælle jer noget. Vi har meget grundigt drøftet det rimelige i at sejle ud i den storm, der var nede ved Ægypten. Og vi er kommet frem til, at det var en forkert beslutning at sejle ud, sluttede Janus.
- Ja, sagde Jytte og smilede.
- Det er jeg glad for at høre, sagde Kristian, skønt han følte, at de var ved at gå i en fælde.
- Vi vil meget gerne have, at I kommer frem med det, hvis I har mere kritik, sagde Jytte.
- Hvorfor har du modtaget elleve millioner for de våben vi sejlede til Libanon, uden vi andre har hørt om det? spurgte Solvej.
- Hvor har du hørt det fra? spurgte Janus.
- Jeg kan forstå at jeg ikke skulle have hørt det, sagde Solvej. Jeg vil gerne vide, hvad pengene er brugt til?
- Pengene er brugt til at støtte revolutionære kammerater, sagde Janus. Pengene er givet til tophemmelige operationer og til personer, hvoraf nogle er eftersøgte. Hvis det kom frem i lyset, hvad vi har givet pengene til, ville det være totalt ødelæggende for vores image. Derfor har jeg kun indviet Jytte Freja og Else i det. Solvej, du må forstå, der er ikke noget jeg hellere vil end at fortælle alle på Fyrø om det, men det er desværre umuligt i det imperialistiske samfund vi lever i. Det kunne let føre til, at endnu flere ville forsøge at likvidere mig og andre af de kammerater, vi støtter.
- Det kan jeg godt forstå, sagde Solvej, men så synes jeg ikke I skal foregøgle os i politbureauet, at vi har al magten på Fyrø.
- Det kan der måske være noget om, sagde Janus. Jeg har heller ikke selv haft det godt med det. Jeg er glad for, du tager det op Solvej. Jeg vil love dig at tænke grundigt over det og diskutere det med Jytte, Freja og Else. Måske skal vi vove at fortælle alt til politbureauet.
- Hvor stor en del skal centralkomiteén så have at vide? spurgte Kristian.
- Det er ikke alt, der kan tåle at komme ud til så stor en gruppe mennesker, sagde Janus. Sæt nu én kom til at tale over sig. Det kunne betyde tab af menneskeliv. Du kan jo bare tænke på det, der skete i Libanon. Der må have været en enkelt, som har stukket sine kammerater og fortalt om våbentransporten til det israelske militær. Men Kristian, du arbejder så godt, og har flere gange vist, at vi kan stole på dig. Derfor tror jeg det var en god idé, hvis du også blev optaget i politbureauet.
- Tak, men det har jeg ikke lyst til. Jeg ønsker fortsat at forlade Fyrø, sagde Kristian.
- Nå, sagde Janus bidsk. Du kan måske ikke huske vores aftale? Du har måske helt glemt, at du har lovet dine kammerater at stå sammen med dem i fem år?
- Det løfte er ikke juridisk gyldigt og heller ikke moralsk, sagde Kristian. Hvordan skulle jeg kunne være forpligtiget til at arbejde for mål, jeg ikke sympatiserer med?

- Hvad er det for mål du ikke sympatiserer med? spurgte Jytte.
- Jeg mener, der burde være åbenhed om alt her på øen og frie hemmelige valg af ledelsen, svarede Kristian.

I det samme kom et nyt tordenskrald fra uvejret, der var lige oppe over. Papegøjen fløj forskrækket ned fra Janus' hoved og satte sig på hans skulder.

Da tordenen døde hen, kiggede Janus ondt på Kristian og brølede: - Du er skyld i, at Birgitte blev ude på havet. Du kunne have reddet hende, hvis du ikke havde tænkt mere på dig selv end på fællesskabet. Men du tænkte kun på dig selv, lige som du kun tænker på dig selv nu. Du tænker ikke på, at du bringer mit liv i fare, hvis vi åbent fortæller til alle og enhver, at vi sejlede våben til palæstinenserne.

Kristian følte sig ramt af Janus' beskyldninger. Han havde selv tænkt mange gange på, om han kunne have reddet Birgitte, hvis han var taget med.

- Du har mord på din samvittighed Kristian, råbte Janus med dyb røst. Og du vil fortsætte med at være skyld i mord, når du ikke vil bruge din viden til at kæmpe mod vold og undertrykkelse.

Et nyt tordenskrald buldrede kraftigt over deres hoveder.

Kristian fik pludselig en følelse af, at han burde blive, skønt han med hele sit hjertes kraft ønskede sig langt bort.

- Nej, skreg Solvej desperat, samtidig med endnu et lyn zik - zakkede uden for vinduet. Kristian forsøgte tværtimod at redde Birgitte. Det var dig der gav ordre til, at hun skulle sejle i døden.

Kristian rettede sig og sendte en taknemlig tanke til Solvej. - Desuden er det kun udtryk for vores afmagt, at vi ville forsøge at løse en konflikt med våben i stedet for med ord og viden, råbte Solvej. Palæstinenserne kan aldrig vinde militært.

Der var død stille et kort sekund, indtil Janus løftede sit krus og kylede det ned i gulvet, samtidig med at han skreg: - Løgn.

Luften vibrerede i det samme af et nyt drønende tordenskrald. Det gennemrystede fyret så kraftigt, at den elektriske pære over bordet eksploderede.

- Lad os komme ud herfra med det samme, råbte Kristian og greb fat i Solvejs hånd.

Sammen sprang de over glassplinterne hen til døren. Hurtigt løb de ned.

Bag sig hørte de Janus og Jytte råbe: - Egoister, fascister, svin, mordere.

De sprang ud i det fri, hvor regnen væltede ned over dem. De skyndte sig ind i bilen og uden at se tilbage kørte de i fuld fart op til Vikingegården.

Der var ingen hjemme, og de begyndte at bære deres ting ud i varevognen. Kristian kunne ikke slippe følelsen af at være en indbrudstyv i fuldt dagslys. De arbejdede hårdt og koncentreret med at bære deres ting gennem den silende regn og hen til varevognen. Sved og vand drev af dem.

- Bare vi bliver færdige, inden der kommer nogen. Jeg kan ikke holde til mere, sagde Kristian desperat. Skal vi ikke bare lade de sidste ting være og så smutte nu?

- Nej, råbte Solvej. De skal ikke have så meget som en knappenål, der er min.

I tavshed arbejdede de videre. Tordenvejret var drevet over. De kunne kun høre en rumlen i det fjerne.

Da Kristian gik ud med de sidste ting, kom seks våde skikkelser løbende imod ham. Det var Klaus og beboerne på Vikingegården.

- Stikker I af? råbte Else ophidset.

- Nej, vi flytter, svarede Solvej, der også var kommet ud i regnen.

- I bryder vores aftale, råbte Klaus. Jeg vidste, vi ikke kunne stole på jer.
- Du har slået Birgitte ihjel Kristian, og nu stikker du af, sagde Lea, og stirrede fjendtligt på ham.

Det var første gang, Kristian så Lea igen, efter at deres veje var skiltes i Ægypten. Og det, hun sagde, ramte ham som et spyd i hjertet. Han standsede op og ledte forgæves efter et svar. Han overvejede endnu engang, om der var noget rigtigt i den anklage, Klaus, Janus, Jytte og nu også Lea rettede mod ham.

- Vi vil ikke diskutere på det niveau, sagde Solvej koldt og tog fat i Kristians hånd for at trække af med ham.

- Kan du ikke lade Kristian svare for sig selv din mær, sagde Else og stillede sig, så hun spærrede vejen for Solvej.

Kristian kunne se, at Solvej var lige ved at miste besindelsen. Hun stampede i jorden og havde knyttet hænderne, og Kristian vidste, hun nu kunne finde på hvad som helst.

- Jeg kan godt svare for mig selv, og jeg synes i hellere burde rose mig, fordi jeg forsøgte at forhindre ulykken, sagde Kristian resolut og gik så tæt forbi Else, at han stødte let ind i hendes skulder.

- Morder, forræder, fascist, skreg Else efter ham, mens han satte sig ind i varevognen.

Solvej benyttede hurtigt lejligheden til at komme den anden vej forbi Else.

- Morder, morder, morder begyndte de alle at råbe, mens han startede motoren, og Solvej hoppede ind i den anden side.

- Kør Kristian. Kør, bad Solvej.

Kristian slap koblingen, og bilen begyndte at hoppe fremad i ryk. Han fik kontrol over bilen, og hurtigt kørte de ned til færgen, der lå klar til at sejle. De kørte ombord, og Kristian løb op, til Klaus og Olav i styrehuset.

- Vi vil gerne over, sagde han.

- Vi sejler ikke med afhoppere, sagde Klaus.

- Hvad mener du? spurgte Kristian overrumplet. I er statsansatte og har pligt til at sejle med alle, der vil over.

- Nå, sagde Klaus, men det retter vi os ikke efter, og I kommer ikke over.

- I kan ikke holde os som fanger, udbrød Kristian.

- Kald det, hvad du vil. Vi sejler ikke med jer, svarede Klaus.

Kristian vendte sig og gik tilbage og satte Solvej ind i sagen.

- Jeg skal nok få dem til at makke ret, sagde Solvej og steg beslutsomt ud af bilen. Fulgt af Kristian gik hun op til færgefolkene.

- Hvis I ikke sejler øjeblikkeligt, kører vi tilbage til et hus og ringer til alle landets aviser og fortæller, vi bliver holdt som fanger her, sagde Solvej truende. Desuden anmelder vi jer også til politiet.

- Fald ned kælling, sagde Olav.

- Sejler I os over, eller gør I ikke? spurgte Solvej skarpt.

- Har I penge? spurgte Klaus.

- Her, sagde Solvej og stak ham hundrede kroner. I kan beholde resten.

- Vi vil ikke skyldte jer noget, svarede Klaus og gav hende penge tilbage.

Et øjeblik efter sejlede de.

Kristian og Solvej sad tavse i varevognen og så Fyrø forsvinde i regnen.

Solvej havde lagt sin hånd oven i Kristians.

- Det tager lang tid, før jeg er færdig med det her, sagde hun.
- Jeg føler jeg svigter alle de, der bliver tilbage på Fyrø, sagde Kristian. Vi burde hjælpe de andre med at komme væk fra øen, eller blive og kæmpe for at indføre demokrati. Det var Janus, der burde forlade øen, og ikke os.
- Det har vi ikke kræfter til, sagde Solvej. De vil bare tromle os flade. Det var jo kun lige netop, at vores kræfter slog til, at vi selv slap væk.
- Du har nok ret.

- Der er en ting, jeg ikke har fortalt dig om Fyrø endnu, sagde Solvej. Det med, at nogen stræbte Janus efter livet, passede ikke. Det var noget han selv fandt på sammen med Jytte. Jytte fortalte mig det engang, hun var helt nede i kulkælderen, fordi Janus havde lagt hende på is. Hun er lige så afhængig af ham, som en narkoman er af stoffer.

- Hvorfor har du ikke fortalt mig det før? Jeg har endda spurgt dig direkte, sagde Kristian bebrejdende.

- Det kan jeg godt huske, men jeg lovede Jytte aldrig at sige det til nogen, og derfor har jeg ikke fortalt dig det før nu. Jeg var bange for, du kunne komme til at røbe det i raseri over deres måde at behandle os på. Det turde jeg ikke risikere, da det kan skade Jytte katastrofalt. Du må aldrig sige det til nogen, så længe Jytte er på Fyrø.

- Amager rundt i pølsevogn, sagde Kristian og smilede.

- Jeg tror kun, det er os to foruden Jytte, Freja og Janus, der ved det er opspind, sagde Solvej.

- Men hvorfor bildte han os ind, at nogen stræbte ham efter livet?

- For at vi skulle tro på hans ideer var farlige for kapitalismen. Han blev også mere speciel og kunne opnå vores medfølelse.

- Var brevbomben også opspind?

- Ja, og en måde til at kontrollere alle breve til øen.

- Bare de nu ikke vender båden og sejler tilbage med os, sagde Solvej.

- Det tror jeg ikke, de tør, sagde Kristian. Men vi kan selvfølgelig aldrig vide, for de er nok i telefonkontakt med Janus.

Endelig lagde færgen til ved Kragenæs. Men i stedet for at åbne bommen for varevognen gik Klaus med Olav i hælene hen og åbnede bildøren i Solvejs side.

- I skal vide, at vi fortsat opfatter jer som en del af ø-gruppen, uanset hvad I laver. I er gået ind på en femårskontrakt, og den agter vi at holde vores del af. Så, når I er blevet trætte af det individualistiske ræs, kan I komme tilbage hertil.

Solvej og Kristian svarede ikke.

- Jeg håber I en dag holder op med at svigte, sagde Klaus.

- Hørt, sagde Olav.

- Ved I hvem der er ansvarlig for at Fyrøbåden gik ud i en orkan, skønt alle andre skibe søgte ly? spurgte Solvej og så fast på Klaus.

- Forrædere og mordere det er hvad I er, hvæssede Klaus ud mellem tænderne og knaldede døren i. Han sprang hen og åbnede bommen og råbte: - Kør med jer. Forsvind.

Kristian startede og kørte fra borde.

De satte kursen mod Næstved, hvor de skulle bo hos deres forældre, indtil de fandt noget andet.

- Det er skægt, sagde Kristian, jeg har stort set ikke tænkt på, hvor jeg skal bo, eller hvad jeg skal give mig til. Jeg har kun været fyldt af en tanke - at komme væk fra Fyrø.

- Sådan har jeg også haft det, sagde Solvej.

- Det lyder tåbeligt, sagde Solvej, men jeg tror, jeg kommer til at længes efter Janus. Længes efter at høre ham tale om hans ideer og visioner. Synes du, jeg er blevet helt idiot?

- Nej, jeg har det på samme måde. Han er jo fantastisk til at fortælle. De ting, han sætter i gang, gør han velsagtens også ud fra den bedste mening. Skal vi kritisere ham for at have tilranet sig magten over os, må vi også kritisere os selv, fordi vi lod ham få denne magt.

- Ja, det var så let at lade sig lede af ham, efterabe ham og lade ham tage ansvaret for ens liv, sagde Solvej.

- I morgen vil jeg købe mig en ny kjole, sagde Solvej drømmende. Jeg vil til at være en pige igen og ikke bare et eller andet tilfældigt arbejdsvæsen, der fungerer som en robot. Jeg kan ikke mere holde ud at gå i det farveløse og pjaltede arbejdstøj. Jeg vil ikke fortsat være en uniformeret Janus kopi.

- Jeg har også tænkt på, at vi alle tænkte det samme. Selv vores sprog var ved at blive ens. Vi var alle ved at overtage Janus' accent.

- Det er rigtigt, sagde Solvej, men du kunne nu også trænge til noget nyt tøj. De kiggede på Kristians tøj, og gav sig til at grine af alle hullerne og pletterne.

Det holdt op at regne, og solen var ved at komme frem.

- Stop lige lidt, sagde Solvej.

- Lige her, midt ude på landevejen?

- Du kan bare køre ud i grøftekanalen.

Kristian stoppede undrende bilen. Solvej tog hans højre hånd i sin og sagde: - Da du kom til øen, havde jeg svært ved at finde ud af, hvad jeg ville. Jeg var vist lidt forelsket i dig. Kunne du mærke det?

- Ja, jeg var også lidt lun på dig, indrømmede Kristian.

- Men jeg vidste, at et forhold aldrig ville få nogen lang levetid på Fyrø, så jeg turde ikke vise mine følelser for dig. De siger udadtil, at det er helt i orden at have et forhold, men i praksis bliver alle forhold opløst. Det er fordi Janus er jaloux på kvinder og til dels også mænd, der ikke ser ham som det største lys i deres tilværelse.

Kristian nikkede.

- Det var mig, der fik dig rodet ind i det hele, sagde Solvej.

- Du gjorde det ud fra den bedste mening, og jeg var vist også nem at lokke, sagde Kristian og smilede.

Solvej lænede sig ind over gearstangen og kyssede ham på munden.

- Nu må vi selv til at lyse op i mørket for at finde vej, sagde Kristian.

- Ja, sagde Solvej og gav hans hånd et klem.